

Tuyệt Sắc Tà Thần

Contents

Tuyệt Sắc Tà Thần	1
1. Chương 1-1: Tiết Tử	1
2. Chương 1-2	2
3. Chương 2	11
4. Chương 3	19
5. Chương 4	25
6. Chương 5	33
7. Chương 6	41
8. Chương 7	47
9. Chương 8	53
10. Chương 9	62
11. Chương 10	67

Tuyệt Sắc Tà Thần

Giới thiệu

Rating: NC17Thể loại: cổ trang, 1×1, niên hạ, mỹ công, mỹ-cường-dụ-đại thúc thụ, ngược (một chút), HE. Pairing: Thu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuyet-sac-ta-than>

1. Chương 1-1: Tiết Tử

Biển mây mênh mông giữa làn sương trắng, núi non hùng vĩ uốn khúc liên miên thẳng đến Vân Thiên. Núi sâu thẳm một màu xanh cỏ lá, chính là nơi anh hùng hào kiệt sống an lành. Sơn cảnh bên trong ngọa hổ tàng long, danh môn lớp lớp xuất hiện.

So với Thiếu Lâm, Hoa Sơn, Côn Lôn từ lâu đã dương danh thiên hạ như sao Bắc Đẩu trong võ lâm, chỉ có Vân Chân Phái trên núi cao được xem như là nhân tài mới xuất hiện. Chỉ dựa vào nền tảng võ nghệ vững chắc, giao hảo với phe phái xung quanh là sự gắn kết không bình thường, trên giang hồ danh tiếng đã nổi lên tứ phía, địa vị cũng từ từ hướng tới gần các bậc tiền bối.

Vân Chân Phái đang từ từ lớn mạnh, gần như đã trở thành vùng đứng đầu ban phái thì, mọi người cũng không dám quên thần bí giáo phái ở trên núi cao giống vậy _____ Hàn Lâm Giáo.

Cùng Vân Chân Phái danh tiếng tốt lành bất đồng, Hàn Lâm Giáo trên giang hồ chính là bàng môn tả đạo* giáo phái người ta kiêng kỵ. Đây không phải bởi vì nơi bọn họ kế thừa võ công rất là âm hàn, lực sát thương cực lớn; cũng không chỉ bởi vì bọn họ theo bồi dưỡng huê độc thảo mộc, *** luyện mê dược chất độc làm gốc rễ lập giáo; nguyên nhân lớn hơn chính là, chỉ sợ bọn họ hành tung quỷ bí, chỉ thích độc lai độc vãng**, mặc khác cùng với võ lâm bang phái rất ít tiếp xúc, cũng quyết không leo lên cái gì thế lực ban phái khổng

lồ. Điều này làm cho những người đứng đầu ban phái kia mất hứng. Vì vậy vạch rõ ranh giới, cho bọn họ vào hàng ngũ đối địch cũng là việc trong phạm vi dự đoán.

*Tà đạo

**Hành động đơn độc, một mình.

Bất quá, Hàn Lâm Giáo sở dĩ dám can đảm trở thành một phái riêng mà không cùng người khác chung đường, bọn họ tự có chỗ hơn người. Chư đại danh môn chính phái cũng từ nhiều lần lấy danh nghĩa phù trợ diệt yêu đáp trả việc đó mà tiến hành bao vây tiêu diệt. Nhưng mà mỗi lần đều tổn thất vô cùng nghiêm trọng, còn đối phương vẫn lông tóc vô thương. Càng như thế này, chúng lại càng làm cho mọi người cảm nhận được định nghĩa về “Tà giáo”

Các ban phái đối với chúng đã kiêng kỵ, lại là sợ hãi. Nếu như ngày nào còn không sớm trừng trị chúng, vô lâm chư phái cùng nhau bị chúng thôn tính cũng chuyện thời gian giả dĩ mà thôi.

Thế giới vô biên, muôn hình vạn trạng. Có người nguyện cùng bạn tri kỷ hòa hợp, có người thà cùng quỷ làm bạn. Đủ kiểu đủ loại phe phái chiếm giữ tại một phương, bề ngoài thì gió êm sóng lặng, đứng là núi cao sừng sững cũng không đỡ được dã tâm mà cùng nhau tranh đấu gay gắt.

Khi đem liều vải yên ổn hạ xuống, vô lâm mệnh mông sẽ ra sao hướng chi là loại gió thổi mây phun?

2. Chương 1-2

Giữa núi rừng thanh u tĩnh mịch, bỗng nhiên tiếng chim hoảng sợ chạy toán loạn về tứ phía, cây cỏ co rúm lại.

Trong đường rừng nhỏ nhỏ, một thiếu niên mặc thanh sam cầm trong tay trường kiếm, trong không khí tùy ý mà phát tiết, chuyển động. Kiếm khí giống như nét mặt của hắn, xơ xác tiêu điều mà ngưng trọng.

Hắn uể oải, thất vọng và khó chịu, chỉ có thể mượn từ mũi kiếm phát tiết lộ ra.

Hắn không rõ, vì sao chính mình rõ ràng luôn nỗ lực như vậy, nhưng luôn luôn không được sư phụ coi trọng. Hắn vì Vân Chân Phái tận tâm tận lực, cực cung tận tụy, vì sao ngay cả ứng cử cho chức trưởng môn tiếp theo cũng không vào được? Mà các sư huynh sư đệ theo gót hắn cùng nhau nhập môn nhưng sớm đã được có mặt trong vị trí có mình trong đó.

Sư phụ, vì sao, con rõ ràng nỗ lực như thế, làm tất cả đều chỉ vì người, mà trong mắt của người con lại đến mức như không tồn tại?

Hắn không phải là thánh nhân, cũng không phải một lão nhân thất tuần khám phá hồng trần, thấu rõ cuộc đời chỉ là hư ảo, như vậy lòng dạ không đủ rộng để khả dĩ dễ dàng tha thứ bỏ qua tất cả. Hắn từ trước đến nay đều tâm tư nghiêm cẩn, mục tiêu rõ ràng, bản thân đã muốn gì đó, vô luận thế nào cũng nhất định sẽ nỗ lực cho tới khi nắm chắc trong tay.

Nhưng rất hiển nhiên, tài năng của hắn ngay cả sư phụ nhìn cũng cảm giác khó chịu.

Hay là hắn tuổi còn quá trẻ, chưa đủ thông minh, có một số việc nhìn cũng không đủ thông suốt. Nhưng làm một thiếu niên mười bảy tuổi, từ nhỏ không được trưởng bối dìu dắt giáo dục, hắn lớn như bây giờ tâm trí vẫn đúng là không đổi. Tuy rằng Vân Chân Phái hắn ở người mới bên trong vô công cũng không phải là tối cao, nhưng tổng hợp lại khả năng cũng là cực mạnh. Sư phụ cũng từng trong lúc vô ý nói qua, hắn can đảm cẩn trọng, chí hướng cao ngất, tương lai tất sẽ là người xuất sắc, tài năng. Đáng tiếc, điểm thiếu duy nhất chính là lòng dạ rộng rãi.

” Sư phụ... Vô luận thế nào con cũng muốn chứng minh cho người xem, con mới là người mạnh nhất!” Quay lại trước mặt một gốc cổ thụ ngàn năm, hắn cao giọng gào thét rống lên, ngay cả lá cây cũng bị sóng âm chấn động mà rơi xuống!

“...Ha ha ha... Tiểu quỷ, người còn nhỏ, khẩu khí thật không nhỏ đâu!”

Trong nơi rừng sâu trống trải vốn chỉ có một người là hần, nhưng mà ngoài ra lại có thêm một âm thanh, không biết từ đâu mà đến nhưng xuyên qua gió nhẹ đưa vào trong tai hần! Càng làm cho hần vô cùng kinh ngạc chính là, nơi phát ra thanh âm kia rất có khả năng xa vài dặm, nhưng mà đối phương có thể mang cho hần thanh âm không sai chút nào mà nghe thấy được!

“Kẻ nào?” Hần quát lớn, “Giấu đầu rút đuôi mà nghe trộm người khác xem là anh hùng cái gì?”

“Hi, ta không phải là anh hùng cái gì...Ta cũng không thích làm anh hùng!... Anh hùng đây, vốn chính là giống người những tự cho mình là cao cường mà lại không ai bì nổi với tiểu quỷ sao?...”

Không biết vì sao, nghe khiêu khích như vậy thanh sam thiếu niên trái lại không không cảm thấy tức giận. Trực giác cho hần biết, người lén lút nhìn trộm kia vô cùng có khả năng là một cao nhân, mặc kệ là võ công trong lòng nghĩ cũng không biết sẽ cao hơn hần bao nhiêu phần. Vì vậy lúc này phiền muộn cùng lửa giận tất cả đều nén xuống, hần đi dọc theo hướng thanh âm truyền đến, mong muốn có thể nhìn thấy người nọ.

“Người là ai? Ở chỗ nào?” Hần vận động nội lực, đem sóng âm truyền được truyền đi xa hơn.” Vì sao phải nghe trộm ta?”

“...Tiểu quỷ, đừng tự cho là đúng, thúc thúc cũng không nhàn rồi đến mức có thể theo người cả ngày nghe trộm... Người đem đi yên bình trong rừng sâu khiến cho gà bay chó sủa, lại còn rống lớn tiếng được như vậy, mặc người khác đều đã chú ý tới!” Nghe thanh âm này dâng lên tuổi vẫn còn rất trẻ, nhưng tự xưng là thúc thúc, rõ ràng chiếm tiện nghi của người khác.”Có bản lĩnh chính mình thử tìm ta xem?”

Tiếng trêu chọc hài hước khiến cho thiếu niên trời sinh tính vốn là nghiêm cẩn nghe khó chịu, nghĩ thầm, ta lại muốn nhìn thấy người một đường tới thần tiên kia, như thế thật xem thường người khác! Hần đã tìm được phương hướng, thi triển khinh công hăng hái hướng nơi âm thanh phát ra điên cuồng lao đến.

Ra khỏi rừng cây, bình tĩnh quyết đoán như hồ nước trong như gương, thiếu niên tin chắc nơi thanh âm phát ra ở gần đây. Nhưng mà, nhìn quanh bốn phía, nhưng ngay cả một bóng người cũng không nhìn thấy!

” Uy, ta biết người ở chỗ này, đừng tưởng rằng giấu mình dưới đáy nước thì không tìm người được. Ra mau!” Hần nói.

Tuy nói như vậy, nhưng nếu như người nọ quyết định không ra, hần cũng không còn kế hoạch nào khả thi. Bởi vì hần hoàn toàn không xuẩn ngốc đến mức tìm một người xa lạ, bí quá hóa liều tự mình không hiểu rõ mà đi xuống nước.

Tiểu hài tử khả ái như thế, trêu đùa hần nữa không biết hần có khóc hay không? Xấu xa mà nghĩ, người dưới nước phát sinh động tác. Y cũng không phải buồn chán đến như vậy, lấy trêu chọc tiểu hài tử làm vui. Trên thực tế y cũng muốn sớm nhìn thấy dáng dấp của tiểu quỷ kiêu ngạo đến tốt cùng phát triển thành cái gì này một chút.

Tức khắc ngay giữa mặt hồ yên ả bắt đầu tạo nên rung động, bọt sóng dần dần dâng trào, âm thanh vỗ bên bờ. Bỗng nhiên, trong giữ hồ một cột bọt nước dâng trào dựng lên, dẫn đến bọt nước ừng ực kéo đến, làm ướt một thân xiêm y của thiếu niên.

Trong lúc mặt hồ rốt cục đang dần khôi phục lại sự yên ả, từ thân ảnh toát ra giống như một yêu linh* trong nước, dần dần hiện ra trước mặt hồ như gương soi, cho đến khi cả người đều đứng ở trên mặt nước.

Thiếu niên ngậy người nhìn!

Với khinh công của hần, đứng trên mặt nước đúng là không thành vấn đề, nhưng lại tuyệt đối không đứng nhẹ nhàng được như người này, cứ như chỗ đó chính là mặt đất vậy, cứ như thân thể kia chỉ là một sợi lông tơ mềm mại...

Thế nhưng, cướp lấy ánh nhìn của hần không chỉ là công lực của nam nhân, trái lại giống như may mắn gặp được thiên thân có vẻ ngoài mỹ lệ!

Thiếu niên cho tới bây giờ vẫn chưa từng thấy nam nhân nào tuấn mĩ như vậy!

Y một thân hắc sa xiêm y [y phục màu đen], theo cùng với xiêm y đồng màu là mái tóc đen nhánh, trơn bóng như nước dọc xuống thuận theo mà bao trùm thân thể. Bên dưới hắc sa, bày ra một cơ thể cường

trắng mà thon dài, vóc người cân xứng ưu mỹ. Toàn thân chỉ có khuôn mặt cùng một mảng lớn da thịt trước ngực là không bị màu đen bao trùm, tự nhiên trở thành một mảnh màu tuyết trắng noãn, cùng y phục hình thành một sự đối lập mạnh mẽ. Y trời sinh no đủ, mặt mày dài nhỏ mà hơi chút nghiêng lên, lộ ra ba phần sát khí, bảy phần kiều mị. Mũi thẳng xinh đẹp điểm lệ, môi mỏng như hoa anh đào, mắt hơi nghiêng mà lộ ánh cười, tuyết sắc quyến rũ toát ra khí chất dụ người khó có thể chống đối!

“Người...Người...” Thiếu niên ngơ ngác mà nhìn hần, ngay cả nói cũng quên là nên nói như thế nào!

Im hơi lặng tiếng trong nháy mắt bay đến trước mặt thiếu niên, nam nhân tốt bụng mà cho hần góc độ xem còn rõ ràng hơn, cười xấu xa tiến đến một bên tai hần thổi khí, nói:” Xinh đẹp đến mức có thể làm cho người trở mắt, phải không?”

Đột nhiên cảm giác bên tay đau xót, thiếu niên đỏ mặt đẩy y ra, cả giận nói:” Yêu nghiệt phương nào, dám cả gan không biết xấu hổ như thế!”

Nam nhân bị răn dạy, nghĩ chính mình có điểm ủy khuất, thương cảm xoa nhẹ mặt mình như vậy, nói rằng:” Rõ ràng là tiểu quỷ người vô lễ mà nhìn chăm chăm vào người khác, giống như muốn đem toàn bộ người ta nuốt vào trong bụng. Ta tốt bụng đi đến trước mặt người cho người nhìn rõ ràng như thế, ngược lại ta thành không biết xấu hổ sao?...”

Mày đen khê cau lại, mặt lộ vẻ bất mẫn, đúng là tình cảnh phong tình vạn chủng không thể nói nên lời, nhưng mà lúc này thiếu niên lại không còn bị hần mê hoặc nữa. Hần nắm vạt áo nam nhân, đem y kéo đến trên tảng đá bên bờ, đè lên mà tra hỏi:”Người vừa...coi thường người khác chứ gì?”

Nam nhân này vô luận bị một nam hài vai vế công lực so với chính mình cũng không biết nhỏ hơn bao nhiêu lần áp chế, lại tuyệt nhiên không tức giận. Y vừa ngẩng đầu nhìn, thiếu niên mày kiếm nhẹ nhàng bó lại, hai mắt nén sâu, trong lòng y chẳng vì sao lại nảy sinh một trận yêu thương..

“Tiểu ngu ngốc, luôn cho rằng người khác coi thường người, trên thực tế chuyện này chỉ là bản thân người không có đủ lòng tin. Bên ngoài ngạo mạn với tự phụ cũng không có nghĩa là kiên cường, có khả năng đôi khi chỉ là nguy trang cho sự nhu nhược mà thôi.” Y nhẹ nhàng an ủi thiếu niên khê khóa mày một lát, nói.

Thiếu niên nghe xong, đột nhiên cảm giác yết hầu nhất thời nghẹn lại, tư vị chính là nói không nên lời. Sự khó chịu bị nhìn thấu từ sâu trong nội tâm khiến cho hần táo bạo không thể hiểu được, bỗng nhiên càng hung hãn nắm lấy y phục của nam nhân, khinh bạc đem hắc sa của y xé vỡ, lộ ra lòng ngực tuyết trắng.”Người thì biết cái gì? Người cái gì cũng không biết cả, ở chỗ này ít làm bộ làm tịch đi...”

Lời tức giận mới nói được có phân nửa, thiếu niên đã bị hình hoa văn kỳ lân trên ngực trái của nam nhân làm cho ngạc nhiên dừng lại!

Tuy rằng còn trẻ, nhưng hần gặp qua nên rất quen mặt, nhất là hoa văn kỳ lân này, ấn tượng của hần càng khắc sâu! Bởi vì... đây chính là đối thủ một mắt một còn của Vân Chân Phái — ” Hàn Lâm Giáo”!

Nam nhân yêu mị có vẻ mặt cười xấu xa chính là người của Hàn Lâm Giáo?

Nghĩ tới đây, chẳng hiểu vì sao tâm tình thiếu niên bỗng nhiên luống cuống đứng lên!

Không phải vì họ tương kiến kẻ thù, mà chính là nói khả năng đánh lại sẽ bị thua; cũng không phải bởi vì phạm vi hoạt động của Hàn Lâm Giáo đã lan rộng đến chân núi Vân Chân của họ, mà là bởi vì... Nam nhân này đích thị là giáo chủ của Hàn Lâm Giáo, lập trường của hai người họ chính là đối địch! Không hiểu sao điều này lại khiến hần đau lòng! Đau đến không biết nguyên do...

Nam nhân tự nhiên đoán được hần là đệ tử của Vân Chân Phái, cũng mơ hồ đoán được vì sao hần khổ sở. Y nhẹ nhàng cười, bỗng nhiên kéo đầu thiếu niên xuống, trong nháy mắt đến gần liền hôn hần!

“Ngô!...Người...Người làm cái gì!?” Bỗng nhiên bị tập kích khiến cho thiếu niên sợ ngây người, hần đột ngột đẩy nam nhân ra, vội vàng lau chùi miệng mình, giận dữ hét,”Người!... Yêu nhân! Quả thực không biết xấu hổ!”

Hần trợn mắt nhìn, thần sắc mạnh mẽ rất đáng sợ, so với dáng dấp xinh đẹp uể oải lúc nãy khác xa. Nam nhân không có chút hổ thẹn mà nói,” Ta cũng vì không đành lòng nhìn người khổ sở, muốn chọc cho người vui vẻ mà thôi.” Người phải cảm tạ ta mới đúng!

“Ai khổ sở? Cho dù bây giờ ta thực sự khổ sở cũng không cần dùng đến thứ tà ma ngoại đạo như người an ủi!” Huống chi là...hạ lưu an ủi như thế... Nghĩ thế, vẻ mặt thiếu niên lại không hề nén mà lộ ra phiền hồng.

Thú vị, thực sự rất thú vị! Nam hài khả ái như thế, không đùa giỡn hần thì thực sự rất có lỗi với bản thân nga! Nam nhân ngày càng táo tợn mà tới gần thiếu niên, đem toàn bộ hần kéo vào trong lòng, không đếm xỉa hần giấy giụa mà ngay trên mặt hần liên tiếp hôn vài cái, cũng ngay trên đó thổi khí như hoa lan** nói:” Đúng, ta chính là tà ma ngoại đạo, còn ngươi là một đại anh hùng cương trực, công chính. Thế nào, để giữ gìn võ lâm quang minh chính đại có muốn đem ta cho vào*** hay không?”

Y như trên đùa nói cho thiếu niên nghe đến rõ ràng đây chính là khiêu khích! Hần bị giam cầm ở giữa hai cánh tay nam nhân, muốn động lại không động dậy gì được, tức giận đến mức gân xanh trên trán nổi lên.” Ngươi nghĩ rằng ta làm không được phải không? Được, coi nhưng ta là loại yếu ớt, tạm thời không phải đối thủ của ngươi! Có gan thì bây giờ giết chết ta, bằng không đợi một thời gian, đợi ta tu thành chính quả, chắc chắn người đầu tiên ta trừng trị sẽ là ngươi!”

Đối với tình trạng hiện tại, thiếu niên bất đắc dĩ cũng vừa cam chịu. Hần không đáng làm đối thủ của nam nhân. Từ trong lòng ngực thuần phác của mình, hần hầu như có thể cảm giác được nội lực thâm sâu đến không thấy đáy xuyên thấu *** vì rồi thấm thấu vào da.

Công lực của nam nhân này, ngay cả sư phụ nhất định cũng không có khả năng bằng được!

Nam nhân nhìn hần căm thù hiển nhiên có điểm dễ khóc dễ cười. Rõ ràng đánh không lại người ta, đáng đáp với khuôn mặt vẫn hiên ngang lẫm liệt liều chết chống lại, hần khả ái như vậy làm cho người ta gần như không không chế được! Cái tên thú vị thế, y ngay cả chơi đùa hần còn không đủ, thế nào lại cam lòng giết hần chứ?

“Ngươi rất muốn trừng trị ta?” Y nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa lưng thiếu niên, khiêu khích thần kinh mẫn cảm của hần, vẻ mặt mỉa mai nói rằng.

Do phía sau truyền đến kích thích khiến thiếu niên một người phát run. Hần giấy giụa như sắp chết, tức giận mắng:” Không phải ngươi nói ư?”

“Nhưng mà, lúc vừa nhìn thấy ta vẻ mặt ngươi rõ ràng chính là mê luyến mà... Ngươi thích ta như vậy, thế nào cam lòng giết ta được...” Nam nhân căn môi dưới, biểu tình muốn bao nhiêu vô tội liền có bấy nhiêu vô tội.

Thiếu niên buồn bực, ngay cả nói cũng không muốn nói với y.

Trên đời quả nhiên yêu ma quỷ quái cái gì cũng có, chỉ trách hần công phu chưa đủ, liền dễ dàng quy ngã dưới chân y. Nghĩ tới đây, thiếu niên ngược lại chẳng những không tức giận, mà còn thả lỏng tùy ý tay nam nhân thủ trên người hần sờ loạn.

Hừ, bây giờ trước tiên cho ngươi làm càn một chút, xem ngươi làm càn được bao lâu!

Thấy hần không giấy dựa, nam nhân sờ mò càng thêm vui vẻ,” Tiểu quỷ, nhìn không ra vóc người ngươi hãy còn vô cùng tốt nha!” Y vừa sờ vừa nhận xét,” Tuy rằng bây giờ còn chút gầy yếu đơn bạc, nhưng cốt cách cường kiện, cơ thể rắn chắc, sau khi lớn lên nhất định sẽ là một mỹ nam tử ngọc thụ lâm phong****!”

Không cần ngươi nói! Thiếu niên bực bội nóng lên mà nghĩ.

Có điều, suy nghĩ bên ngoài chính là rất chán ghét, nhưng bị y vuốt ve như vậy, trên thân thể lại không cảm thấy khiến người ta quá đáng ghét bỏ, thậm chí còn có chút bằng lòng... Thoải mái quá! Hần tìm cách phỉ nhổ bản thân thập phần vô sỉ, thậm chí còn cảm thấy vẫn vương mê đắm. Nam nhân vọt một tay đến trên người hần niết mò loạn cả lên. Đương nhiên lực trời buộc hần sẽ không lớn như lúc này, hần đột ngột phát ra lực, vùng lên ra khỏi vòng cương bức của y, cũng tặng thêm cho y một cước!

“Đi tìm chết! Yêu quái!”

Nhìn toàn thân hần giống như bị con rắn bò lên không được tự nhiên, khuôn mặt cũng đỏ lên thành một tảng lớn. Tát vào mồm cũng không tha người khác mắng chửi, tuy rằng y ăn một cước té trên mặt đất, nhưng lại cười đến cả khuôn mặt đều phiếm đỏ!

Thiếu ăn độn, nhưng hết lần này tới lần khác lại sung sướng thu hút được người khác!

Cứ như vậy bị y chiếm tiện nghi nhiều như thế này, bất quá thiếu niên thế nào cũng nổi cáu, không tìm cách đem hủ dọa một hồi không được! Thừa dịp nam nhân còn đang cười khì thế đến khàn cả giọng, hắt xé vạt áo mang y kéo lại, đúng lúc vừa đến hung hăng hôn y.

Mặt khác thông minh khiến cho hắn vừa trải qua trong lúc bị hôn đã học trộm tài năng làm thế nào để khiến người khác có cảm giác. Nam nhân đang bị hắn lớn mật hù giỡn hoàn toàn chưa kịp phản ứng, hắn nhân cơ hội vói đầu lưỡi vào trong miệng y quấy nhiễu. Chiếc lưỡi vươn thẳng, cường đoạt y khiến nước bọt đều chảy ra.

“Ngô!...”

Tuy rằng biểu hiện nhiệt tình như thế của thiếu niên thật cao hứng, nhưng kỹ xảo mới lạ làm cho y có một chút khó chịu. Y vùng khỏi hai tay bị thiếu niên đè lại, nâng mặt hắn lên, dạy dỗ hắn, đáp lại hắn...

“Ân...Ân...”

Tính chất vốn là hành vi trả thù, bây giờ lại có vẻ dây dưa kiêu diễm như vậy...

Hiểu rõ hô hấp đối phương nồng đặc, hai người đều có điểm say mê...

Khác xa với nam nhân tận tình hưởng thụ, bản thân hành động không biết hổ thẹn làm thiếu niên cảm thấy bị ai vô cùng. Hắn ra sức đẩy nam nhân ra, ngồi sang một bên không ngừng lau chùi miệng mình, tự phát sinh hờn dỗi.

Nam tới nhân đến bên cạnh hắn, nâng mặt hắn lên, hỏi: “Tên ngươi là gì?”

Thiếu niên tức giận, xoay đầu sang một bên không phản ứng với y.

“Nếu ngươi không nói có thể ta lại muốn hôn ó!” Về mặt nam nhân cười xấu xa mà uy hiếp nói.

“Ngươi...” Thiếu niên nghe vậy vội vã nhảy lên cách xa y đến hơn mấy trượng!

Mặt trời lặn ở núi phía Tây, gió thổi dần dần có phần lạnh. Y phục của nam nhân dù sao cũng ẩm ướt, bị y ôm qua, thiếu niên cũng bị ướt một tầng lớn. Sau khi tách ra, càng cảm thấy gió nhẹ dần thấm lạnh.

Bốn mắt nhìn nhau, rõ ràng không phải là người đi trên cùng một con đường, nhưng hai người lại cảm thấy đặc biệt lưu luyến!

Nhưng mà, dù sao vẫn còn phải chia tay.

“...Ta... Ta phải đi, ngươi cũng đi nhanh đi. Đừng để cho sư phụ hoặc sư huynh sư đệ của ta thấy...” Trong mắt hắn thu lại tàn bạo, lơ đãng bắt đầu sinh ra mấy phần dao động mềm mại. Thiếu niên nói xong, lập tức nhảy vào trong rừng cây đi mất.

Còn lại nam nhân ở trong gió đêm, nhìn theo bóng lưng hắn, đột nhiên cảm thấy hai tay là khoảng không vắng vẻ.

Đáng tiếc thật, đến tên mình cũng chưa từng hỏi đến... Nhưng mà, chúng ta rất nhanh sẽ gặp lại thôi, ta tin vậy!

Làm cho cả võ lâm đều bị chấn động chính là “Tà ma ngoại đạo” Hàn Lâm Giáo, ẩn dấu ở khe rãnh trong rừng sâu, bốn phía vây quanh là núi, mây mù lượn lờ. Chung quanh thân núi với Hàn Lâm Cung nối liền cùng một chỗ, tổng thể giống như là tự mình sinh tồn, cơ quan mê trận trùng trùng điệp điệp làm cho người muốn đến đó chùn bước. Trong vòng phạm vi mấy trăm dặm của Hàn Lâm Giáo, đến dã thú cũng không dám tới gần.

Trong cung, một thân người thon dài quanh quẩn tại rừng cổ thụ mọc san sát hành lang. Trường bào màu đen lừng lờ bay cần bản chính là âm khí bức người của Hàn Lâm Cung, phảng phất u linh cùng thần bí mà lại nguy hiểm, khiến cho không ai dám tiếp cận.

Người này chính là Hàn Lâm Giáo Chủ, cũng là người cùng ngày ở trong rừng sâu cùng thiếu niên thanh sam chạm mặt.

Bên ngoài nhìn qua giống như người mới hơn hai mươi, nhưng thực tế đã tiếp nhận vị trí giáo chủ hơn mười năm. Trong võ lâm từng dấy lên *** phong huyết vũ về y không nhiều, đã là ba mươi người có hơn. Hàn Lâm Giáo võ công âm hàn, người tu luyện đặc đạo, ngoài nội khí trong kinh mạch tụ lại nảy sinh một vài biến hóa, thân thể và bề ngoài cùng tuổi tác thay đổi so với người bình thường gặp qua chậm lại không ít. Nếu như không có phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn, y sẽ sống lâu hơn so với những người khác. Nhưng mà bất cứ việc gì cũng có được mất, người luyện bí công này cực kì dễ tẩu hỏa nhập ma, một khi lỡ tay tất sẽ mất mạng!

Gần mấy năm qua, người ngoại giáo tận mắt gặp qua chủ nhân Hàn Lâm Giáo là ít của số ít. Phàm là nhìn thấy y, nhất định sẽ kinh sợ yêu nhân này. Bởi vì y không chỉ có khuôn mặt xinh đẹp kinh thể phảng phất giống như người trời, hơn thế nữa y cùng thể hệ với những người đứng đầu trong võ lâm đa phần không còn trẻ nữa, nhưng y vẫn giống như vài chục năm trước không hề thay đổi. Hàn Lâm Giáo sở dĩ bị người ta kiêng kỵ, giáo chủ quỷ dị này cũng là một trong số những nguyên nhân đó.

Một nữ tử quần áo hắc sắc như vậy theo gót chân đi tới, đến cạnh y cung kính mà thăm viếng:” Giáo chủ, người tìm Hàn Anh có việc gì cần làm?” Đó là tổng quản của Hàn Lâm Giáo, cũng là một trong một số ít thân tín của y.

“Hàn Anh, một tháng trước ngươi đều ở dưới chân núi kia giúp điều tra đối phó đám ô hợp mưu đồ gây rối, có thành quả gì chưa?” Giáo chủ bẻ gãy gốc một cành cây nhỏ cầm trong tay thưởng thức, hỏi.

“Bẩm giáo chủ, Côn Lôn, Hoa Sơn đã đợi kết minh. Lúc này đang dự định du thuyết(1) thêm vào Vân Chân Phái gần bên cạnh bản giáo. Thoạt nhìn rất có khả năng mở rộng thế lực, tình thế một lần hành động tiêu diệt kẻ đối nghịch.”

Giáo chủ cười nhạt:” Như vậy, đúng là làm cho người ta sợ hãi a.” Tuy lời nói như vậy, nhưng trên vẻ mặt y không phát hiện được chút dấu vết bất an nào.

“Ý giáo chủ thế nào, có muốn thuộc hạ vào đó quấy rối một chút, cản trở bước đi của bọn họ, để cho họ phải liên minh không?” Hàn Anh hỏi.

“Không cần.” Giáo chủ gạt bỏ cách nài nỉ vừa nghĩ, tiếp tục bắt tay vào thưởng thức bên trong cành cây, cười nói:” Bọn chúng thích kết bè phái, thì cứ để cho bọn chúng kết. Tuy như vậy gần nhất thế lực của chúng có thể lớn mạnh hơn một chút, đối phó với giáo ta cũng sẽ có khả năng thuận lợi một ít, nhưng trái lại đối với giáo ta mà nói cũng như nhau cả...”

Y cầm cành cây phiền là rậm rạp quay về ánh sáng mặt trời, che lấp ánh sáng chiếu vào khuôn mặt trắng nõn của y, âm nhu mà sát khí dần dần lộ rõ.” Lúc bọn chúng liên hợp thành một thể, tiêu diệt tất cả bọn chúng luôn cũng thuận lợi thích hợp lắm!” Vừa nói, y vừa ném cành vào cây, cành cắm thật sâu vào bên trong thân cây, nhưng một chút cũng không bị thương đến thân. Tựa như vốn đã mọc ra ở nơi đó bình thường, ngay cả một phiến lá cũng không rơi xuống.

Bên trong núi Vân Chân, thanh sam thiếu niên nọ đang trong thời kì khổ luyện kiếm pháp. Kiếm thuật của hắn, mạnh mẽ mà mềm mại, không một tiếng động xuyên kiếm tiến vào bên trong làm tất cả lá đều rơi xuống.

“Hừ” Một tiếng, nội lực rung lên, thân kiếm trên phiến lá hăng hái vẩy ra, cắt rơi xuống mặt đất tung lên từng đợt bụi. Trên mặt đất giống như rơi vào một đòn tấn công nặng nề lưu lại một đám lồi lõm.

Điều này đủ chứng minh nội lực với kiếm thuật của thiếu niên đã được tới cảnh giới siêu việt trong độ tuổi của hắn. Nhưng mà, thiếu, vẫn còn thiếu xa! Hắn còn muốn phải trở nên mạnh hơn nữa!

Nhất là giờ phút này, hắn so với bất luận cái gì thì cũng đều khao khát đạt được sức mạnh càng mạnh mẽ, to lớn. Từ sau lúc đó khi trở về từ ven hồ, ý niệm trong đầu này gần như bóng đè quán lấy hắn. Tuy nói chỉ là nói mơ, nhưng rồi không hiểu vì sao lại mơ hồ có cả nhớ đến...

Hạ kiếm xuống, tựa vào thân cây, hắn lại nhớ đến ngày đó ở ven hồ gặp mặt nam nhân.

Tuy biết rõ khả năng của mình ngay cả một ngón tay của y cũng có thể bẻ gãy, nhưng lúc này hấn thập phần khát vọng cùng y tái kiến gặp lại một lần, quyết đấu với y một hồi, cho dù đã dính trước thất bại rất khó coi...

Đôi mắt dài nhỏ, mũi hoặc chung quy mang theo ý cười khác biệt. Hình như lúc nào cũng đều liếc mắt hướng về hấn, rung động để hấn đề lên hai lần, rồi lại có cảm giác sâu sắc chờ mong...

Y đến tốt cùng là ai?

Lúc này, thiếu niên cảm giác trước nay chưa từng để ý. Hấn để ý nam nhân kia, muốn được gặp y, muốn biết y là ai. Hơn nữa ngoại trừ muốn cùng y gần gũi bên ngoài một phen, dường như hấn còn có lý do khác muốn gặp y... Nhưng mà tra hỏi căn cứ bản thân là lý do gì thì, ngay cả hấn cũng không trả lời hơn được.

“Thu Thủy sư huynh, huynh còn đang luyện công à? Phải xuất phát rồi, huynh còn không mau đi chuẩn bị đi?” Xa xa đi về phía hấn, là sư đệ của hấn. Tuy rằng hấn đối nhân xử thế lạnh lùng, đối xử với mọi người đều không quá thân thiết, nhưng vì tài hoa xuất chúng vả lại rất quyết đoán, nên mọi người đều sẵn lòng gần gũi với hấn.

Thu Thủy nhìn sư đệ, hỏi: “Xuất phát? Đi đâu?”

“Huynh không biết sao?” Sư đệ kinh ngạc nói, “Sư phụ có lệnh, một tháng kế tiếp cũng không xuống núi, cho nên bây giờ phải xuống dưới săn thú, tích góp thức ăn. Mấy ngày nay chúng ta phụ trách săn bắn.”

“Nga~” Hấn lên tiếng, buồn bực. Vì hấn cứ ngẩn ngơ tu luyện ở chỗ này, tin này thực sự không kịp lúc nghe được, nhưng nếu sau khi biết, phải thu kiếm lập tức cùng các sư đệ xuất phát.

Đến rừng làm nơi săn bắn rồi, Thu Thủy không khỏi ngầy ngẩn cả người.

Rừng cây này, cùng với hồ nước gần đó, chính là nơi hấn gặp được nam nhân kia.

Chẳng vì sao, không nhìn thấy người, chỉ thấy mỗi nơi này, trống ngực hấn đã nhanh chóng nổi lên... Rõ ràng từ lâu đã là nơi không người, nhưng hình như hấn lại có thể cảm nhận được mùi của nam nhân.

“Thu Thủy, huynh còn đang nhìn gì thế?” Kéo tay hấn, sư đệ nhắc nhở, “Đi thôi!”

“Nga...” Hấn chỉ ngơ ngẩn mà đáp lại một tiếng, đã bị lôi đi, nhưng đầu vẫn không ngừng quay lại nhìn, dường như phảng phất còn đang chờ mong người đó đột nhiên xuất hiện ở nơi đây.

Bỗng nhiên, giữa rừng cây xuất hiện một trận động tĩnh, hóa ra là trước đó một nhóm huynh đệ bám sát con mồi đuổi đến bên trong một phạm vi, bọn họ vội vã đuổi theo để hỗ trợ.

“Thu Thủy sư đệ, thân thủ đệ tương đối nhanh nhẹn, đến lỗ hổng kia chặn đường chúng nó đi!”

“Được!”

Một nhóm thiếu niên thân thủ siêu phàm như nhau rải rác đối phó với dã thú đơn độc, thắng bại từ lâu đã định trước. Sau khi bắt được một đám nai hoang, bọn họ còn muốn tăng thêm chiến quả(2), nhưng Thu Thủy đã không còn ham chiến nữa. Trong đầu hấn không xóa được bóng hình của người kia, mà hiện tại đang ở nơi bọn họ đã từng ở chung, nên lại càng như vậy.

Vì vậy, nói với tiểu sư đệ bên cạnh một câu, hấn liền tự ý hướng bên hồ đi đến.

Nhìn chằm chằm vào mặt hồ yên bình trong như gương, hấn nhìn bóng ngược của chính mình. thật muốn hỏi một câu là mình có phải là điên rồi hay không!

“Thật ngốc!”

Vỗ mặt nước một cái, bọt nước bắn lên tung tóe làm cho bóng ngược trong nước vỡ ra.

Rõ ràng chỉ là hoa trong gương trắng trong nước(3), rõ ràng là y với mình không quá liên quan, thậm chí còn là người đối địch, vậy mà mình lại giống như một kẻ ngu ngốc cả ngày quanh quẩn nghĩ về y.

“...Ai ngốc?”

Âm thanh biểu lộ hài hước từ phía sau truyền vào tai, Thu Thủy hoảng hốt, lập tức quay đầu lại nhìn, thân ảnh lúc nào cũng lơ lửng trước mặt ngay lập tức đập vào trong mắt hắn.

Là y!

Nhìn thiếu niên ngốc nhìn thẳng vào mình, nam nhân ý cười dịu dàng, đến gần hắn, một tay kéo vào trong lòng mình.

Ngửi được mùi hương mình ngày đêm mong nhớ này, thiếu niên căn bản quên cả giấy dựa, cũng không nhớ tất cả sự tình chung quanh. Mà hắn lại bất tri bất giác, đưa hai tay vòng quanh dừng lại ở thắt lưng của nam nhân, làm khoảng cách giữa hai người kéo lại càng sát chặt.

Không hiểu vì sao, hắn nhớ y! Gặp được y, nhất định so với chuyện gì cũng đều khiến hắn kích động.

Tham lam mà ngửi cho được một trận mùi vị của nam nhân, Thu Thủy mới nhẹ nhàng đẩy y ra, "Người... Vì sao lại đến?" Lẽ nào thời gian bản thân nghĩ đến y, y hoàn toàn biết?

"Bởi vì... Nơi này có người yên mến sâu sắc đang chờ ta đến." Nam nhân nheo nheo hai mắt vốn mỉa hoặc, mỉm cười lại càng lộ ra thêm mỉa hoặc, thật đặc ý nói.

Mặt Thu Thủy đỏ lên, muốn phản bác y, nhưng không tìm được ngôn từ thích hợp.

Vừa giương mắt nhìn, còn hơn hôm đó tay áo khoắc hờ đi từ trong nước ra, hôm nay y vẫn như trước cả người vận trường bào hắc sắc, nhưng hiển nhiên so với ngày hôm đó có lẽ trang trọng hơn nhiều. Trên giữa đỉnh đầu lưu lại tóc theo gió tung bay, mang theo quần áo mềm mại bồng bềnh, khiến nam nhân thoát nhìn phảng phất giống như tiên nhân còn lưu lại trần thế mà đứng vậy.

Y quan tâm, nhẹ nhàng dùng tay xoa khuôn mặt của thiếu niên một cái, nói: "Thu Thủy, rất thích hợp với tên của người."

Thu Thủy kinh ngạc há to miệng, vừa định hỏi y làm sao lại biết. Trong rừng cây ồn ào các sư huynh đệ lớn tiếng gọi tên của hắn như vậy mà có thể đoán được, nam nhân này sao lại nghe được chắc chắn có được nhĩ lực sắc bén, "... Thói quen thật tầm thường, người thích nghe trộm người khác nói chuyện như vậy sao?" Thu Thủy phỉ nhổ nói, nhưng trong mắt rõ ràng nhu tình nhiều hơn là bất mãn.

Kéo hắn vào trong lòng một lần nữa, nam nhân không có vẻ xấu hổ dễ chịu nói: "Ta chỉ thích nghe trộm chuyện về người ta thích thôi, để dò xem tiếng lòng của người ta thích thế nào."

Vừa định mắng y, nhưng nghe được chính xác ý tứ trong lời nói của y, Thu Thủy ngây ngẩn cả người. Hắn nâng mắt lên nhìn nam nhân, ngập ngừng vâng dạ, thì thào hỏi: "...Người...Người nói là..."

Lời y nói, ý là thích mình sao? Vừa nghĩ đến đây, tâm tư của Thu Thủy lại không kiềm chế được mà kinh hoàng không thôi. Máu toàn thân bắt đầu bốc lên, bị đáp áp này làm cho kích động!

Nam nhân như cũ không nói gì cả mà chỉ cười, cúi đầu tới gần thiếu niên, thỉnh thoảng hôn hắn, thay thế cho câu trả lời.

"Ngô..."

Ngạc nhiên so với lúc trước khi bị hôn, lúc này Thu Thủy chỉ cảm thấy kích động, đầu lưỡi ngọt ngào đảo lộn kích động! Hắn ôm trụ lưng áo cường *** tráng của nam nhân, nhiệt tình mà hôn trả y.

Ngôn từ bị mắc lại, nước bọt hòa vào nhau... Thu Thủy cho đến bây giờ cũng chưa từng trải qua cảm giác này, loại chất nhầy ngọt lịm làm mất đi cảm thấy vô cùng thân mật, cho dù đã từng được sư phụ tán thưởng thì cũng chưa từng như thế!

Nụ hôn vừa kết thúc, thân thể vẫn lưu luyến mà kề sát cùng một chỗ.

Kéo tay hắn lôi đi, nam nhân bắt đầu hướng về nước mà cất bước.

Dưới chân có chút ẩm ướt, Thu Thủy luống cuống, hỏi: "Làm gì vậy?"

Nam nhân không trả lời, chỉ là cho hắn một nụ cười, tiếp tục kéo hắn hướng ra giữa hồ mà đi.

Tuy rằng bị lôi đi làm loại việc không thể tưởng tượng nổi này, nhưng không hiểu vì sao Thu Thủy cứ tin tưởng, là nam nhân này sẽ không làm tổn thương hắn. Khi nước trong hồ đã tràn quá cổ, hắn nhìn không được hỏi:” Có thể nói cho ta biết ở đây để làm gì không?”

“Thế này còn không biết sao?” Nam nhân cười nói, “ Là tắm đó, ngốc à!” Vừa nói xong thì bắt đầu cởi búi tóc từ đỉnh đầu thiếu niên xuống, y tùy ý thả một đầu tóc đen của hắn ra, lấy tay múc nước tưới vào vào đó, rửa sạch.

Cảm giác được một đôi bàn tay to mềm nhẹ mà xoa bóp từ da truyền vào ót, trong lòng Thu Thủy càng nóng nhen...Hắn lớn như vậy, vẫn chưa từng được người nào giúp hắn gội đầu! Cho đến giờ chưa từng hưởng thụ qua ân nhu khiến hai mắt hắn có điểm nóng lên. Phất nước lên, hắn cũng cởi tóc nam nhân ra, cảm thụ được nó trơn bóng lạnh lẽo, cảm lấy nó trước thở một hơi thật sâu rồi ngửi mùi thơm ngát, vì nó cũng đã ướt nước.

Hoàng hôn trong ngày sắp đến gần, hồ nước dần có điểm lạnh, nhưng thân thể hai người dán với nhau cùng một chỗ lại ấm áp không gì sánh được. Cứ như vậy gần kề y, lắng nghe tiếng tim đập của y, Thu Thủy cảm thấy trước kia chưa từng vui mừng như vậy.

Nhưng mà, tiếng kêu của sư huynh đệ từ xa lại lại quấy nhiễu thần kinh an nhàn của hắn. Lúc này hắn mới đến ở đây ngoại trừ bọn họ, còn có những người khác nữa! Hơn người bên cạnh hắn không phải là người bình thường. Nếu như bị các sư huynh đệ phát hiện ra hắn, tình hình sẽ ra sao đây?

Biết hắn lo lắng, nam nhân kéo hắn hướng bờ bên kia bơi đi.

Bị nước ngăn cách một lúc, hắn là các sư huynh đệ sẽ không đi đến nơi bờ bên kia. Nhưng mà tâm tình vui mừng đã không còn hiện diện nữa, Thu Thủy bắt đầu nghi ngờ. Nam nhân bên cạnh mình này, không nên là ái nhân của hắn a! Không chỉ bởi vì y là một nam nhân, mà bởi vì y đến từ trên giang hồ được người người kính nhi viễn chi(4), là “Tà giáo”!

Tuy rằng sư phụ là người làm việc phi thường kín đáo, nhưng hắn đã nhận ra, bọn họ cùng với Hoa Sơn, Thiếu Lâm đang đợi để bí mật kết minh, mục đích chính là muốn tập hợp lực lượng tiêu diệt tà giáo!

Hắn với nam nhân này, đã định trước có một ngày tất sử dụng bạo lực với nhau! Bọn họ không nên ở cùng một chỗ!

Thấy thần sắc hắn ngưng trọng, nam nhân biết hắn nghĩ đến việc gì, liền nâng mặt hắn lên, nhẹ nhàng hôn xoa mặt mày của hắn, vừa trêu ghẹo vừa cười nói, “ Tuổi còn nhỏ mà học mặt mày ủ ê rồi, rất dễ diễn thành ông cụ non a!”

Thu Thủy nghe xong, miễn cưỡng cười, hỏi, “ Người biết ta là ai không?”

Nam nhân xoa cằm, dường như có chút suy nghĩ nói, “ Thu Thủy nha, một tiểu đồ đệ khả ái của núi Vân Chân, một đứa trẻ rất yêu ta!”

Người này mở miệng nói ra những loại như vậy tuyệt đối lại không then thùng sao? Mặt Thu Thủy đỏ thành một mảnh, nghiêng đầu suy nghĩ nhìn y, nói:” Trông ngươi rất đẹp...Người biết ta, nhưng chuyện của ngươi ta lại hoàn toàn không biết nhỉ!”

Nam nhân nhéo mặt hắn một chút, nói:” Nói ngươi ngốc còn không chịu nhận đi, ta không phải là ái nhân của ngươi sao?”

“Ai...Ai hỏi ngươi cái này?” Nghe chính miệng y thừa nhận thích mình, lúc này Thu Thủy mừng rỡ đúng là khó có thể hình dung! Nhưng hắn lại mạnh miệng nói, “Ta hỏi chính là tên của ngươi!”

Nam nhân lại cười không nói, kéo tay hắn xoa lòng ngực lõa lồ của mình, vuốt ve chạm vào hoa văn kỳ lân rất khác biệt, “ Ngọc Lân, đó là tên của ta.”

Ngọc Lân, hình như từng nghe qua ở nơi nào đó, nhưng nhất thời nhớ không nổi.

Nhưng không sao cả, hắn đã biết tên của y, kể cả tình cảm của y với hắn...

Tuy biết rõ nói cùng y một chỗ sẽ có vô số tai họa ngầm, nhưng lại không có cách nào chống cự được tất cả nhu tình mật ý của y! Hắn thích y, cho dù đây mới là lần thứ hai gặp mặt, nhưng đối với tình cảm của hắn đã không còn chỗ nào che giấu nữa, cũng không có cách nào phủ nhận, chỉ có thể tiếp nhận...

Xa xa tiếng các huynh đệ vẫn thỉnh thoảng vẫn như cái xiên truyền vào tai, giống như nhắc nhở tình cảnh lúc này của hắn. Thu Thủy không nói, cúi đầu vào trước khoảng ngực rộng của nam nhân, hắn ngọt ngào thuần khiết hiểu rõ nhân cơ hội thuận theo đem sầu lo cùng bất an tạm thời quên đi...

Chú thích:

(1)du thuyết: Thời xưa gọi chính khách đi thuyết khách là du thuyết, đi đến các nước, dựa vào tài ăn nói của mình thuyết phục vua các nước áp dụng chủ trương của mình. Trong trường hợp này là ban phái này với ban phái khác:>

(2)Kết quả chiến đấu.

(3)Hình ảnh mờ ảo, không có thật.

(4)kính trọng nhưng không gần gũi.

3. Chương 2

Vân Chân kiếm pháp của Thu Thủy đã thông thạo. Với kỹ năng hiện tại của hắn, giữa những đồng bối nhất định là số một, chỉ là ngại công lực có hơi nông cạn.

Thế nhưng chỉ mới tu luyện võ công của Vân Chân Phái, lại khổ luyện như thế cũng khó có thể có được đột phá lớn hơn nữa. Điều này nhất định không thể khiến cho hắn thỏa mãn, hắn muốn trở nên mạnh hơn nữa! Chỉ ít cũng là muốn được xứng đôi với Ngọc Lâm!

Ngọc Lâm... Một lúc nữa khắc không có y, ngực có điểm trống rỗng.

Hắn biết như vậy là không được. Lúc trước suy nghĩ của hắn, tạp niệm quá nhiều, rất khó để nâng cao công lực lên. Nhưng hoài niệm kiểu như thủy triều hắt vào đến mặt, hắn không cách nào khắc chế được.

Mà sở dĩ hắn có thể duy trì liên tục luyện công, duy trì liên tục tiến bộ, chẳng qua chỉ là dựa vào lòng tin kiên định của bản thân _____ Ý niệm trong đầu vô luận thế nào cũng muốn trở nên càng mạnh mẽ hơn!

z**y**b**g

Đêm lạnh như nước, hắn trần trọc, tâm tư như ngựa cưỡi chạy qua.

Ngọc Lâm, ta rất thích ngươi...Ngươi có thể vì ta là một tiểu quỷ hay không, bởi vì công lực ta nông cạn mà ghét bỏ ta?

Nhớ đến tên của y, nụ cười xinh đẹp khiến cho người khác động lòng kia tập tức ánh vào trong đầu.

Thân người thon dài mạnh mẽ, trong nước cư nhiên di chuyển, hắc bào với mái tóc dài trong nước phiêu đảng, như âm hồn của một con giao long hắc sắc, nổi bật không vật nào bằng...

Y từng cùng kẻ da sát thịt với mình, lúc này giống như còn có thể cảm nhận được làn da trắng nõn mịn màng cùng cơ thể mềm dẻo cường tráng: cảm thụ được hương thơm của y, nhiệt độ cơ thể của y, nhu tình mật ý của y...

Không tự giác, tay bắt đầu giống như có thể dường như chạm vào y, trên giường mình bắt đầu vuốt ve qua lại... Nhắm mắt lại, xuất hiện trong đầu chính là dung nhan tuấn mỹ vô song của Ngọc Lâm, y đang nhìn mình, trong mắt còn mang theo mị ý cùng chờ mong, môi nhẹ nhàng phả ra hơi thở ấm áp, như thể mời người ta nếm thử...

Nhưng phía miệng mình cũng trống không! Hắn không cảm thụ được nhiệt độ của Ngọc Lâm, không nếm được vị môi mê người của y

Cắn môi dưới, tay Thu Thủy tự mình lướt xuống dưới thân, dưới khổ hạ khó nhịn trường dữ dội cầm lên kéo ra ngoài...

Ngọc Lân, Ngọc Lân!...

Vô thức gọi tên của người trong lòng, quay vặn chính mình, thân thể ngày càng nóng, tình cảm của hắn như giữa hỏa khí nóng cháy không thể chống đỡ được...

Lúc tỉnh lại, khổ hạ liên tục bị buộc chặt ở địa phương bạo trướng lại đột nhiên thả lỏng một cái, lập tức phun trào, trên lòng bàn tay niêm niêm dịch nóng cháy!

Bởi vì ánh trắng, nhìn niêm dịch *** loạn trên bàn tay, hắn xấu hổ không chịu nổi!

Cho tới bây giờ hắn cũng không biết mình cuối cùng lại là một người vô liêm sỉ như thế! Lại muốn âu yếm người ta, làm ra loại chuyện dâm tiện này...

Ngồi ở trên giường, muôn vàn suy nghĩ, mà đêm nay hắn đã định trước không ngủ.

Thu Thủy không biết, bởi vì nhớ người mà trần trọc khó ngủ, cũng không phải chỉ có một người là hắn.

Hàn Lâm Giáo, bên trong tẩm cung của giáo chủ, vốn là cấm địa được canh giữ chặt chẽ. Giáo chủ không triệu hoán, bất luận là kẻ nào cũng không được đi vào.

Nhưng mà lúc này đêm khuya nhân tĩnh, đã có người lẻn vào bên trong, quấy nhiễu giáo chủ hôn mê. Giáo chủ cũng không trách cứ gã, bởi vì triệu hoán gã đến đây chính là bản thân giáo chủ.

“A...”

Trên cao bên trong hắc sa [vải lưới mỏng màu đen] che chắn, theo ánh sáng của ngọn nến chiếu sáng mà lộ bày ra hai thân thể đang mập hợp. Thoáng như cảnh uyên ương áp cổ quấn quýt kiều diễm triền miên.

“Giáo chủ...” Thâm tình mà kêu gọi, một nam tử trẻ tuổi hai chân nhẹ nhàng ngồi chồm hổm theo hai sườn của giáo chủ, không che lấp được khuôn mặt cương nghị nghiêm thượng dục vọng. Gã cúi thân thể động tình xuống mà hôn môi lên tấm lưng trần trơn như ngọc của giáo chủ, đem mỗi đường vân da [thở thịt] quỳ lể một phen, bất tri bất giác động thủ lột ra một nửa áo choàng hắc bào ở trên người y.

“Đẹp quá... Giáo chủ của ta, ngài thực sự quá đẹp quá đẹp...” Đầu lưỡi vẫn còn dừng lại tại tấm lưng kiện mỹ của giáo chủ, nam nhân mơ hồ không rõ mà tán thán nói.

Khác xa với gã dục hỏa đốt cháy, biểu tình của giáo chủ lúc này bình tĩnh mà lạnh lùng. Trong ánh mắt nhỏ dài quyền rũ, giống như chỉ nhìn vào một điểm đơn độc. Ý tưởng tượng có một thiếu niên bướng bỉnh khả ái xuất hiện ở nơi nào đó, lúc này vuốt ve thân thể y, chính là hắn.

Thu Thủy, người thực sự rất khả ái, khiến người ta không đành lòng đùa bỡn kinh suất người, không đành lòng phá hư tình cảm thuần khiết của người, chỉ có thể đem dục hỏa bên trong thân xác trút ra...

Tổn thương bản thân, nhưng cũng vì bất đắc dĩ!

Người đến tột cùng lúc nào mới có thể lớn lên, cùng tà tận hưởng niềm vui làm người một nhà?

Trên người y nam nhân đã bắt đầu dùng hàm răng giáo cắn, tại cần cổ duyên dáng của y lưu lại một vết ngón màu hồng nhạt, một chút sâu sắc một chút càng có khả năng kích thích thần kinh mẫn cảm. Y thở dài một chút, chờ mong nam nhân càng tăng thêm một tầng âu yếm.

“Ngô!...” Nam nhân hô lên một tiếng, lại nhịn không được dâng trào dục hỏa. Bỗng nhiên hắc bào bao trùm theo trên người giáo chủ mở ra, thân thể trở mình cùng gã mặt đối mặt, khiến gã nhìn mình.

Khuôn mặt giáo chủ tuấn mỹ không ai bằng, giống như một loại mị dược rất nồng đặc được rót thẳng chạy vào tim! Gã giờ lên hai chân thon dài kẹp trên thắt lưng của mình, nam nhân chủ yếu chuẩn bị thẳng tiến tấn công!

Thế nhưng, giáo chủ lúc này đang do dự.

Y nhìn chằm chằm trên người nam nhân, khuôn mặt thành thực cương nghị, thoát nhìn cùng với thiếu niên thanh thú trong mộng kém xa như vậy!

Dục hỏa lập tức hơi bị dập tắt, y đẩy nam nhân đã không thể dừng lại ra, lạnh lùng nói: "Hôm nay dừng ở đây, trước tiên người xuống dưới đi."

Tới lúc này mệnh mới được đưa ra, làm nam nhân kinh ngạc mà không thể tin được! "...Vì sao?"

Là vì gã không tốt sao? Giáo chủ từ trước đến giờ cũng chưa từng như vậy. Mỗi lần y đều có thể nhiệt tình như lửa đốt đáp lại xung động của mình, cùng với mình cộng phó vu sơn mà mây mưa, nhưng lần này y lại bất cần nhân tình(1) mà cự tuyệt!

Nam nhân dục vọng sục sôi vẫn không dừng lại. Gã cắn môi, thở phì phò, thất vọng đồng thời không cam lòng.

"Không vì sao cả, ta mệt mỏi," Giáo chủ vẫn lãnh đạm, "Mà ngày mai người còn có nhiệm vụ nặng nhọc, phải giữ lại sức khỏe." trong giọng nói rõ ràng đã không còn giữ bình tĩnh nữa.

Điểm này nam nhân quan sát cũng nhìn ra, không hề hé răng. Gã biết nếu lại nói nữa thì sẽ phạm thêm thời gian và chỉ nhận được từ giáo chủ sự không thoải mái càng lớn hơn nữa, vì để tự bảo vệ mình gã phải biết được cách thân mật và thối lui.

Từ trên mặt giáo chủ khe hôn một cái, gã bắt đắc dĩ thở dài, nói: "Giáo chủ thương cảm thuộc hạ như vậy, thật cảm kích không hết... Thuộc hạ đi trước xin cáo lui."

Nam nhân lui xuống, nhưng dục vọng của giáo chủ vẫn duy trì liên tục như thủy triều.

Kỳ thực, nhiệt độ cơ thể vẫn duy trì thiêu đốt liên tục, dục vọng không chút nào tiêu giảm!

Nhưng y muốn Thu Thủy, rất nhớ hần, cho nên không hề chấp nhận người khác đến gần.

Ánh sáng cô độc – ngọn nến vẫn cháy như cũ, chiếu rọi khuôn mặt của giáo chủ, dục hỏa của hần nhẫn nại dâng trào, giữa mông lung thoát nhìn càng thêm quyến rũ rung động lòng người!

Thân thể vắng vẻ, y nhịn không được vuốt ve trên chính bạch ngọc trong ngực của mình, phía trên còn hình hoa văn kỳ lân khéo léo rất khác biệt kia, dường như có thể cảm thụ được nhiệt độ lòng bàn tay của Thu Thủy bao trùm ở trên đó.

Đúng, là chỗ đó, Thu Thủy, là chỗ đó...

Tay chuyển sang thượng ngực bên trái, cảm nhận được nhịp tim đập không an phận của mình, ngón tay thon dài kẹp lấy điểm hồng đã sưng lên, kéo giữ, vuốt ve, tưởng tượng ngay đây là tay của Thu Thủy âu yếm y. Không tự giác, một tay kia lướt qua da thịt rắn chắc ở bụng, nhanh chóng đến chỗ cao vót ngay trung tâm của dục vọng...

Thật thoải mái, nóng quá! Nhanh lên một chút, Thu Thủy! Mút động ở nơi đó nhanh lên một chút, nhanh lên một chút!...

"A...Thu Thủy!..."

Âu yếm chính mình, y nhịn không được thấp giọng gọi ra tên của người trong lòng, phát tiết để lại dục vọng dâng trào người ta khó có thể nhẫn nại.

Sau đó thân thể thả lỏng, thần thái của giáo chủ khôi phục bình tĩnh. Lau đi niêm dịch trong lòng bàn tay, trong lòng y đã quyết định chú ý.

Loại trống rỗng tịch mịch này y không bao giờ muốn nhẫn nại nữa! Vô luận như thế nào, cũng muốn đem thiếu niên yêu dấu của y di chuyển đến Hàn Lâm Cung!

Không ai báo trước, bọn họ kỳ thực đã thông hiểu nhau một cách kỳ quái, nơi bên hồ kia bất tri bất giác đã trở thành nơi hẹn hò cố định của hai người bọn họ.

Đặc biệt Thu Thủy, mỗi khi tập luyện mệt mỏi, chung quy hần lại chạy đến đây, mong ngóng có thể nhìn thấy người yêu dấu. Nếu may mắn có thể đợi cho đến khi được gặp người yêu một hồi, nếu không thì nói, khả năng đến cả ngày người cũng sẽ không đến.

Nhưng hắn không ngại. Tuy rằng Ngọc Lâm không nói gì, nhưng hắn biết y thực ra là một người có địa vị tương đối cao trong võ lâm, chắc chắn mỗi ngày có rất nhiều việc chờ y xử lý nữa.

Nhưng hôm nay hiển nhiên là ngày may mắn của Thu Thủy, không lâu sau khi mới vừa đến bên hồ ngồi, trên mặt nước còn nổi lên một xác con cá chín lần trong đó, mùi vị quen thuộc từ phía sau liền thổi tới, Ngọc Lâm ôm lấy hắn từ phía sau.

“Bảo bối, so với cùng ta chơi đùa hình như đùa giỡn với cá lại càng hấp dẫn hơn nhỉ!” Y có chút chua xót trượt xuống mà nói, thuận tiện trên cổ lưng của thiếu niên trác hôn một chút.

Có thể chờ y đến nhanh như vậy, Thu Thủy có điểm mừng rỡ, hắn xoay người ôm lấy vợ, hít sâu một ngụm hương vị đặc biệt của y, nói, “Chờ người ở đây nhiều lần như vậy, so với con cá này theo ta thực sự còn còn muốn chín hơn.” Trong lời nói cũng tràn ngập oán giận ngọt ngào. Nói xong, hắn kéo tay liền Ngọc Lâm đi đến nơi khác.

“Đi đâu vậy?” Ngọc Lâm hỏi,

“Không phải đi theo ta sẽ biết sao?”

Kinh công không tầm thường bay đi, Thu Thủy bay qua vùng núi hành lang uốn quanh chín khúc, dẫn Ngọc Lâm đến một cái vách đá cạnh dốc, đầy cây lớn mọc thành bụi rậm rạp ở hai bên ra, tìm ra một cái hang bí mật. Đây là chỗ hắn tiêu hao khí lực rất lớn mới tìm được, bên trong đã qua sự tu sửa của hắn, trở nên tương đối thích hợp người nán lại bên trong.

Ngọc Lâm nhìn kiệt tác của tiểu quỷ, không khỏi hiểu ý nở nụ cười, nói: “Giỏi thật, tìm nơi được một nơi tốt như thế này lúc nào thế?”

Bây giờ còn hỏi sao? Đương nhiên là sau khi nhìn thấy người mới đi tìm.” Thu Thủy rất đắc ý, lúc nói rạng rỡ sáng lên, cả mười phần như chó nhỏ chỉ chờ được khen ngợi.” Người vừa đi vào nhìn, sẽ có kinh hỉ lớn hơn nữa!” Nói xong, kéo Ngọc Lâm hướng vào bên trong đẩy đi.

Nương theo ánh sáng bên ngoài hắt vào, Ngọc Lâm có thể nhìn thấy cảnh tượng kỳ dị bên trong _____ cái cửa động bị che đầy cũng đủ cho hai người tự do ra vào, bởi vì ánh sáng từ bên ngoài vào sẽ không đơn giản là xem tới được tất cả những thứ bên trong, nhưng thiếu niên vẫn rất cẩn thận mà ở một bên nhanh chóng xếp gọn một cánh cửa đá phiến; trong mái động rất là cao lớn, thạch nhũ vài cái cắm rủ xuống mặt đất chống đỡ, khiến cho cảm giác bên trong vô cùng vững chắc; thạch nhũ nhỏ tới giọt nước được địa lợi khéo léo sử dụng, bên dưới đào ra một cái khe hở đen những giọt nước nối tiếp nhau phun lên, hình thành một cái ao nước nhỏ; lợi dụng đá phiến vốn có trong động xây thành cái bàn, một khối bằng phẳng trên cao thoát nhìn tựa như mở ra một cái giường lớn làm từ thiên nhiên... Qua bàn tay xây dựng khéo léo của thiếu niên, cái hang này nghiêm nhiên là một nơi ở kỳ dị, mặc dù không bằng cung điện xanh vàng rực rỡ, nhưng động lại ít nhiều tâm huyết của thiếu niên!

Ngọc Lâm nhìn tất cả những thứ này, mừng rỡ cười, ôm gần thiếu niên, nói “Cái này, chẳng lẽ là tân phòng chuẩn bị cho ta?”

Thu Thủy vừa nghe, ngay cả bên tai cũng đã hồng lên, cau giận nói: “Người nói bậy bạ cái gì đó!” Tân phòng... Chỉ có phòng tân hôn con trai chuẩn bị lấy vợ mới gọi là tân phòng sao? Vừa nghĩ đến đây, thiếu niên liền mắc cỡ không ngẩng đầu lên quá.

“Ta... Ta chỉ là muốn, nói đến cùng ở đây cũng là địa phương của Vân Chân phái, mà người là người của Hàn Lâm Giáo, chúng ta luôn gặp nhau như thế này, bị sẽ phát hiện sẽ rất tai hại, cho nên...”

Cho nên mới chuẩn bị một nơi an toàn, để cho bọn họ tùy thời tùy chỗ đều có thể hẹn hò?

Vừa nghĩ tới đây, mặt mày Ngọc Lâm liền rạng rỡ! Y lại ôm thiếu niên càng chặt, nói, “Đúng vậy, cứ vậy đi, làm những gì phải làm thì thuận tiện hơn!” Vừa dứt lời, thì cúi đầu hôn cắn môi thiếu niên một chút, dùng cái mũi của mình vuốt ve mũi của hắn, tay cũng không an phận mà vuốt ve thân thể trong suy nghĩ đêm đó, dụng ý tà ác.

Thu Thủy bị y vỗ về chơi đùa, tuy rằng rất thoải mái, nhưng dù sao trong lòng vẫn có một chút không được tự nhiên, đẩy y ra, nói, “Làm gì vậy, vừa mới mang người tới nơi này, sao không tham quan cảnh vật xinh

đẹp xung quanh một chút?”

“Có cần phải thế sao?” ý muốn không dừng tay chút nào, người nào đó tiếp tục hướng tới bên người thiếu niên, “Dù sao cũng có người ở đây rồi, theo người, thế nào cũng sẽ không lạc đường phải không?”

Y nói rất rất thỏa mãn hưng vinh trong lòng của thiếu niên. Y cười cười, trở tay ôm lấy người yêu, trán kề trán, chặt chẽ vẫn giữ cùng một chỗ.

Kỳ thực, tìm được một cái hang như thế cũng là một việc làm bất đắc dĩ.

Có thể nói, ai lại không muốn cùng người đang ở âu yếm giữa ban ngày ban mặt, trong phạm vi tự nhiên bên trong dặt tay cùng nhau đi chứ? Ai lại thích trốn tại một nơi sơn động không có ánh mặt trời ngay cả trên đỉnh động như vậy?

Thế nhưng, bọn họ phải như vậy.

Tuy rằng mỗi lần gặp mặt, hình như cùng Ngọc Lâm một chỗ hô hấp đã là không còn thiếu gì nữa, như chính Thu Thủy cũng không quên rằng lập trường riêng của hai người bọn họ. Số phận của hắn với Ngọc Lâm, có lẽ là theo số phận Vân Chân Phái với Hàn Lâm Giáo gắn liền cùng một chỗ đi. Nói vậy, hai người bọn họ ở bên nhau đã là trái với chuyện luân thường rồi.

Mặc dù không biết Ngọc Lâm ở trong Hàn Lâm Giáo có vai trò như thế nào, nhưng nếu bị sự phụ biết chính mình cùng với y một mực mật thiết qua lại, khẳng định sẽ nổi lên sóng to gió lớn. Đến lúc đó khả năng không chỉ nguy hiểm đến chính mình, mà còn sẽ liên lụy đến Ngọc Lâm...

Mỗi lần nghĩ tới đây, trong lòng hắn lại nổi lên bất an thấp thỏm, giống như có linh cảm trong khắp ngõ ngách lạnh lẽo van lên cảnh báo cái gì đó.

Nhưng mà, việc này còn có biện pháp nào nữa? Trong lúc hắn chưa kịp ngẫm nghĩ hết tất cả việc này, bọn họ đã không thể kiềm chế mà cùng yêu nhau!

Nhưng may mắn cực kỳ là, trong lòng của Ngọc Lâm cũng giống như hắn, tình cảm của chính mình nỗ lực báo đáp hắn bằng hạnh phúc rất ngọt ngào.

“Ngọc Lâm, nếu có một ngày, ta muốn người phải vứt bỏ tất cả Hàn Lâm Giáo của người, theo ta cao chạy xa bay, người có đồng ý không?” Để đầu của người yêu trên đùi mình, Thu Thủy lấy tay nhẹ nhàng cầm chải mái tóc dài trơn bóng nhỏ mảnh đến đầu gối của người yêu, hỏi.

Ngọc Lâm nghe xong, ngực nhói lên một cái: chẳng lẽ hắn đã biết ta là ai sao? “Đồ ngốc, hỏi cái này có mục đích gì chứ?” Y thu lại nghĩ ngợi, cười hỏi lại.

“Không có! Ta chỉ nghĩ là, ân oán giang hồ, địa vị võ lâm và vân vân.. Tất cả đều chỉ là nhất thời, vung tay lên sẽ mất đi không còn thấy bóng dáng tâm hơi đâu. Hai chúng ta bên nhau, hẳn là so với những việc kia có phải thú vị hơn nhiều lắm phải không?” Thu Thủy hướng mặt ra ngoài không trung, vẻ mặt ngây thơ nói, “Nếu có một ngày sự phụ phải đuổi ta đi, ta có thể sẽ bị tổn thương. Nhưng nếu có thể ở bên cạnh người nhất định ta sẽ xuống núi không một chút do dự... Người nhỉ?”

Nói đến đây, ở Thu Thủy không khỏi có một chút lo lắng. Hắn có thể không chút do dự vứt bỏ tất cả việc này trước mắt, bởi vì chính hắn vốn chưa từng trải qua cái gì cả. Nhưng Ngọc Lâm thì không giống vậy. Vô luận như thế nào, hắn khẳng định đẳng cấp của mình sẽ vượt gấp nghìn lần, bảo y vứt bỏ, sao y có thể dễ dàng vứt bỏ mọi thứ lại được?

Nghe một người còn nhỏ tuổi như hắn đã nói ra một bộ chân lý lớn của người xưa, Ngọc Lâm không khỏi cười trộm, “Đồ ngốc!”

Bất quá, hắn có thể thẳng thắn mà nói ra suy nghĩ trong nội tâm của bản thân như thế, chính Ngọc Lâm có chút ít cảm động. Y chìa tay vịn lên đầu của thiếu niên, để hắn gục xuống người mình, nâng mặt của hắn lên vừa kịch liệt hôn.

“Ngô!...”

“Nghĩ đến nhiều quá, sẽ dễ biến thành lão già nha!”

Đúng vậy, người yêu dấu gắn sát bên người, da thịt cùng kề sát nhau, cổ nối liền nhau, ta còn mong muốn cái gì nữa? Cái gì hắn cũng không nghĩ nữa... Cúi đầu, ngăn chặn môi ái nhân, tận tình mà hôn...

“Ân...”

Ngọc Lâm ngẩng đầu lên làm Thu Thủy hôn càng sâu sắc, tay khoác ở cổ hắn, tiến vào dò xét cảm thụ da thịt đặc biệt mềm dẻo trắng mịn bên trong y phục của thiếu niên.

Cảm thấy cổ đau xót, hô hấp của Thu Thủy có điểm tăng nhanh. Y tách môi lưỡi khỏi nơi cùng ái nhân say sưa, thay bằng hướng xuống dưới liếm lộng, đầu lưỡi xẹt qua cái cằm của hắn, cái cổ, thẳng đến xương quai xanh duyên dáng, dừng ở chỗ này nhẹ nhàng gặm cắn.

Không nói đến rất nhiều kỷ xảo, đây chỉ là bản năng vô về chơi đùa nhưng khiến Ngọc Lâm có cảm giác bội phần. Y ôm lấy thiếu niên âu yếm, tay tìm được liên tháo búi tóc sau đầu của hắn ra, để mái tóc mềm nhẵn mở ra rơi vào lòng bàn tay, cảm thụ va chạm lạnh lẽo của nó.

“Ngô...” Được tay ái nhân vuốt ve, Thu Thủy phát ra âm thanh thỏa mãn giống như con mèo nhỏ, vươn đầu càng sâu đầu lưỡi mà cảm thụ da thịt ấm áp của ái nhân... Nhiệt độ dần dần bốc cháy, Thu Thủy cảm thấy bủn rủn ở bụng từ từ tăng, nơi mẫn cảm nào đó ở phía dưới bắt đầu càng ngày càng kéo căng ra. Điều này làm cho hắn cảm thấy vô cùng thẹn thùng, muốn rời khỏi bàn tay chơi đùa nó, nhưng chính ái nhân lại ý cười dịu dàng nhìn hắn, lại cảm thấy càng thẹn thùng...

Không tồi, ái nhân cẩn thận tỉ mỉ biết tình trạng hiện tại của hắn, lấy tay đến chăm sóc thứ nóng bỏng ở giữa háng hắn, cách quần áo bên ngoài vô về chơi đùa nơi hùng vĩ trời dậy của hắn.

“A! Ngọc Lâm...”

Rất thẹn thùng! Thu Thủy đỏ mặt, không có dũng khí nhìn vẻ mặt của ái nhân. Hắn biết lúc này ái nhân lộ ra vẻ đắc ý mỉm cười đặc biệt của y, không có ý tốt mà nhìn mình!

Nhìn dáng vẻ đáng yêu bên tai đã hồng lên của hắn, Ngọc Lâm bị mê hoặc, hô hấp vừa dồn dập vài phần. Y vươn đầu lưỡi khuếch trương lỗ tai trước mặt, ôn nhu ngậm nó chơi đùa.

Kích thích như vậy khiến cho rung động của phân thân trong lòng bàn tay của y càng lợi hại hơn, hô hấp của Thu Thủy đã sắp không cân bằng! Thân thể mỹ lệ trước mắt lại mê hoặc hắn lần nữa, da thịt tuyết trắng tỏa ra mùi rượu ngọt ngào, hắn nhìn không được lột xuống hắc y vương vãi trên bề mặt, để ái nhân triệt để trần trụi hiện ra trước hắn lúc này!

Khi màu đen thối lui, một khối lớn thân thể kiện mỹ tuyết trắng hoàn toàn hiện ra trước mắt thì, Thu Thủy hầu như không chịu nổi kích thích lóa mắt này, mắt dễ dàng mất phương hướng một phen!

Hoa văn kỳ lân trên ngực của thân thể chủ nhân phát nhiệt mà vô cùng hồng lên thấy rõ, tại hai điểm hồng hai bên trái phải cũng đứng sững cướp đi ánh mắt người khác. Trong ngực thuận theo hô hấp cùng nhau phập phồng hạ xuống, làm cho hắn cảm thụ được mạch đập và trống ngực rõ ràng...

Khuôn mặt mỹ lệ nhiễm thượng *** mà mặt đỏ bừng, người vốn có đôi mắt mị hoặc phủ đầy sương mù *** mà càng lộ vẻ mê người. Tại đôi môi mỏng màu hồng anh đào thối ra một chút hơi nóng. Hoa văn kỳ lân trên ngực tựa hồ bởi vì nhiệt độ cơ thể chủ nhân lên cao mà càng thêm tươi đẹp... Hoa đã nở ra, mặc cho người hái, hoa của y như thể rất mê người, làm bản thân hiểu rõ là không nhích được dục hỏa hướng trên người y bổ đến!

Ngay lúc Thu Thủy đỏ ngầu hai mắt gần điên cuồng muốn nhanh bẻ gãy y, một điểm đỏ chói mắt lại dính vào ngực y, ngừng ngay động tác cướp đoạt y!

Trên cổ trắng noãn, có một vết tích lưu lại giống như bị đốt, như là đã bị hàm răng gặm cắn, lại giống như là vết cắn của con muỗi. Nhưng chính Thu Thủy nhận ra, tạo ra chúng không phải là muỗi, mà là người! Đó là vết của người khác đã cắn nhẹ qua!

Mặc dù chưa từng trải qua, nhưng Thu Thủy cũng từng bị các sư huynh bày trò đùa dai như mang y đến dưới kỹ quán dưới chân núi, xem qua thân thái si mê của kỹ nữ cùng khách làng chơi tâm hoan mua vui. Đây cũng là lí do hắn biết được làm sao âu yếm Ngọc Lâm, cũng là lí do hắn phân biệt được vết tích trên cổ Ngọc Lâm!

Giống như sắt nóng được nung đỏ đột nhiên bị tưới lên một chậu nước lạnh, trái tim Thu Thủy nhất thời nguội lạnh!

Hóa ra, sở thích của Ngọc Lâm cũng không chỉ có một người là hần! Bên ngoài y có tình nhân khác, thậm chí sớm đã trở thành chuyện người khác sau lưng cùng y trải qua quan hệ bất chính!

Một lòng nhiệt huyết bị dội một thao nước lạnh, hần chỉ cảm thấy trái tim giống như bị kéo xuống đau đớn! Cảm giác bị phản bội lập tức phát sinh, hần không chịu nổi mà tức giận quay đầu đi chỗ khác, không nhìn Ngọc Lâm.

Vuốt ve vết cắn trên cổ mình, Ngọc Lâm biết vì sao Thu Thủy ngừng lại. Nhưng y sớm quen duy ngã độc tôn cũng không có cảm giác việc này có gì không thích hợp, y là một nam nhân dục vọng cường liệt, hơn nữa so với tuổi tác của Thu Thủy, cuối cùng ba mươi mấy năm qua vẫn không thể giữ gìn thân thể chờ đợi đến giờ khắc này để Thu Thủy phủ xuống.

“Thu Thủy, người vì cái này mà tức giận sao?” Chỉ vào vết tích trên cổ mình, y ôn nhu hỏi.

Thu Thủy sửa lại y phục tóc tai, ngồi ở một bên phát sinh hờn dỗi, không để ý tới.

Ngọc Lâm dờ khóc dờ cười, đi đến bên cạnh hần đem hần kéo vào lòng, trêu đùa dỗ dành nói: “Đừng như vậy, ta cũng không có tục sự phản bội người. Chỉ là lúc trước không gặp người được, người ta... nhịn không được!”

Phải không? Hần thẳng thắn so với cuống quýt che giấu tương đối có thể chấp nhận, nhìn vẻ mặt quyến rũ của ái nhân, biết rõ ý hần không thể chịu nổi loại tịch mịch, Thu Thủy lạnh giọng nói rằng: “Nhưng trong lúc dính líu với hần, người đã biết ta rồi! Tại sao người không nói cho ta biết, còn đi tìm hần?” Vết cắn non hồng kia, chắc chắn là chuyện xảy ra không lâu sau đó đi! Cái này chính là vạ từ mặc biện(1).

(1) vạ từ cũng không thể cãi lại.

Đến tột cùng là “hần” hay là “nàng”, Thu Thủy cũng không biết. Ngọc Lâm không phải là người cùng thể hệ với hần, tuổi tác bọn họ có chút kém xa, suy nghĩ tự nhiên cũng sẽ không giống nhau. Thì so với chuyện bình thường mà nói, Ngọc Lâm sớm đã có thể thất cũng không phải là chuyện gì kỳ quái.

Đến lúc này Thu Thủy mới phát giác, nam nhân tài sắc tuyệt thế ngay trước mắt mình thực sự rất không hợp lí!

“Nếu như người sớm đã có ái nhân cả đời gần nhau, còn ta đây được coi là cái gì?...” Hần một lòng đau đớn chưa xót mà cười khổ, nói.

Biết hần hoàn toàn hiểu lầm, tức giận hoặc đổ kị thực sự sẽ khó tránh khỏi, Ngọc Lâm ngược lại cũng không biện bạch nhiều, chỉ là nhẹ nhàng ôm bờ vai của hần, khiến hần tựa vào trong lòng mình, khẽ sát bên tai hần nói: “Ta thực sự có người khiến ta mong muốn ở cùng hần cả đời. Chỉ có một điều, ta rất là vất vả mới có thể gặp được hần, bây giờ hần đang ở kề bên người ta...Người cho rằng hần sẽ là ai?”

Bên tai đau xót, lời này của y khiến lòng Thu thủy mơ hồ có chút vui mừng, nhưng lại không biết có nên tin thưởng y hay không.

“Ta yêu người nha, tiểu ngu ngốc! Có thể khiến ta yêu mê dài lâu như thế đến nay chỉ có một người là người...” Lời nói ôn nhu, cho dù không thể khước từ khó chịu trong lòng ái nhân, cũng đã có thể làm tâm hần rất cảm động, “Nhưng người phải biết rằng, ta đã không còn trẻ nữa, người ta từng gặp qua không có khả năng chỉ có một người là người. Trước khi gặp được người ta cũng từng có rất nhiều người yêu, thậm chí đến bây giờ vẫn còn vương vấn không dứt được, nhưng điều này không có nghĩa là ta phản bội người. Muốn hoàn toàn đoạn tuyệt một mối quan hệ còn cần một chút thời gian, mà trong ta cũng đang nỗ lực thúc đẩy mục đích này, người biết không?”

Thu Thủy cúi đầu, không nói.

Thực sự, dù cho là ghen ghét y có nhập mặc chi tâm(2) khác, chính Thu Thủy thực sự cũng không thể chán ghét y. Si đại đối với y đã vượt qua phạm vi khả năng khống chế của bản thân, trong lòng vô thì vô khắc nghĩ đến đều là y, nghĩ là làm sao mới có thể ở cùng một chỗ với y! Chính mình như vậy, làm sao có thể vì một lí do không trọn vẹn mà rời khỏi y đây?

(2) mặc: lều vải, tân: người buồn. Ví von người quan hệ thân cận hoặc người tham dự việc cơ mật.

“Ngọc Lân, nếu như người thực sự thích ta, sau này bất luận cũng đừng ở một chỗ với kẻ nào khác nữa!” Quay đầu lại, đối diện với lưng của ái nhân, hần trịnh trọng mà nói, “Lòng dạ ta rất hẹp, nhất định sẽ không chịu nổi người phản bội ta!”

Đầy trẻ con mà nói, nhưng lại khiến Ngọc Lân bội lần ngọt ngào, “Sẽ không đâu, thật đó, sau này ta sẽ không bao giờ làm nữa!” Cúi đầu, y động tình mà hôn lên lưng cổ thiếu niên, thì thào nói, “Không giận ta nữa nha?”

Coi như là giận, cũng luyến tiếc đi. Thu Thủy nhột nhột nở nụ cười một chút, xoay người đối mặt y liền hôn.

“Ngô...”

“...Sau này đừng như vậy nữa!...”

“Ân...”

Đem đầu lưỡi vói vào trong miệng ái nhân, liếm lấy mật dịch ngọt ngào của y. Lưỡi khéo léo xẹt qua chỗ mẫn cảm, khiến cho thân thể ái nhân một trận tê dại, y nhiệt tình quay về hôn, ôm lấy thiếu niên lấy tay vuốt ve thân thể dẻo dai của hần, hoàn toàn quên mình.

Nhìn hai mắt ái nhân sớm đã trở nên ướt át tràn ngập mong chờ, Thu Thủy liền biết nên làm như thế nào, hần càng thêm mạnh dạng mà chìa tay xoa nắn trong ngực y, nhẹ nhàng xoa bóp nhụy hoa hồng nhạt của y, cúi đầu dùng lưỡi liếm lộng, cảm giác nó cứng lên khi chạm vào.

“A... ư!...” Ôm đầu của ái nhân, Ngọc Lân nhắm hai mắt lại giữa đầu than nhẹ, cảm thụ cái lưỡi ướt át của hần xẹt qua thân thể khô nóng của mình, nhưng không thể hoàn toàn dập tắt ngọn lửa trong người! Y đã hoàn toàn vui vẻ đã hoàn toàn chìm đắm trong dục vọng có chút không chờ được, cắn răng đưa tay lên đến khớp bộ của ái nhân, nhẹ nhàng xoa vỗ nắn lộng.

“Nga...” Thiếu niên mới nếm thử trái cấm chịu không được y tùy ý vỗ về chơi đùa, hai tay ôm chặt thắt lưng mềm dẻo của ái nhân, liếm hôn da thịt y, vui vẻ hưởng thụ không ngừng.

Đầu lưỡi lớn mật càng ngày càng đi xuống, tại hoa văn kỳ lân trong ngực đánh một vòng, rơi xuống bụng, lại trượt đến háng của vợ...

“A!...Nhanh lên một chút, ta muốn!...” Hình như không có liếm lộng, đến chỗ rất ngứa nhưng lại luôn luôn nhẹ nhàng xẹt qua, không chấm dứt được khát vọng nóng bỏng! Y rất cuộc nhện không được, kéo tóc thiếu niên cuồng loạn đang đưa thắt lưng, ngay tại gò má thiếu niên vừa nhẹ nhàng ma sát.

Cuối cùng, Thu Thủy biết y muốn cái gì, không hề chờ đợi, cầm phân thân màu hồng phấn trơn tươi há mồm ngậm lấy!

“Nga! A!...Thu Thủy...” Thân thể Ngọc Lân run lên, dục vọng ở giữa bị khoang miệng ấm áp vây quanh vui vẻ kịch liệt tấn công về phía toàn thân, y nhịn không được rên la lên. Đờ khuôn mặt nhỏ của ái nhân, thúc giục hần, gạ dỗ hần.

Tiếng kêu mê người này so với cái gì đều càng có thể kích thích thần kinh của Thu Thủy, tay cầm lấy ái vật nóng bỏng của y, ngậm lấy phun ra nuốt vào! Đầu lưỡi thỉnh thoảng kích thích đỉnh của nó, môi hôn nơi thực sự rất mẫn cảm tươi non, lấy tay đi đến dưới đáy của nó xoa bóp, khiến cho ái nhân càng thêm một tầng vui vẻ!

Chính dục vọng nóng bỏng cũng đã cấp bách truyền đến mà kêu gào, xúi giục, cấp bách chờ đợi những hành động nào an ủi lên nó! Nhưng hần vẫn chưa từng trải qua, ngoại trừ đưa tay xuống dưới xoa bóp bên ngoài, không còn cách nào khác.

Tình trạng của hần, Ngọc Lân nhìn trong mắt yêu thương trong lòng. Ngừng động tác ngay tại khớp hạ của hần, lột quần áo còn một nửa ở trên người hần ra, lộ ra một chút ngáy ngô, nhưng sau đó từ từ liên tục tại thân thể nghiêng nhìn một cái không sót gì! Tay khê cầm dục vọng hiện ngang đứng thẳng của thiếu niên, biết rõ cấu tạo thân thể của hần chỉ nhẹ nhàng nhấn một cái, hưng phấn của Thu Thủy suất tăng vọt!

“A... Ngọc Lâm! Đừng đùa nữa... Ta không chịu nổi nữa!” Gấp rút mà cúi đầu lảo đảo, nhiệt huyết của thiếu niên bị vỗ về chơi đùa tăng vọt, hẳn cần phải phát tiết ngay!

“A... Đừng nóng vội...” Ngọc Lâm khẽ cười, xoay người nằm sấp trên phiến đá bằng phẳng, tách hay chân ra cong mình hướng về thiếu niên, đôi mắt xinh đẹp quay lại cười, gợi ý hẳn nên làm những gì.

Cái miệng tròn trịa đối diện với thiếu niên, trước mặt hẳn khẽ đóng đưa vận vẹo, hoa huyết phần hồng ở giữa như ẩn như hiện! Cái này đối với nhiệt huyết đã sôi trào của thiếu niên mà nói, thực sự quá mê hoặc!

Hắn duỗi nửa thân như hổ báo xông đến, mở ra hai cánh miệng trơn trắng thực chặt, cúi xuống cơ thể liền vươn lưỡi liếm lộng!

“Ân a!... Lớn quá! Ân...” Tiếp nhận kích thích từ đầu lưỡi, nam nhân ngứa ngáy khó nhịn kìm lòng không đợi đưa ra một ngón tay, đâm xuyên vào giữa hậu nguyệt của mình! Y co rúm bắt đầu làm ngón tay, đóng đưa thất lưng với miệng, dưới thân để ý thiếu niên thương tùy ý duỗi tách ra!

Nguyên nhân dục hỏa của thiếu niên vì kích thích kịch liệt này mà thiêu đốt đến rất mạnh!

Hắn rút ngón tay của ái nhân, hướng cảm địa hồng phần kia đâm chính nón tay của mình vào! Cảm giác sự mềm dẻo nóng ẩm kia cho hẳn biết, ái nhân vì hẳn đã sớm chuẩn bị rất tốt! Vì vậy, cuồng loạn mà bạt lộng dục vọng hùng tráng của mình vài cái, nhắm ngay huyết khẩu tiết ra chất lỏng liền chậm rãi đưa vào!

“Ân!...Ân! Thu Thủy!...” Khe hở ngực ngứa bị dục vọng tráng kiện nhét đầy, Ngọc Lâm thỏa mãn mà ngửa đầu thở nhẹ một cái, khéo léo chuyển tay lên xoa đầu ái nhân một cái, chậm rãi trước sau đóng đưa thân thể, thư giãn nơi hàm chứa dục vọng của ái nhân, chỉ bảo hẳn nên làm như thế nào.

“Nga!...A!” Thu Thủy chỉ cảm thấy cảm giác cắm vào như thế thật tuyệt vời! Ở sâu trong hậu đình của ái nhân như dung nham nóng chảy, đơn giản càng châm thêm một tầng môi lửa cho hẳn! Tự như có sinh mệnh, dừng đạo của ái nhân khi thì co rút nhanh chóng, khi thì lỏng lẻo, khiến cho hẳn thực sự thích điên rồi! Hẳn không tìm lí trí của mình được nữa, nắm chặt thất lưng của ái nhân, theo dục vọng điên cuồng luật động!

“A! A! Lớn quá... Thu Thủy... Mau! Ân a!...A...” Co rút cực nhanh khiến thân thể Ngọc Lâm càng thêm điên cuồng buông thả. Hai tay y chống trên mặt đất, ngẩng miệng theo nhịp độ của Thu Thủy mà đóng đưa, hưởng thụ đầy đủ sướng khoái biến hóa hẳn mang đến!

Ái nhân nghiêng đón theo chấn chấn làm cho Thu Thủy nhận được cổ vũ! Dục hỏa làm mất hẳn thiêu đốt! Đem thân thể ái nhân gắn vào trong lòng mình, một lần nữa mãnh liệt thẳng tiến cảm nhổ rất nhanh, cuồng nhiệt động lên!

“Ngô! Ngô!...A! Ngọc Lâm!...” Không ngừng thúc về phía trước, thẳng đến chỗ nóng hổi sâu nhất của ái nhân!

“Ân a...Bảo bối, của người lớn quá!...Lớn quá a!...” mồ hôi dính đầy trên thân thể tuyết trắng khỏe mạnh, tiếp nhận tập kích từ phía sau của ái nhân, Ngọc Lâm điên cuồng buông thả phát ra thở dài.

“Nga! Nga a!...A a!...” Trừu sát càng thêm mãnh liệt, cao trào của Thu Thủy liền đến giới hạn! Phần bụng của hẳn co rút nhanh, tần suất luật động cũng đã mau chóng không thể tự điều khiển! Ngắc đầu điên cuồng gào thét một tiếng, dục vọng kịch liệt phun ra, bắn nhanh ra một đạo chất lỏng sền sệt màu trắng nóng hổi, buộc chặt nội bích nóng ẩm của ái nhân!

“Ân a a!...A!...A!” Tại giữa trừu sát cực nhanh của hẳn, bên trong dừng đạo mất hồn của Ngọc Lâm có một chút bị duy trì liên tục công kích. Song song với nhiệt dịch của thiếu niên bắn nhanh vào bên trong, y cũng co giật phun ra bạch dịch, cùng với ái nhân lên cao trào...

Thẳng đến khi ý thức trở lại, thân thể đã hơi chút khôi phục, bọn họ vẫn thiết tha dính liền cùng một chỗ, ôm nhau, hôn môi, thưởng thức ý vị đi qua cao trào...

4. Chương 3

Cùng Thu Thủy ở trong núi tách biệt có mấy ngày. Giáo chủ lúc này đang ở trong phòng luyện công của y, tính mở ra mật hàm của giáo chúng đưa tới, rồi vào giữa trầm tư.

Đám khí tự xưng là võ lâm chính phái kia, đã bắt đầu có hành động rồi. Mặc dù từ lâu Hàn Lâm Giáo sắp xếp cách đối phó thật tốt, cho dù thực sự dùng đến vũ khí cũng sẽ không có tổn thất, nhưng giáo chủ vẫn là không ngừng trầm tư.

Tuy rằng ngăn đầu lên chính là Côn Luân với Hoa Sơn, tiếp đó là Võ Đan Thiếu Lâm cũng chờ lúc thích hợp để thêm vào hàng ngũ “Thảo phạt”, nhưng do Hàn Lâm Giáo cùng chỗ đường đi trong núi, Vân Chân Phái miệng còn hôi sữa cũng bị dính dáng vào, ở đây cũng đóng vai trò trọng yếu. Vốn dĩ, với thực lực của Hàn Lâm Giáo hiện nay, chinh phạt nó không cần tốn nhiều công sức. Nhưng mà, giáo chủ lại không lập tức truyền ra mệnh lệnh đi giải quyết, mà là tùy ý để nó tiếp tục sắm vai cùng Côn Luân Hoa Sơn chờ người châm kíp nổ.

Nói ra nguyên nhân có thể là do tiền cũng không đáng, nguyên nhân khiến giáo chủ do dự, chỉ là vì thiếu niên y yêu mến vừa là đệ tử của Vân Chân Phái mà thôi!

Y đã từng nghĩ tới, tiếp nhận Thu Thủy, để hẩn thoát khỏi Vân Chân Phái để trở thành một thành viên của Hàn Lâm Giáo. Có thể khiến cho đường sự cũng hiểu rõ thật sâu, phản bội sư môn, khi sư diệt tổ đối với võ lâm chính phái này mà nói là chuyện tội ác vô cùng tày trời! Một ngày bị phát hiện ra, ngoại trừ kết quả thân bại danh liệt, còn có _____ chết!

Mặc dù y cũng có đủ tự tin để có thể bảo vệ Thu Thủy, nhưng thiếu niên sinh ra ở nơi hướng về những chính phái đó sẽ hiểu không? Đã quen dùng hành vi bảo thủ để hẩn có thể chống đỡ tất cả hậu quả sau khi phản bội sao?

... Sợ rằng so với gọi hẩn lập tức luyện tập tuyệt thế võ công còn không dễ dàng đi?

Ngay lúc giáo chủ còn đang chìm đắm trong suy nghĩ, một nam nhân lại xông vào.

Gã cung kính nửa quỳ xuống, nói rằng: “Giáo chủ, Dĩ Hành đến bái kiến.” Gã từng hay cùng giáo chủ hoan hảo, nhưng lọt vào nửa đường lại cự tuyệt nam nhân.

Giáo chủ chuyển hướng gã, nửa híp mắt hỏi: “Dĩ Hành, hình như ta cũng không có phân phó ngươi tới nhỉ?”

“Bẩm giáo chủ, Dĩ Hành là tự mình muốn đến.” Nam nhân đứng lên, đi tới bên cạnh giáo chủ ôm lấy bờ vai tựa vào trên người mình, thấp giọng nói rằng, “Dĩ Hành thực sự rất nhớ giáo chủ, đặc biệt là thời điểm đêm khuya yên tĩnh, không có hơi nóng của thân thể giáo chủ quả thật rất khó có thể đi ngủ. Đã nửa tháng rồi, giáo chủ...” Giáo chủ đã không gọi gã đến hầu hạ nửa tháng rồi, đây là trước đây cho tới bây giờ chưa từng có chuyện này.

Trong nháy mắt nghe thấy được mùi hương đặc biệt kia của giáo chủ trong lòng ngưỡng mộ, Dĩ Hành đã có chút không khống chế được! Gã đem mặt kề sát trong cổ của giáo chủ, thở ra hít vào mùi vị của y, nắm tay dò tiến vào nội y của y cảm thụ nhiệt độ da thịt mềm mại của y, nói: “Để Dĩ Hành hầu hạ người nhé...” Dứt lời, môi hẩn di tới bờ môi của giáo chủ, muốn âu yếm.

Nhưng mà, đáp lại gã vẫn như cũ là lạnh lùng, “Vô lễ.” Giáo chủ cũng không động thủ đẩy gã ra, chỉ là lạnh lùng mà nói một tiếng, nhiệt độ tăng lên nhiệt tình của nam nhân nhất thời nguội lạnh xuống! Gã hiểu rõ giáo chủ, thần thái lạnh lùng này là dấu hiệu trước khi y nổi giận!

“Giáo chủ?...” Gã không rõ, lúc trước rõ ràng là giáo chủ thích triệu gã hầu hạ như thế, tại sao những ngày gần đây lại liên tục cự tuyệt gã, đến thái độ cũng trở nên lãnh đạm như băng như vậy?

“Dĩ Hành, bên ngoài bản giáo gặp vấn đề nan giải rất lớn, ngươi thân là tả hộ pháp hẩn là không biết giữ vững cương vị, đạo lý vì bản giáo cùng bản giáo cục cung tận tụy sao?” Giáo chủ không trách cứ gã, nhưng ý tứ của y cũng không có chút nào thân mật, so sánh với lúc ngày xưa kiêu diễm triền miên cùng nhau, lúc này bọn họ quả thực xa lạ đến đáng sợ.”Đêm đã khuya, quay về đi, ngày còn có thêm nhiệm vụ gian nan chờ ngươi đây!”

Không, đây không phải là giáo chủ của gã, đây không phải là Ngọc Lâm của gã! Ngọc Lâm chưa bao giờ lại đối xử với gã lạnh lùng như vậy, chưa bao giờ lại xa lạ như vậy!

Làm cho nhiếp thân hộ vệ của giáo chủ đã đi đến, chuẩn bị xua đuổi gã đi, gã ngoại trừ đi ra còn có thể làm như thế nào?

Khi gã đi ra đến nửa cánh cửa, quay đầu lại vừa nhìn giáo chủ, y một lần nữa quay sang mặt hàm ngẩn người, trong mắt một chút cũng không có gã nữa.

Điều này đủ để cho gã biết sự thực tàn khốc _____ Giáo chủ đã không hề quan tâm đến gã nữa! Gã giống như một con rối bị chơi đùa đến chán ngán lại vút qua một bên, chỉ có thể đợi ngày kia chủ nhân lại có nhã hứng mới có thể lại được xem trọng _____ thậm chí còn không có một ngày như vậy nữa!

z**y**b**g

“Thu Thủy, chỉ giáo!”

“Sư huynh, đa tạ!”

Trong núi Vân Chân, chúng đệ tử đang mài giũa nắm đấm, bởi vì thực lực của Thu Thủy so với sư huynh đệ khác trình độ đều cao hơn một mảng lớn, vì vậy có thể đối luyện với hắn cho đến bây giờ chỉ có đại sư huynh hơn tuổi bọn họ rất nhiều. Hai người hướng nhau chấp tay tự mình khom người, bày ra tư thế tự chọn, chuẩn bị ứng chiến!

Tiên hạ thủ vi cường, ưu thế lớn nhất của Thu Thủy là suy nghĩ kỹ càng, nhanh tay lẹ mắt. Hắn thoáng cái liền phát hiện ra lỗ hổng của sư huynh, hướng về phía sư huynh xuất thủ ngay một quyền!

Công lực sư huynh nhiều năm như vậy cũng không phải luyện không công, muốn tránh một quyền như vậy hoàn toàn không làm khó được huynh! Xoay người tránh thoát khỏi một đòn công kích này, sư huynh mạnh mẽ giơ đầu gối lên hướng về bụng của Thu Thủy. Thu Thủy rất nhanh xoay người tránh được, sau đó đạp một chân lên giữ lưng của sư huynh!

Ăn một cước, sư huynh có chút lảo đảo mà ngã xuống vài bước, khi huynh mới đứng vững gót chân, tấn công như Lưu Tinh trong tay Thu Thủy liền triển khai lại! Hai người vừa lên một chút, một quyền một cước mà giao lên một cái! Bụi rậm xung quanh đều bị quyền khấn cấp đánh bung lên, nhất thời bụi mù cuồn cuộn, âm thanh kéo vỡ, âm thanh va đánh không dứt bên tai!

Nhưng dù cho là ai đều rất dễ nhìn ra được, là Thu Thủy rõ ràng chiếm thế thượng phong! Mặc dù đại sư huynh so với hắn luyện tập không ngừng hơn mười năm, tuy rằng thắng trước hắn cũng chỉ có thể cùng đại sư huynh bất phân thắng bại! Nhưng chỉ quá một thắng, tình thế đã không hoàn toàn giống nữa! Năng lực siêu phàm của Thu Thủy cùng không ngừng khổ luyện khiến cho hắn tiến bộ thần tốc, hơn nữa hắn vốn có một ý chí cao hơn một bậc so với mọi người trong lòng cũng phải mơ ước chiến thắng, đại sư huynh thua ở trên tay hắn cũng không oan uổng.

Nhưng mà, ai lại cam tâm bị một tiểu quỷ còn non nớt đánh ngã? Mặc dù dưới thế tiến công sắc bén của hắn chịu nhiều gian khổ, nhưng chính đại sư huynh lại ngoan cường ứng chiến, đợi chờ cơ hội thấy rõ nhược điểm của hắn, tư thế tiến tới thu lại suy tàn!

Ngay sau khi Thu Thủy một người bay đá, đang muốn đánh trúng đầu của sư huynh, kết thúc cuộc chiến, sư huynh rút cuộc nhìn ra khoảng không giữa ngực hắn, nhược điểm dễ dàng đánh lén, liều mạng đón tấn công của hắn tiến lên, với khuỷu tay che đầu, hung hăng hướng về ngực hắn xông vào!

Các sư huynh đệ tất cả mắt nhìn đều ngây người! Bọn họ không chỉ sợ hãi ca ngợi với kỹ thuật chiến đấu *** xảo và tàn nhẫn của hai người, càng kinh ngạc vì sự chăm chỉ của bọn họ! Vốn chỉ là một hồi đối luyện, có cần phải đánh một trận người chết ta sống không?

Hai người đều quá háo thắng, nhất là Thu Thủy! Vô luận là tỷ thí cái gì hắn đều muốn giành được chiến thắng, không phân thắng bại đối với hắn mà nói là vô nghĩa, đối với tiến bộ của võ công hắn là không hề có tác dụng!

Hai người sắp đánh vào một chỗ, lúc cả hai bên đều bị thương, Thu Thủy lại ngoài dự đoán của mọi người mà chặn đòn đánh của sư huynh bằng hai tay, trong vòng lực phá bỏ của đánh của sư huynh! Đem hết toàn lực hợp lại đánh vào ở đây làm đại sư huynh bị bắn ngược ra xa tới mấy trượng, may mà Thu Thủy nhanh nhẹn nhảy một cái, trong nháy mắt lúc sư huynh sắp rơi xuống đất mà đỡ được, mới khiến cho sư huynh không bị thương nặng!

Mọi người ngây người. Nếu như vừa rồi vẫn là đấu đến kịch liệt, lúc này cũng hoàn toàn khuất phục trước công lực xuất sắc của Thu Thủy! Có thể khốn chế nội công tiến lên phòng ngự, chứng minh hần đã lĩnh ngộ được tầng sâu của Vân Chân võ thuật, cùng với bọn họ hoàn toàn không ở cùng một đẳng cấp!

“Sư huynh, xin lỗi... Huynh không sao chứ?” Nâng sư huynh dậy, Thu Thủy hơi có hổ thẹn mà nói rằng.

Thắng bại đã định, không thể bằng người, tâm phục khẩu phục! Sư huynh cười vỗ vỗ vai Thu Thủy, nói: “Không tệ nha, tiểu tử, đem tháng ngày hết sức cặm cụi luyện tập cho đến nay, là vì để hôm nay đánh bại người, ai biết được lại bị đánh bại ngược lại! Người tu luyện so với ta còn khắc khổ hơn, tiềm lực so với ta cũng hơn!”

Sư huynh lòng dạ rộng rãi khiến Thu Thủy có chút xấu hổ, hần đỏ mặt nói: “Đệ còn kém xa lắm!”

Lời này của hần cũng không phải khiêm tốn, mà là thực sự, khoảng cách mục tiêu mình còn kém rất xa! Thắng được đại sư huynh cũng không có gì ghê gớm, khoảng cách với sư phụ còn kém trời với đất, Ngọc Lâm lại càng kém hơn...

Ngọc Lâm, vừa nghĩ đến ý, ngược lại một trận động lên kì diệu. Muốn đạt được cảnh giới kia của Ngọc Lâm, hần không biết phải còn tu luyện mấy mươi năm nữa! Chẳng vì sao, rõ ràng Ngọc Lâm là người hần có tình cảm chân thành tự đáy lòng, nhưng hần vẫn là muốn vượt qua y! Hay là chỉ có vượt qua y, mới có thể cùng y đứng ở cùng độ cao, nên mới có thể mà yêu thương y thật tốt đi... Trong lòng Thu Thủy là nghĩ như vậy.

Lúc đối luyện xong xuôi, khi chúng huynh đệ tốp năm tốp ba rời đi, đại sư huynh lại lưu lại, đi tới bên cạnh Thu Thủy, đối hần nói: “Hạ sư đệ, năng lực lĩnh ngộ của đệ luôn luôn cao hiếm thấy, kiểu như ta không thể bằng được. Ta tu luyện hơn mười năm cũng chỉ có thể học được một ít bên ngoài của nội công Vân Chân tâm pháp, đệ chỉ luyện có mấy năm đã vượt qua ta rồi!” Trong lời nói, ngoài trừ hâm mộ, còn có giọng điệu kỳ quái khác.

Nhưng Thu Thủy biết đại sư huynh là một người có lòng dạ tương đối rộng rãi, sẽ không vì việc này ghen ghét hần. “Huynh nói bịa như vậy, đệ sẽ xấu hổ.” Hần mắc cỡ mà cười vừa nói.

Ý cười trong mắt sư huynh ở đây lại có chút thu lại, sư huynh nhìn chằm chằm vào mặt của Thu Thủy, chăm chú nói: “Ban nãy, lúc nội công của đệ gần đánh vắng ta ra, hình như ta có chút cảm giác được trong cơ thể đệ có một luồng âm khí xẹt qua. Mặc dù yếu ớt, cũng không bình thường.” Sư huynh cố gắng dùng từ cho thật cẩn thận, để tránh khỏi chính mình hiểu sai, hãm hại hần. “Sư đệ, đệ thành thật nói cho ta biết, đệ có luyện nội công của biệt phái[phái khác] hay không?”

Nội công của biệt phái? Thu Thủy có điểm không hiểu tại sao, “Không có!...” Tại sao sư huynh lại nói như vậy?

Nhìn dáng vẻ của hần cũng không giống như đang nói dối, nói: “Có thể là cảm giác của ta sai rồi, đệ biết đó, trong những thời điểm nguy cấp cảm giác thường thường sẽ không linh hoạt như vậy, sư đệ cũng đừng để ý!”

“Không đâu.” Thu Thủy cũng thở phào nhẹ nhõm, cười nói.

“Mặc dù nội công của biệt phái cũng có chỗ độc đáo của nó, nhưng ta là đệ tử của Vân Chân Phái thì sẽ tuân thủ thật tốt quy định của bản phái, đừng tùy tiện luyện võ công của biệt phái. Nếu không sư phụ biết được, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.”

Tuy rằng trước mặt không nói toạc ra, nhưng sư huynh có thể chắc chắn bản thân ban nãy không có cảm giác sai lầm. Mặc dù yếu ớt, nhưng trong cơ thể Thu Thủy thực sự là có nội khí của biệt phái tồn tại! Sư huynh chỉ có thể nói bóng nói gió, nói chuyện chùng mực với hần thật xấu.

Bóng dáng đại sư huynh rời đi, Thu Thủy mờ mịt. Hần quả thực không có lên luyện võ công của biệt phái, tại sao sư huynh lại nghĩ trên người hần có chân khí của biệt phái nhỉ? Hần càng nghĩ càng không hiểu...

Không lẽ?

Hần nhớ tới ngày hôm ấy, trong hang động được hần gọi là “Sơn gian tiểu cư”, mới vừa cùng Ngọc Lâm qua đi hoan ái, do vì lần đầu khai trai, hần tiêu hao thể lực quá độ, lúc dừng lại nghỉ ngơi cảm thấy trên ngực

có một trận khí không thông. Ngọc Lâm ôm hấn vào lòng, cho hấn vượt qua trong lúc chèn ép và chậm rãi dần ra hơi thở... Lẽ nào chính là chân khí lúc đó y mang đến?

Nghĩ đến cùng chỉ có khả năng này. Ngọc Lâm chỉ là muốn giúp hấn mà thôi, điều này cũng không thể trách y. Nhưng sau lúc bọn họ hoan hảo sợ rằng phải càng thêm chú ý một chút nữa...

~~Đêm khuya, vì nghĩ đến chuyện nội công thật lâu nên không thể ngủ say, Thu Thủy dứt khoát xoay người rời khỏi giường, định đi ra bên ngoài luyện tập thêm lần nữa.

Lúc này mọi âm thanh đều yên tĩnh, thật sự rất ớn lạnh. Thu Thủy định đi về phái sau núi, khung cảnh xung quanh đây khá hợp với liên khí(1), hơn nữa cũng không sợ kinh động những người khác.

(1) Không biết là gì, thỉnh ai biết chỉ mình TT^TT

Ngay sau lúc hấn xuất phát đi vào rừng, hai thân ảnh lại khiến hấn dừng lại bước chân _____. Đó là sư phụ Vân Hiếu chân nhân cùng một hắc y xa lạ. Bọn họ lặng yên định đi vào trong gian phòng tối của sư phụ, như là có việc gấp có vẻ muốn bàn bạc.

Chẳng vì sao, lúc nhìn thấy thân ảnh hai người bọn họ, Thu Thủy có một loại linh cảm bất thường. Hắc y, lén lút... Thân hình người xa lạ kia khiến hấn không lí do mà nhớ tới Hàn Lâm Giáo, mà gân đây có khả năng làm sư phụ không ngủ được, cũng chỉ có Hàn Lâm Giáo mà thôi!

Trực giác nhạy cảm thúc giục hấn len lén từ phía sau đi theo bọn họ, xem bọn họ đến tột cùng muốn làm gì. Nói đến cùng Ngọc Lâm cũng là người của Hàn Lâm Giáo, hấn tất nhiên cần phải biết rằng chuyện kế tiếp có thể làm Ngọc Lâm bị nguy hiểm hay không.

Kỹ thuật ẩn trốn của Thu Thủy về phương diện này tuyệt đối là dày công tôi luyện. Chỉ cần hấn thu khí nín hơi, tận tâm ẩn dấu, cho dù là cao nhân như sư phụ cũng không có khả năng đơn giản phát hiện ra sự tồn tại của hấn. Hấn đập đầu ngón chân, bay lên nóc nhà, kề sát mái ngói nghe lời nói trong phòng.

“Chân nhân, dừng đã đừng được rồi, người dự định làm như thế nào?” Hắc y nhỏ giọng hỏi sư phụ.

“Cái này...” Sư phụ rõ ràng chủ kiến có chút bất định, bước đi người thông thả bước qua lại, thái độ do dự, đây là điều trước nay người chưa từng có.

“Chân nhân, vào lúc này người còn lo lắng cái gì? Người cần phải nhân cơ hội này, đoạt giết Hàn Lâm giáo chủ trước Hoa Sơn Côn Luân, trước mặt bọn họ uy danh hiển hách nha! Chỉ tiêu diệt sạch Hàn Lâm Giáo, danh hiệu Vô lâm minh chủ này liền tự nhiên rơi xuống đầu quý phái rồi!”

“Nhưng việc này không phải chuyện đùa, thành công thì không nói gì, nếu không thành công, có dấu hiệu tiêu diệt Hàn Lâm Giáo không được, người bên chính đạo cũng sẽ không bỏ qua ta... Không thể hành động thiếu suy nghĩ!”

...

Không lâu sau nghe xong, Thu Thủy liền hiểu được sơ sơ.

Sư phụ lén gạt đi bang phái khác, phái người thâm nhập vào nội bộ Hàn Lâm Giáo, ý đồ muốn đầu độc Hàn Lâm giáo chủ!

Từng bước một, là một nước cờ nguy hiểm không hơn không kém nha! Sư phụ đến tột cùng là dựa vào tâm lý gì mà muốn đi mạo hiểm như vậy? Vạn nhất thực sự thất bại, gây cho Vân Chân Phái tai vạ không thể tưởng tượng nổi!

Nhưng mà, cho dù người có thành công, tình hình có lẽ rất hồng bét....

Giáo chủ ngã xuống, Hàn Lâm Giáo như rắn mất đầu, chắc chắn ngã vào vây quét của võ lâm các phái, tới lúc ấy rồi, Ngọc Lâm nên làm gì bây giờ đây?

Đương nhiên, cho dù là hiện tại, chính Thu Thủy không biết Hàn Lâm giáo chủ bọn họ muốn giết bằng thuốc độc, chính là ái nhân cùng hấn quần cổ giao triền _____ Ngọc Lâm.

Bên trong tiểu cư giữa rừng, Thu Thủy lấy tay chùi giọt nước nhỏ chảy xuống từ thạch nhũ, buồn rầu ngẩn người.

Hắn không biết mình nên làm cái gì bây giờ!

Hắn cần ngăn cản sư phụ, không cho người bí quá hóa liều! Nhưng mà, hắn là ai chứ, hắn có tư cách dạy bảo sư phụ làm thế nào mới đúng sao? Hơn nữa, nếu sư phụ chạy đến đây một cái, giải thích cũng tương đương với áp lực cực lớn, hạ quyết tâm to lớn, hắn khuyên bảo thì có thể tạo được hiệu quả gì?

Ngoại trừ Vân Chân Phái, để hắn lo lắng chính là Ngọc Lâm.

Mặc kệ y ở Hàn Lâm Giáo đóng vai trò gì, Hàn Lâm giáo chủ bị giết hại, nhất định sẽ liên lụy đến một trong những giáo chúng là y.

Nhưng mà, như vậy hắn nên đem chuyện cơ mật nhất của của bản phái nói cho Ngọc Lâm sao?

Không được, mặc kệ nói thế nào, Hàn Lâm Giáo hiện nay chính là kẻ thù lớn nhất của bọn hắn, hắn không thể!...

Thống khổ mà đánh xuống mặt nước một cái, Thu Thủy cảm giác được trước nay chưa từng có mâu thuẫn vật lộn như vậy. Đến cả khi Ngọc Lâm đã đi vào hang, hắn hầu như còn không phát hiện ra!

Thấy dáng dấp của hắn, Ngọc Lâm ngay tự đáy lòng sinh ra một luồng yêu thương, nhất là lúc hắn khổ não. Y di chuyển qua, nhẹ nhàng ôm lấy sau lưng thiếu niên, hỏi: "Làm sao vậy?"

Nghe được hương thơm trên người ái nhân, Thu Thủy hơi có chút an tâm, hắn dựa trong lòng ngực rộng phía sau, dùng gương mặt vuốt ve mặt của ái nhân, nói: "Người gần đây có nhiều việc bề bộn." Câu khẳng định, bởi vì sau đó từ lần đó bọn họ cách rất lâu đã không gặp mặt.

"Ừ, là gặp một ít phiền phức." Ngọc Lâm cho rằng hắn chỉ là không chịu được cảm giác tịch mịch của bản thân, càng ôm chặt hắn thật lâu, trêu ghẹo dụ dỗ nói, "Nhưng sau đó ta đến bồi tiếp người nhiều một chút, thật đó." Nói xong, ngay trên trán hắn mà ôn nhu hạ mấy cái hôn.

Thu Thủy xoay người, quay lại ôm lấy ái nhân, điên cuồng tùy tiện cướp lấy cái môi này, cùng hướng về môi lưỡi giao triền, khiến ái nhân không khỏi "ưm" liên tục.

"Ừ..." Hưởng thụ môi hôn qua lại của hắn, Ngọc Lâm ở giữa kẽ hở cười nói, "Tiểu tử hư, không gặp nhiều ngày kỹ thuật câu dẫn người của người đã cao thêm một bậc rồi, lên lút luyện tập sao?"

Thu Thủy bĩu môi, lẩm bẩm nói: "Cũng không biết là ai dạy hư ta.."

Người yêu mến ngay bên cạnh, hai người dựa sát vào nhau triền miên, không cần nhiều lời. Lương thần mỹ cảnh, hoa nguyệt giai nhân, tiêu hồn rất khó mà chống cự...

Một phen mây mưa qua đi, Thu Thủy ôm ái nhân nằm ở trong lòng, một chút một chút chơi với mái tóc đen dài, yên lặng rơi vào trầm tư.

Người trong lòng này, hắn sẽ cố hết sức dùng sức lực của mình yêu thương y, bảo vệ y còn có vẻ chưa đủ, mắt há lại có thể nhìn thấy y gặp phải nguy hiểm?

Nhưng mà, thành người yêu, lẽ nào hắn phải phản bội sư môn, vùi dập sư phụ cùng Vân Chân Phái và bất nghĩa sao?

Hắn làm không được, làm không được!...

"Bảo bối, người đang suy nghĩ gì vậy?" Nhìn ra được hắn sầu lo, Ngọc Lâm không khỏi ôn nhu nói, "Nói cho ta biết đi, ta sẽ giúp người, dù là không có khả năng, nói ra cũng sẽ thoải mái một chút đi?"

"Ngọc Lâm..." Mắt nhìn thấy ái nhân ân cần, Thu Thủy sâu sắc cảm thấy có tội!

Hắn thế nào có thể can tâm nhìn Ngọc Lâm rơi vào trong bất hạnh đây? Hắn căn bản đến yêu thương y, bảo vệ y còn không kịp nữa!

Thu Thủy đem chuyện Hàn Lâm giáo chủ bị ám toán nói cho Ngọc Lâm. Đương nhiên, hắn giấu tên của Vân Chân Phái đi, chỉ ám chỉ Ngọc Lâm phải cẩn thận, phòng bị nhiều hơn.

Kỳ thực, cho dù là như thế này hắn khác nào là phản bội sư môn rồi!

Chỉ là hần không biết, thực ra Hàn Lâm giáo chủ chính là Ngọc Lâm hần ôm trong ngực.

Nghe xong lời dặn thầm của hần, trong lòng Ngọc Lâm cũng có tính toán. Kỳ trước đó y cũng nhận được tin tức, biết có người đã lên vào trong giáo nội bí mật muốn hại y. Nhưng mà hiện tại qua chính miệng Thu Thủy nói ra, y tự nhiên cũng biết người phía sau màn sắp đặt chính là Vân Chân Phái.

“Bảo bối, người có thể báo cho ta biết tin này thật sự là quá tốt..” Y nâng gương mặt của Thu Thủy, ôn nhu dâng môi.

“Ân...” Chìm đắm trong nhu tình của y, Thu Thủy càng thêm bối rối. Cảm thấy mình căn bản giống như bị nghiện một thứ tươi đẹp, hỗn đản thấy sắc quên nghĩa.

“Đừng sợ, ta không có việc gì, người không cần lo lắng.” Ngọc Lâm thấp giọng dụ dỗ nói.

Nhưng trên thực tế, hiện tại đối với Vân Chân Phái y có sát khí!

Chỉ cần đợi y khuyên dụ Thu Thủy đủ, Vân Chân Phái, ngày diệt vong của người sẽ đến. Ta sẽ không còn lí do gì nhân nhượng người nữa!

Ôm lấy Thu Thủy, lúc này y toát ra nụ cười tàn nhẫn ái nhân không nhìn thấy.

5. Chương 4

“Giáo chủ, Hàn Anh cả gan xin giáo chủ truyền đạt mệnh lệnh, tập hợp hàng ngũ binh lực của bản giáo ở vùng lân cận núi Vân Chân mai phục từ lâu, một lần tiêu diệt Vân Chân Phái!”

Sau khi nghe xong chuyện giáo chủ đối với Vân Chân Phái, Hàn Anh phi thường kinh hãi, chính là làm ra loại phản ứng này.

Giáo chủ nghe vậy, chỉ là nhẹ nhàng cười một cái, tiếp tục nhàn nhã thổi lương trà trong tay y.”Đem Vân Chân Phái tiêu diệt rồi, tai mắt bề cánh của các đại môn phái ẩn núp giáo ta cũng sẽ không lập tức biến mất. Ngược lại, bắt dây động rừng, kinh động bọt chuột nhất này, đối với giáo ta trăm phần hại không một phần lợi.” Y nói.

Vậy ý của giáo chủ ngài là làm sao? Chung quy không thể mặc cho những người đó ẩn vào tùy ý làm hại, thậm chí nguy hiểm cho an toàn của giáo chủ!”

Hàn Anh sầu lo là có lý. Thế nhưng chuyện hướng hồ đã càng ngày càng không ổn, vì sao giáo chủ còn có thể có vẻ khí định thần nhàn(1) như vậy, như là chưa từng có một chút vấn đề nào từng phát sinh?

(1) Ở đây gồm có ba nghĩa:

1. Tâm tình bình thản, bình tĩnh, thái độ lãnh tĩnh.
2. Thông thả. Kiểu hơi thở trong lòng được kéo ra mềm mại.
3. Để tâm một chút thưởng thức nơi nào đó. Hoặc ngừng tư tưởng trong lòng, tư duy hoạt động.

“Vân Chân Phái... Nó còn có giá trị lợi dụng.” Giáo chủ bắt tay vào thưởng thức chén trà *** hảo, thần nhiên tự đắc nói,”So với không thấy rõ tình hình mình bạch liên tiêu diệt đi, không bằng giữ lại nó, thông quá nó quan sát rõ hình động của đại môn phái. Đơn giản chỉ giết chết một con chuột con xem như chẳng được cái gì, tamuốn chính là dẫn dụ tất cả độc xà ra, vừa một lưới bắt hết!” Dứt lời, cái chén trong tay theo tiếng trả lời đã biến thành bột phấn!

Phải kiểm chế thậm chí lợi dụng Vân Chân Phái, Thu Thủy ắt là một quân cờ không thể thiếu.

Nhưng mà, căn cứ vào tình cảm ràng buộc giữa Thu Thủy và giáo chủ trong lúc đó, giáo chủ cũng không muốn lừa dối cùng lợi dụng Thu Thủy _____ trong lúc không cần thiết.

Tuy rằng cũng lo lắng xung đột giữa Vân Chân Phái với Hàn Lâm Giáo sẽ càng không thể cứu vãn, nhưng Thu Thủy quyết định đối với sự phụ thuộc thủ vô sách(2). Nếu như chiến đấu không thể tránh phải bạo phát, y nên làm thế nào mới có thể bảo vệ được Ngọc Lâm đây?

(2) Không còn cách nào khác

Vào lúc này, hấn lại vô cùng thống hận công lực mình còn rất kém cỏi, năng lực ít ỏi, cái gì cũng không giúp được.

Nếu như hấn có sức mạnh, có thể trong võ lâm hô phong hoán vũ sức mạnh của mình thì tốt rồi! Nếu như có thể cường đại đến mức có thể bảo vệ Ngọc Lâm, chấm dứt can qua không cần thiết thì tốt rồi!

“Bảo bối, mặt mày ủ ê gì chứ?” Nhẹ vỗ về đôi mày của hấn, Ngọc Lâm ôn nhu an ủi hỏi.

Cầm tay của ái nhân, đem đến bên mép khẽ hôn, sau đó ngẩng đầu, chăm chú mà ngưng trọng nhìn Ngọc Lâm, nói rằng: “Ta muốn trở nên mạnh mẽ.”

Ánh mắt trong suốt lộ ra chân tướng mưu lợi, cho thấy quyết tâm kiên định cùng dự vọng của thiếu niên.

Ngọc Lâm nhìn hấn một lúc lâu, hỏi: “Theo ta đi Hàn Lâm Giáo một chuyến, thế nào?”

Lướt qua bức thành che trở cùng mê trận trùng điệp, Ngọc Lâm mang Thu Thủy vào lãnh địa thần bí của Hàn Lâm Giáo.

Mới lần đầu nhìn thấy Hàn Lâm Cung, Thu Thủy chỉ có vừa ngẩn người vừa hình dung. Không ra khỏi đáy giếng chẳng biết thiên hạ to lớn, chưa lấy qua giáo phái phong vân chân chính, hấn thực sự không nghĩ hóa ra thực sự có một phe phái so với Vân Chân Phái lớn hơn đến mười phần!

Lớn, vẫn chỉ là diện mạo bên ngoài của nó mà thôi, nó khiến người ta ấn tượng ngoại trừ cái này, còn có độ sâu.

Sâu thẳm _____ ẩn dấu tại giữa khe rãnh rừng sâu, quanh năm sương trắng che đầy, cây to che trời, mặc dù đất to lớn như vậy, nhưng Hàn Lâm Giáo vẫn đang không dễ dàng bị phát hiện; âm trầm _____ đại khái là bởi vì địa thế hướng đến, thời gian ban ngày ít ỏi ở Hàn Lâm làm cho cảm giác người ta thập phần âm hàn. Bên trong lãnh địa, thần hồn nát thần tính(3) hết đợt này đến đợt khác, ửng trọc quạ đen không luẩn quẩn trên khoảng không, làm cho người ta có loại cảm giác sợ hãi không sao nói rõ được, giống như đi vào âm tào địa phủ...

(3) Sợ bóng sợ gió.

Tránh khỏi tai mắt của mọi người, Ngọc Lâm trực tiếp mang Thu Thủy vào ngay tẩm cung của chính mình, tình thâm chân thành, dụng ý không cần nói cũng biết.

“Đến đây, đến bên này.” Vô vô chiếc giường bên cạnh mình, Ngọc Lâm ý bảo Thu Thủy sang đây.

Thu Thủy đi đến bên người y, đem y kéo gần một chút, thở dài nói rằng: “Địa vị của ngươi trong giáo chắc chắn không thấp.” Bằng không lại nói mình lớn như lãnh địa như thế nào, tẩm cung cạnh phòng nghiêm ngặt như thế?

Nhẹ nhàng mà cười cười, Ngọc Lâm cũng không tiết lộ chân tướng, “Cao thì làm sao, thấp thì làm sao chứ? Ta bất quá là lẳng lặng muốn ở cùng một nơi với người mình thích mà thôi.” Vừa nói, y tựa đầu lên cổ thiếu niên, hít thở mùi vị của hấn, hỏi, “Nếu như, có một ngày hai chúng ta thực sự có thể sống cùng một chỗ, ngươi nghĩ có được hay không?”

“Điều này còn hỏi?” Thu Thủy nở nụ cười, lấy tay nhẹ nhàng chải đầu y một cái, nói, “Ta nằm mơ mỗi ngày đều muốn cùng với ngươi sớm chiều muốn như vậy!” Bất quá, khoảng cách cuộc sống của bọn họ như vậy chính là có điểm xa xôi đi. Giống như bây giờ, hình như cũng rất không tệ.

Đúng vậy, kỳ hực yêu cầu của bọn họ đều rất đơn giản, chỉ là vì có thể hảo hảo mà ở cùng một chỗ mà thôi.

Nhưng mà, ngày như vậy còn có thể duy trì liên tục đến bao lâu? Khi các đại bang phái đang bắt đầu vây đánh, bọn họ còn có thể có cuộc sống bình lặng hiện tại không? Thân ở tại vị trí như vậy, Thu Thủy lúc ấy còn có thể vui mừng như thế mà tựa bên người y, tay khẽ chơi đùa đầu tóc y không?

Để bảo vệ sự bình lặng của bọn họ, để bảo vệ ái tình của bọn họ, thân là Hàn Lâm giáo chủ, Ngọc Lâm nhất định phải có hành động rồi. Dù cho kết quả sẽ làm cho Thu Thủy thương tâm gần chết, thậm chí oán hận y!

Đoàn tụ sum vầy, đúng lúc đang yên vui nỉ non như vậy, Ngọc Lâm lại bị giáo chúng gọi đi. Trước tiên để Thu Thủy đợi ở chỗ này một chút, đích thân cũng đưa cho hắn một miếng ngọc bội kỳ lân đeo trên đai lưng, đó là dấu hiệu thân phận bạn bè thân thích của giáo chủ. Cầm nó, cho dù Thu Thủy bị những người khác phát hiện cũng sẽ không có gì nguy hiểm.

Nhàn rồi buồn chán, Thu Thủy tùy tiện xem vài quyển sách xưa trên bàn, lại nhìn ngọc bội trên đai lưng mình một chút, không chỉ rơi vào trầm tư.

Thân phận Ngọc Lâm không đơn giản, đại vị của y trong Hàn Lâm Cung cao hơn rất xa so với trong tưởng tượng.

Nhưng mà, cho dù là vậy thì làm sao chứ? Hắn với thân phận, lý lịch, công lực của Ngọc Lâm đến các phương diện khác đều tồn tại khoảng cách chênh lệch khá xa, điều này đến không phải là thiên tài đệ nhất cũng biết! Hắn tự giễu mà nghĩ,

Mặc dù trong lúc đó hắn cũng muốn thu nhỏ lại khoảng cách của bọn họ, mặc dù hắn cũng muốn mau chóng trở nên cường đại...

Miền man suy nghĩ đúng là vô dụng, thừa dịp thời gian rảnh rỗi này, Thu Thủy trở lại giường đá của Ngọc Lâm ngồi im thư giãn, nhắm mắt bắt đầu tu luyện nội công.

Tâm cung này cũng Ngọc Lâm cũng không đơn giản, nó quả thực có thể nói là vì để tu luyện mà làm ra.

Ở vào khoảng đất bằng ẩm thấp có không ít tầng hầm, mặc dù thông gió rất tốt, nhưng âm khí dày đặc, ngăn cách với nhân thể. Ngồi im bất động, tự thân sẽ cảm giác được nhiệt độ cơ thể bất tri bất giác bị hàn khí hút đi, muốn duy trì nhiệt độ cơ thể, thì cần phải ngừng vận công không được phát lực, không nhận thức được trong đây lại biến thành một thói quen, thân thể sẽ tự nhiên mà vậy tùy thời vẫn duy trì trạng thái tu luyện. Ngồi ở chỗ này, bên ngoài có bất cứ động tĩnh gì cũng sẽ không cảm nhận được, trừ phi đã luyện được công lực phi phàm, giống Ngọc Lâm vậy, cách một ngọn núi cũng có thể nghe được âm thanh ẩm áp lời nói nhỏ nhẹ bên trong.

Nhưng Thu Thủy cùng Ngọc Lâm đánh ra dù sao vẫn còn kém quá xa. Không lâu sau hắn tức khắc cảm nhận được chân khí nghiêm trọng tiêu tán, thân thể dần trống rỗng, nhịn không được đứng lên, muốn đi ra bên ngoài phòng hít thở không khí.

Trận trận gió lạnh thổi qua sơn cốc tĩnh mịch, khiến Thu Thủy cảm giác được trước nay chưa từng có ý thích. Đột nhiên cảm giác được, hay là bản thân phù hợp, chính là dạng như vậy cũng nói không chừng.

Hắn đang bước chậm quay lại xem xét phong cảnh xung quanh, không cảm giác được phía sau đã có một đôi mắt theo dõi hắn từ lâu.

“Đinh _____” Một âm thanh ám muội vang lên, lập tức công kích đến! May là Thu Thủy kịp thời phản ứng, bắt được tên độc xuyên tim từ phía sau mà đến, lóe lên gần cuộc tấn công, nhảy sang một bên quá to: “Ai?”

Nhìn xung quanh cũng không thấy bóng dáng ai!

Tiểu nhân đệ tiện! Chỉ dám ám toán, không dám trực tiếp ra đây giao chiến! Thu Thủy thầm mắng một tiếng, cúi đầu nhìn lòng bàn tay của mình, lo lắng dần nổi lên _____ lòng bàn tay đã đụng vào phi tiêu từ từ biến thành màu đen rồi, đó là dấu hiệu của trúng độc!

Đến tột cùng là ai ở trong tối ám toán hắn? Hắn với Hàn Lâm Giáo tuyệt không quen thuộc, kẻ thù của hắn không có khả năng ở chỗ này. Bất quá vốn có nghe Hàn Lâm Giáo này rất thạo về chế độc với chế tạo ám khí, vậy Ngọc Lâm đối với những vật độc này chắc chắn cũng thập phần quen thuộc, hắn là có thể giúp hắn giải độc. Sợ là sợ độc này hắn có thể đợi đến khi Ngọc Lâm đi đến thì sẽ xong mạng hắn hay không?

Đang nghĩ ngợi, toàn bộ tay hắn đã mất cảm giác, đầu óc cũng từ từ hỗn loạn không rõ, bước chân bắt đầu phiêu diêu. Dứt khoát ngồi vào một bên, đầu tiên giữ bình tĩnh, chậm rãi dựa vào nội lực có thể kiểm chế cơn độc được.

Ngay lúc hắn muốn vận khí hành công, lại bị người rảo bước xẹt qua, nắm lấy áo hắn như điều hâu bắt gà rồi bay đi!

Mở mắt ra, phát hiện mình đang ở trong một sơn động xa lạ, phản ứng đầu tiên của Thu Thủy chính là hoàn toàn đề phòng!

Đảo mắt nhìn xung quanh, tùy rằng toàn bộ Hàn Lâm Cung trên cơ bản hẳn hoàn toàn còn rất xa lạ, nhưng hẳn có thể khẳng định là bản thân bị đưa khỏi tầm cung của Ngọc Lâm đến sơn động bí mật, về phần nguyên nhân, vẫn chưa biết được!

“Người tỉnh rồi sao?”

Khi rốt cục mắt hẳn thích ứng được tối tăm trong sơn động, sau đó có thể miễn cưỡng thấy đông tây một chút, xuất hiện trước mắt hẳn chính là một nam tử áo đen!

Trái ngược với nguồn sáng duy nhất của động khẩu, nam nhân hình dáng cao to càng thêm có vẻ anh tuấn cao ngất. Mặc dù có khả năng tuổi còn không nhỏ, nhưng vẫn có thể thấy được hình phiêu dật, phong lưu nhĩ nhĩ.

“Người là ai? Bắt ta đến đây có ý đồ gì?” Biết lo lắng cũng vô ích, Thu Thủy thành thật bình tĩnh lại, hỏi đối phương.

“Không tệ, vẫn còn lớn mật được.” Nam nhân hắc bào trên dưới quan sát hẳn một hồi, cười cười nói, “Nhưng mà cần phải lễ phép hơn, người thân của người chắc chắn chưa từng hảo hảo dạy dỗ người sao?”

Nhìn nam nhân này tuổi tác cũng không nhỏ, rõ ràng là kiểu vi lão bất tôn. Thái độ ngả ngớn khiến Thu Thủy có điểm không vui, hẳn giận tái mặt nói: “Cùng với các hạ đây hình như cũng không có quan hệ gì chứ?”

“Trước là không có, nhưng hiện tại có.” Nam nhân gẩy gẩy râu mép qua quít dưới cằm, cười nói, “Ta cứu mạng nhỏ của người, đương nhiên có tư cách dạy dỗ người.”

Thu Thủy vừa nghe, nhất thời mới cảm thấy độc được trên người mình không biết từ lúc nào đã được giải trừ, tê dại trên người dần dần biết mất, chỉ còn chóng mặt một chút mà thôi.

Nhưng hẳn đối với nam nhân này không có cách nào tín nhiệm: “Ai biết được người có hạ độc ta hay không, sau đó cố ý cứu sống ta, định tranh công kiếm lợi?”

“Aizz, tên tiểu quỷ người nói làm sao làm người khác ghét như vậy?” Nam nhân đối với lí do thoái thác của hẳn rõ ràng thập phần bất mãn, bác bỏ nói: “Nếu ta muốn giết người, cần gì phải mất công hạ độ nhiều lần như vậy? Hơn nữa người là sủng vật mới của Ngọc Lâm, có thể nói lợi dụng người tới tranh công, vẫn còn quá nông cạn!”

Thu Thủy nhìn nam nhân này chăm chú, càng nghĩ càng cảm thấy gã không đơn giản. Mặc kệ có đúng là hẳn đã hạ độc mình hay không, nhưng giải trừ độc được của mình đúng hẳn là hẳn không thể sai được, chứng minh người này có nội công cực kỳ hùng hậu, có lẽ sẽ không bại bởi Ngọc Lâm; hơn nữa gã biết được quan hệ giữa mình với Ngọc Lâm, chứng minh hẳn theo dõi Ngọc Lâm đã thật lâu rồi!

Nhìn kỹ, nam nhân này với Ngọc Lâm thật là có vài phần giống nhau! Ngoại trừ số tuổi nhìn qua lớn chút, râu mép với hai bên tóc đều có điểm hoa râm bên ngoài, người này với Ngọc Lâm thật đúng là không có gì khác nhau! Nhưng hẳn không có loại nhuệ khí bức người kia của Ngọc Lâm, dung nhan tuấn lệ cũng không làm người ta nín thở.

“Người đến tột cùng là ai? Nếu như quả thật là người đã cứu ta, nhưng vì sao phải làm như vậy?” Hẳn nhìn nam nhân chăm chú, hỏi.

Tuổi không lớn, khí thế cũng không nhỏ! Nam nhân nhìn gã mà thần sắc nghiêm khắc, không khỏi ngửa đầu cười to! “Thực sự là một tiểu quỷ thú vị, mới nhất mạng người trở về, dám nói như vậy với ta? Người đến một chút chưa từng nghĩ ta một ngón tay là có thể tiêu diệt người?”

“Ta đương nhiên dám.” Thu Thủy không cho là đúng, “Nếu người có khả năng cứu ta, nói rõ giá trị lợi dụng của ta đối với người, tự nhiên sẽ không đơn giản giết ta.”

Ngạc nhiên trước hần ở hoàn cảnh này còn có thể bình thản ung dung như vậy, nam nhân cũng không trêu ghẹo hần nữa, đi hai bước đến bên cạnh hần, vỗ vỗ mặt đất thì đặt mông ngồi xuống.

Thu Thủy lúc này mới phát hiện, một chân nam nhân này đi khập khiễng!

“Người có thể thả lỏng một chút rồi, tiểu quý, đối với ta mạng của người một chút hứng thú cũng không có, cũng không phải rất muốn lợi dụng người để áp chế Ngọc Lâm _____ nếu như người mong muốn ta làm như vậy, ngược lại ta đây có thể nhìn thử xem, dù sao chọc tức Ngọc Lâm là ao ước suốt đời ta!”

Nam nhân này ngồi bên cạnh, Thu Thủy có một loại cảm giác áp bách kỳ lạ! Mặc dù so với Ngọc Lâm, gã được coi là vui tính dễ gần hơn!

Kì thực nói đến cùng đúng, suy cho cùng, Ngọc Lâm là cao thủ đẳng cấp trong chốn võ lâm chỉ đếm được trên đầu ngón tay, mặc dù có quan hệ đặc biệt với Ngọc Lâm, đến mức không phải thấy sự đáng sợ của y, nhưng nam nhân bên cạnh thì không giống vậy! Gã với mình một chút quan hệ cũng không có, mà thật đúng là gã chỉ cần động một đầu ngón tay là có thể giết chết mình!

“Người rốt cuộc là ai?” Nhìn nam nhân với Ngọc Lâm có điểm giống nhau chính là khuôn mặt, Thu Thủy hỏi.

“Nhìn mặt của ta, còn không nghĩ ra được sao?” Nam nhân nở nụ cười, nói, “Ta là ca ca sinh đôi của y.”

Cái gì? Sinh đôi?”Nói vậy, tuổi của người với y rõ ràng là cách xa một mẩu lớn!” Thu Thủy khó tin nói.

“Đừng lừa mình dối người nữa, tiểu quý, nói vậy người cũng biết rồi, chỉ là bề ngoài của Ngọc Lâm còn trẻ tuổi, nhưng thực tế tuổi tác đã có thể ngang với cha người!” Nam nhân phản bác cười nhạo nói.

Nói cũng đúng, Thu Thủy vừa nghĩ đến đây, mặt không nhận được có chút ửng đỏ...”Nhưng mà, vì sao người...”

“Vì sao ta lại già như thế phải không?” Nam nhân có điểm tự giễu giải thích nghi vấn của hần, nói, “Đúng vậy, ta không lợi hại bằng y, cũng không ác độc như y, để đoạt quyền, vì cầu tuyệt thế võ công mà ngay đến cả thân cha thân huynh đệ cũng hãm hại!” Nói đến đây, trong ánh mắt của nam nhân hơi lộ ra tia âm hàn, nhưng gã rất nhanh đem nó thu lại, tiếp tục mang mặt nạ cười yếu ớt, đối mặt Thu Thủy nói, “Hơn nữa ta cũng không đẹp bằng y, phải không?”

“Hanh!” Nhìn gã, Thu Thủy tức giận cười nhạo một chút, “Ta đối với những chuyện trước đây của nhà người cũng không có hứng thú quá lớn quá.”

Đủ lạnh lùng,”Dù cho đối với Ngọc Lâm âu dẫu của người có quan hệ mật thiết?”

“Đúng.”

Chuyện quá khứ đã qua đi, bất kể Ngọc Lâm đã từng làm chuyện trời đất khó dung gì, vậy đều đã là việc đã qua, đến hôm nay bọn họ một chút quan hệ cũng không có, hần chỉ là thích Ngọc Lâm hiện tại! Hơn nữa có hần tồn tại, hần có thể chắc chắn khuyên nhủ Ngọc Lâm, không cho y tái phạm sai lầm giống như trong quá khứ!

Khá lắm tiểu quý vô tình vô nghĩa, thực sự như Ngọc Lâm sẽ thích loại người này!

Nam nhân một lần nữa đứng lên, khập khiễng chân thong thả bước đi vài bước, tới gần chỗ ngoài động dừng lại, nói, “Nếu như không sinh trưởng ở danh môn chính phái, người có thể lại lại là một Ngọc Lâm khác. Mà nếu như ta không lớn lên ở Hàn Lâm Giáo, có thể sẽ trở thành đại hiệp được người người trên giang hồ khen ngợi không chừng.” Tự giễu cười một chút, ánh mắt nam nhân tự nhiên ở ngoài động trở lại trên người Thu Thủy, “Người không cần đề phòng ta như vậy, ta cũng không có hứng thú hãm hại người với Ngọc Lâm. Nếu như ta nói muốn làm, từ vài chục năm trước đã làm rồi. Chuyện cách đây nhiều năm, ta đã hầu như buông xuống tất cả chuyện quá khứ, không thì cũng không sống cho đến ngày hôm nay.”

Điểm ấy Thu Thủy tin tưởng, không dựa vào cái gì, chỉ bằng trực giác.

Nếu như nói Ngọc Lâm là tuyệt thế cao nhân hàn khí bức người, nam nhân này lại là độc hành đại hiệp âm dương quái khí(4). Tuy rằng là thân huynh đệ, nhưng hai người bọn họ hoàn toàn không cùng một dạng

người như vậy, kiêu ngạo ra lệnh, nam nhân trước mắt sẽ không vì bất cứ thứ gì kể cả danh lợi mà đi trên con đường kẻ khác đã từng đi qua. Gã chỉ biết xông ra đi con đường độc nhất của bản thân.

(4) Kỳ quái, quỷ dị.

“Người vừa hạ độc hại người là ai, người biết không?” Nam nhân hỏi.

Thu Thủy lắc đầu, “Ta với Hàn Lâm Giáo còn không quá quen thuộc.”

“Như vậy cũng không được,” Nam nhân nói “Có quan hệ với Ngọc Lâm, phiền phức sau đó còn không biết có bao nhiêu, mà người dĩ nhiên vẫn cái gì cũng không biết?”

Thu Thủy không nói gì. Hắn cũng không biết cùng Ngọc Lâm có quan hệ, sẽ có nhiều phiền phức như vậy đuổi theo hắn. Mặt dù hắn cũng không ngại.

“Tặng người một câu, nên kịp thời rời khỏi Ngọc Lâm đi.” Nam nhân nói, “Với công lực hiện tại của người, đi bên cạnh Ngọc Lâm ngoại trừ cản trở, cái gì cũng không giúp được, thậm chí đến bảo vệ bản thân cũng làm không được! Và phiền phức y dính vào sẽ càng ngày càng nhiều, con đường phía trước nhất định sẽ càng thêm nguy hiểm.”

“Ta biết.” Thu Thủy không hề gì mà cười khê, nói, “Nhưng vậy thì sao? Sức mạnh ta tuy nhỏ, nhưng không cần thiết phải chỉ biết nín thở, có thể giúp Ngọc Lâm được phần nào ta nhất định sẽ tận lực đi giúp hắn. Hơn nữa ở trên đời này, cũng không còn ai yêu thương y, trung thành với y hơn ta!”

Đối mặt với tự tin của hắn, nam nhân đã bội phục lại cảm thấy buồn cười, “...Không cần thiết.” Gã đổ một chậu nước lạnh, nói, “Người vừa bị trúng độc, nói không chừng là người cực kỳ trung thành đối với Ngọc Lâm đã làm. Bên cạnh Ngọc Lâm cũng không thiếu giúp đỡ, nếu người nghĩ thực sự muốn giúp hắn, đầu tiên nên là làm bản thân trở nên cường đại lên.”

“...” Thu Thủy trầm mặc.

“Tốt xấu ta cũng là ân nhân cứu mạng của người, thế nào, có muốn bái ta làm sư phụ hay không?” Nam nhân hơi đùa giỡn nói.

“Cái gì?”

“Tuy rằng khả năng của ta so ra còn kém hơn Ngọc Lâm, nhưng ở trong chốn võ lâm thậm chí những người giống như ta thì cũng chỉ có mấy người, bái ta làm thầy sẽ không thất lễ của người. Hơn nữa, mặc dù Ngọc Lâm lợi hại, nhưng võ công của y cũng không thích hợp để truyền thụ cho người khác — luồng khí âm hàn chỉ có loại thể chất đặc thù như y này mới chịu được. Mà ta thì không giống vậy,” Nói đến đây, nam nhân có điểm đắc ý dào dạt, “Tuy rằng học được tương đối hỗn tạp, nhưng võ công của ta lại có thiên hướng cương dương, sau khi luyện tuyệt đối sẽ không tổn hại kinh mạch của người, thậm chí còn có thể dùng thuốc lưu thông khí huyết tráng dương (=))~ trong sáng, trong sáng), cho người hùng phong đại chấn(5)! Nhất cử lưỡng tiện nha!”

(5) Mang về vinh quang, xưng danh một cõi (mình nghĩ vậy ==||)

“Không có ý gì, ta kể tục từ Vân Chân Phái, không có lí do đặc biệt, sẽ không tùy tiện bái người khác làm sư.” Cách nói này của Thu Thủy đã rất khách khí rồi.

Nhìn dáng vẻ của gã, đã biết vì sao cùng là huynh đệ, nhưng gã với Ngọc Lâm cùng là một bầu trời, dưới cùng một chỗ! Nếu không phải bị què một chân, nam nhân này chắc hẳn cũng là người mê đảo chúng sinh, nhưng từ trên người gã Thu Thủy có thể rõ ràng nhìn thấy bóng dáng ăn chơi trác táng. Gã nhất định là thời kỳ tuổi trẻ từng có một đoạn suy sụp *** thân, mới làm cho ngày hôm nay chỉ còn hai bàn tay trắng đi?

“Vậy có cái gì? Người không nói, sư phụ kia của người sẽ biết sao? Cho dù biết thì đã có sao? Chim khôn chọn cành mà đậu, hắn dạy người võ công thiếu trông giữ, người trèo lên cành khác cao hơn cũng không phải là chuyện gì đáng ngại sao?” Nói nhân chưa có ý định từ bỏ, nói.

“Cảm tạ, nhưng thực sự không cần.”

“...Không biết điều!” Ba lần bốn lượt bị cự tuyệt, nam nhân rõ ràng có điểm không hờn giận nói, “Ngày nào đó ngươi sẽ hối hận.”

Gã có thể xác định như thế? Thu Thủy nở nụ cười, nói, “Chờ xem sao.” Xong rồi, đứng lên liền hướng bên ngoài động đi đến.

“Nếu như ngày nào đó ngươi hối hận, rồi trở về tìm ta, điều kiện này vẫn sẽ còn hiệu lực.” Đưa lưng về phía thân ảnh hắn đi ra ngoài, nam nhân nói, “Ngươi hẳn là người của Tà giáo. Một thân hàn khí, hơn nữa còn người để lộ tà khí và dục vọng, cùng với những kẻ danh môn chính phái kia rất không giống nhau.”

Rõ ràng nghe thấy được câu nói cuối cùng của nam nhân, Thu Thủy cũng không quay đầu lại mà rời khỏi sơn động.

Lúc trở lại tầm cung, Thu Thủy mới phát hiện Ngọc Lâm ở nơi ấy đợi hắn đã thật lâu.

“Ta đi ra ngoài một vòng, không làm cho ngươi lo lắng chứ?” Hắn đi qua ôm lấy thắt lưng của ái nhân. Tuy rằng biểu tình trên mặt ái nhân không biểu lộ ra cái gì, nhưng bản thân Thu Thủy nhìn ra được ý hắn là đang tức giận.

“Thế nào lại không lo lắng?” Dù sao cũng không có cách trách cứ, chỉ thở dài một hơi, nói, “Đi lâu như vậy, ta đã cho rằng ngươi xảy ra chuyện gì.”

Để ý lo lắng, trong lòng Thu Thủy cũng áy náy, ôm càng chặt hơn, khẽ xuống cổ y, nói, “Xin lỗi..”

Hơi thở mềm mại thổi trên cổ, tức giận cái gì đều tan thành mây khói. Ngọc Lâm đã có điểm uể oải thẳng nhắm mắt lại, nằm ở trong lòng ái nhân nghỉ ngơi một chút.

Cực kì yêu thương mà vuốt ve tóc của ái nhân, Thu Thủy ôm y đem đến trên giường đá, lấy đầu gối mình làm gối, làm y nằm lại càng thoải mái.

Hưởng thụ một chút âu yếm của hắn, tất cả nhu tình mật ý, để Ngọc Lâm cảm động vô cùng. Y càng thêm nghĩ bản thân mình cần thiếu niên này, không thể tưởng tượng được nếu như hắn đi mất, chính mình sẽ biến thành thế nào.

Hay là cũng sẽ không làm sao, chỉ là trở lại thời gian trước đây chỉ có một người, một lần nữa đối mặt với thế giới cô tịch băng lãnh mà thôi.

Nhưng điều này đã đủ đáng sợ rồi! Đó là thời gian đã qua rất lâu y một chút hơi ấm cũng không cảm thấy được, không bao giờ trở về như vậy nữa! Đặc biệt là sau khi hưởng thụ được tình cảm hồn nhiên chân thành thiếu niên dành cho y!...

“Thu Thủy, đừng rời khỏi ta, có được hay không?” Y hỏi, giọng nói chưa bao giờ yếu đuối hơn.

Viên mắt ướt át kia, vẻ mặt hi vọng, tỏ ra làm cho người khác yêu thương như vậy... Điều này bất đồng với tính khí trước đây, Ngọc Lâm lúc này lại khiến Thu Thủy càng thêm yêu say đắm, hầu như đến cả ruột gan đều bị y nhào nát!” Nghĩ ngợi lung tung cái gì, làm sao ta lại ly khai bỏ người được?”

“Thế thì, đến bên cạnh ta.” Ngọc Lâm ngồi dậy, đỡ vai Thu Thủy, chăm chú dừng ở mắt hắn, giọng điệu mang theo chút mệnh lệnh nói, “Gia nhập Hàn Lâm Giáo đi!”

Gia nhập Hàn Lâm Giáo sao? Thu Thủy vẫn không hiểu đầy đủ ý tứ của y, thoáng cái có điểm lơ mơ.

“Toàn bộ trái tim đều đã là người của ta, chỉ cống hiến sức lực cho mỗi ta, đừng quản những chuyện của người khác nữa, có được hay không?”

Yêu cầu này, đến chính Ngọc Lâm cũng nghĩ có điểm tùy hứng. Nhưng trong lòng y vẫn mong ái nhân có thể đáp ứng!

Tình hình càng ngày càng không ổn, nội ứng của các phái lần nữa thâm nhập vào từng cái xó của Hàn Lâm Giáo, nếu không hành động sẽ chỉ làm tính toán của bọn họ càng sớm thành công. Can qua là không thể tránh khỏi, đã đến mức hết sức căng thẳng!

Vào lúc này, y cũng không có khả năng vì Thu Thủy là người của Vân Chân Phái mà nhẹ dạ đối với bọn họ, cũng không nhân rồi bận tâm Thu Thủy thân ở phía quân địch. Biện pháp giải quyết duy nhất, chỉ có

đem Thu Thủy gia nhập vào Hàn Lâm Giáo. Dù thế nào, dù cho Thu Thủy phản bội sư môn cũng không làm trở ngại, bởi vì sau đó, phái Vân Chân này có thể sẽ không còn tồn tại nữa.

Trên thực tế thời điểm từ khi đem Thu Thủy, y liền không có dự định để hấn trở lại.

Ánh mắt yếu đuối mà tràn ngập chờ đợi, cho dù là kẻ có tâm tư cũng không đành lòng cự tuyệt, huống chi Thu Thủy là người yêu y sâu đậm như vậy?

Nhưng mà, cuối cùng Thu Thủy vẫn là cự tuyệt.

“Xin lỗi, ta...không thể.” Cẩn rằng, hấn nói từ tốn, nhưng kiên quyết.

Hấn là một nam nhi thiết huyết(6). Tuy rằng Ngọc Lâm đối với hấn tình sâu nghĩa trọng, nhưng hấn quyết không thể vì thế mà phản bội sư môn!

(6) ý chí kiên cường và giàu lòng hi sinh

“Hơn nữa hà cớ gì muốn ta phải không đến Hàn Lâm Giáo là không được chứ? Cúng ta gặp nhau ở tiểu cư(cái động của hai bạn chẽ =)))) trong núi gặp nhau, cũng vẫn không phải là rất tốt sao?” Hấn khờ dại hỏi.

Thế nhưng, trái tim Ngọc Lâm đã nát ra phân nửa.

Bởi vì ôn nhu mà cơ hội giữ hấn lại đã không còn. Còn lại bọn họ phải tiếp tục đối mặt, chính là lừa dối và giam cầm tàn nhẫn. Từ lâu y thầm hạ quyết tâm, thà rằng đem võ công Thu Thủy sở hữu phế đi, nhốt ở trong thâm cung, cũng không thể để hấn quay về Vân Chân Phái!

Nhưng những thống khổ của y Thu Thủy hiển nhiên là không biết, nhìn thấy ánh mắt ảm đạm của y, chỉ tưởng là bởi vì cự tuyệt của mình mà y thất vọng.

Nâng mặt y lên, Thu Thủy nhẹ nhàng hôn nhẹ an ủi nói, “Ta không vào Hàn Lâm Giáo, không phải là yêu mến đối với ngươi sẽ ít đi, ta vẫn yêu ngươi như thế...” Nói, phiến môi ấm áp đã trượt đến bên bờ môi của người vô cùng yêu thương, ôn nhu hôn xuống dưới.

Thu Thủy, sau này ngươi sẽ là một người đàn ông tốt. Thế nhưng đường đời nhấp nhô, ngươi muốn trưởng thành nhất định phải trải qua tang thương đổi thay. Ai cũng không có cách nào khác để đảm bảo bản thân sẽ không thay đổi, mà cười nhìn bên động bất ngờ. Nếu ta cứ như vậy thả ngươi về danh môn chính phái chờ người lớn lên, cho dù tâm ngươi không thay đổi, đến lúc đó có thể rục rờ như thuở đầu của ta hầu như đã không còn nữa...

Trước vậy, ta quan trọng hơn đem ngươi trói chặt vào trong lòng.

Cho nên, tha thứ cho việc ta sắp phải làm kế tiếp...

Ở giấc mộng ở trong lòng Ngọc Lâm, bụi dây hoa độc cùng nhau quấn lấy Thu Thủy, thơm say lòng người nhưng có thể trí mạng, làm cho mở ra càng rơi vào vực sâu tăm tối...

Ở trong mộng, hấn giống như trở lại lúc trước khi bọn họ gặp nhau bên hồ. Thân ảnh mỹ lệ của Ngọc Lâm dừng lại dạo chơi, dụ dỗ hấn, giống như đến cả linh hồn đều bị giam chân, hai chân hấn dường như tự có chủ kiến cùng nhau hướng trong hồ vượt qua.

Áo mỏng màu đen, mái tóc màu đen, thấp thoáng ngay giữa màu đen là da thịt trắng nõn, giống như bạch ngọc xinh đẹp đến mức không thể hình dung. Hai mắt y dường như mê hoặc hấn, tỏa ra ánh sáng nhu hòa hết sức quyến rũ, thực sự rất mê hoặc, động nhân...

Tâm bị tác động, giống như thiêu thân lao đầu vào lửa, Thu Thủy lao đầu xuống hồ sâu không thấy đáy, lao vào vực sâu hấn không biết, cho dù gần phải đối mặt âm tào địa phủ mười tám tầng có hơn!

Tay áo trường bào màu đen ánh sắc đỏ dẫm nước, trong nước như râu hướng hấn đến, đem hấn bắt vào trong lòng, chặt chẽ quấn lấy, may mắn không thể động đây,... Tứ chi bị nhốt, cổ bị nén chặt, hô hấp bị giam cầm... Có thể tiếp xúc, chỉ là dung nhan giường mở dặt hồn hấn vào mộng nhiều kia!

Ngọc Lâm, vì sao phải làm như vậy? Vì sao phải giam cầm ta? Vì sao vẻ mặt của ngươi lại thống khổ như vậy?

Không được... Hồ nước dần dần tràn quan thân thể, hô hấp của hắn càng khó khăn! Thân ảnh Ngọc Lâm ngày càng không rõ, đến cuối cùng chỉ có thể nhìn thấy hai màu trắng đen giao nhau... Rồi đến sau cùng, đã hoàn toàn bị màu đen bao trùm!

Hắn đã hoàn toàn rơi vào âm tào địa phủ.

Ngọc Lâm, người đến tột cùng vì sao phải làm như vậy? Cho dù người không làm như vậy, ta cũng đã hoàn toàn thuộc về người rồi...

Bóng đèn, giống như hồ nước một tầng một tầng tràn qua ý thức của hắn, giống như hắn ngủ say ở dưới đáy hồ sâu hút, thế nào cũng vẫn chưa tỉnh lại! Nương theo hắn, ngoại trừ tối tăm, chính là tối tăm...

Thu Thủy may mắn không biết, trong lúc hắn mê man bất tỉnh, trong chốn vô lâm đã xảy ra đại nạn lớn, Vân Chân Phái nơi của hắn trong một đêm đã bị sang bằng. Sư phụ, sư thúc, sư huynh, sư đệ của hắn không ai may mắn tránh khỏi, tất cả đều bị kẻ địch ma trảo giết chết! Nơi hắn lớn lên, hắn lại cho rằng Vân Chân Phái đã bị thiêu sạch gần như không còn, còn lại chỉ là một mảnh phế tích tĩnh mịch, cây cỏ than đen bị cháy sạch tựa hồ ghi lại trước đó ở đây từng phát sinh thảm kịch.

Vân Chân Phái đã triệt để bị tiêu diệt! Các đại môn phái bố trí nằm vùng ở các cứ điểm tại Thái Hành sơn đều bị thanh trừ.

Một cơn lốc cuốn thẳng toàn bộ vô lâm, Hàn Lâm Giáo đã lôi đình vạn quân⁽⁷⁾ hướng về quét sạch nghìn quân, đem mưu đồ của thế lực bất lợi với nó hung hăng gây tổn hại, làm nó ở trong vô lâm không thể phá vỡ, địa vị duy ngã độc tôn!

(7) sấm vang chớp giật

Bố cục vô lâm, do cái gọi là hành động của danh môn chính phái mà triệt để bị biến đổi. Sách sử vô lâm mở sang một trang mới, mà người thống trị trong đó, chắc chắn là tà giáo từ nay về sau khiến người ta càng thêm nghe tiếng sợ vỡ mật—— Hàn Lâm!

6. Chương 5

Chuyện thứ nhất Thu Thủy làm sau khi tỉnh lại do bị hạ mê được dẫn đến mê man nhiều ngày chính là tìm Ngọc Lâm! Hắn muốn hỏi Ngọc Lâm rốt cuộc hắn đã ngủ bao lâu, muốn biết trong khoảng thời gian này đến tột cùng đã xảy ra những chuyện gì! Hắn muốn mau chóng quay về Vân Chân Phái, bởi vì hắn biến mất nhiều ngày như vậy, sư phụ cùng các sư huynh đệ chắc chắn lo lắng gần chết. Hắn lớn như vậy vẫn là lần đầu tiên làm việc không nhấn lại như thế, trở về cần phải hướng sư phụ hảo hảo xin lỗi nhận lỗi mới được.

Nhưng mà, hắn lảo đảo ở xung quanh tấm cung tìm thật lâu, đừng nói Ngọc Lâm, đến một bóng người cũng tìm không ra!

Lòng hắn thoáng cái hoang vắng.

Hắn cấp thiết muốn biết trong khoảng thời gian hắn ngủ say này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, hay là nói hắn ngủ đến một thế giới khác đi?

Vô lâm vừa trải qua tẩy kiếp (đại khái như gội rửa) cần phải có người đi thu nhập giải quyết được hậu quả, mà nhiệm vụ này đương nhiên rơi vào trên người vô lâm minh chủ Hàn Lâm Giáo mới vừa ngồi lên bảo tọa(ghế cho vua và thần phật ngồi).

Ngọc Lâm mang theo trợ thủ đắc lực của y giao thiệp với từng bọn thủ hạ trong các bang phái nguyên khí đại thương⁽¹⁾ trong lúc đó, vờ trấn an, thực sự là đe dọa, dò xét. Y nghĩa vô phản cố⁽²⁾ đáp ứng bồi thường tất cả mọi tổn thất vật chất của đối phương, giúp bọn họ xây dựng lại gia viên. Bởi vì sau khi tất người khác một cái, trấn an thiết yếu vẫn không thể thiếu được.

(1) Nguyên khí đại thương ():Căn nguyên chi khí (trong bộ phận cơ thể) đã bị thương tổn nghiêm trọng, khó có thể phục hồi như cũ.

(2) Nghĩa vô phản cố (): hình dung sự nghiệp đúng đắn mà dũng cảm tiến tới.

Vì vậy những Côn Luân, Hoa Sơn, Võ Đang, Thiếu Lâm vốn là bang phái không đội trời chung với Hàn Lâm Giáo, cũng phải chấp nhận sự thực đã đổi chủ, ngoan ngoãn tiếp nhận giúp đỡ của đối phương.

Võ lâm vẫn là võ lâm kia, đấu đá ngầm giữa các môn phái còn tồn tại, nhưng đã không còn ai có thể uy hiếp địa vị của Hàn Lâm giáo chủ. Mà toàn bộ ban phái bị tiêu diệt này, vĩnh viễn không hề trở lại.

Ngọc Lâm mới vừa mở võ lâm đại hội thì khẩn cấp chạy về Hàn Lâm Giáo. Bởi vì dựa theo tính toán, mê được trên người Thu Thủy mấy ngày nay mất đi hiệu lực, y phải về tới trước khi hắc tỉnh lại!

Nhưng mà Ngọc Lâm không biết, bởi vì cảm giác sợ hãi cùng cảm giác áp bách thật lớn, Thu Thủy tỉnh lại sớm hơn một ngày so với dự định của y, trong lúc thể lực còn chưa khôi phục đã thử đi ra Hàn Lâm Giáo, trở về núi Vân Chân!

Nhưng đường đi Hàn Lâm Giáo, không phải ai cũng có thể đi ra ngoài, cho dù lúc này *** thần Thu Thủy vô cùng tỉnh táo cũng không có khả năng tay không phá mê trận trùng điệp đáng sợ kia, huống chi thể lực hắc đã sớm tiêu tán!

Tại trong rừng được phòng hộ trước tấm cung Ngọc Lâm, hắc đi dạo loanh quanh, không biết phạm vị của nó bao nhiêu, vẫn đi không ra! Thể lực tiêu tán, sắc trời dần âm u, dã thú cũng bắt đầu sục sôi nhảy lên.

Ngay lúc hắc cho rằng mình đã rơi vào mê trận, đi không ra nữa, con đường phía trước lại xuất hiện một người!

Mặc dù sắc trời không còn sáng rõ, nhưng từ đường nét cao to của gã Thu Thủy cũng nhìn ra, người đến là một nam tử hùng tráng trẻ tuổi.

Tuy rằng không biết là thiện hay ác, nhưng rốt cục có thể nhìn thấy một người, tâm tình Thu Thủy hơi vui mừng một chút.

“Người là người của Hàn Lâm Giáo sao? Biết Ngọc Lâm không? Có thể nói cho ta biết y ở đâu không?” Hắc hỏi nam tử trước mặt, nói.

Không trả lời hắc, nam tử thẳng tắp đi tới trước mặt hắc, cười nhạt một chút, khêu chống cằm hắc khiến hắc nhìn thẳng mình, nói: “Ngọc Lâm? Gọi đến vô cùng thân thiết nha.”

Trong lòng Thu Thủy cả ghét, hắc cảm thấy được địch ý cường liệt tản ra trên người nam tử! Con người lặng yên nhìn chăm chú vào xung quanh, nhìn để tính xem có khả năng bỏ chạy hay không. Nhưng rất đáng tiếc, khả năng chạy thoát, gần như không.

“Người rất muốn gặp y?” Nam tử hỏi.

Nói thừa! Thu Thủy rất muốn nói như vậy, nhưng tình thế không ổn, hắc không thể làm gì khác hơn là tận lực kiềm chế tình tự của mình, nói: “Đúng, xin hỏi ta có thể gặp hắc không?”

Dưới tình huống như vậy còn có thể cười được, nam tử tựa hồ có chút nhìn hắc với cặp mắt khác: “Có thể.”

Thu Thủy mừng rỡ...

“Ta nhất định sẽ giao thi thể của người đến tay y.”

“!?...”

Quả nhiên người này có ý đồ không tốt! “...Ta với người chưa từng gặp mặt, bây giờ hà tất phải...?”

Đối với vẻ bình tĩnh thông dong của hắc, nam nhân âm thầm kinh ngạc, rồi lại khinh thường: “Nếu như ta là người, người khác không cần đến giết ta, ta trước tiên sẽ tự tử để tạ lỗi thiên hạ, để tạ lỗi với sự phụ sự huynh đệ chết oan trên kia.” Gã cười lạnh tiết lộ sự thực tàn khốc với Thu Thủy.

Chết oan?!

Gã có ý gì?

“...Xin lỗi, người nói ta nghe không hiểu lắm.” Thu Thủy lộ ra nụ cười vắn vẹo, không quá tin tưởng điều bản thân có thể nghe được.

“Người không biết?” Nam nhân ngạc nhiên, nói: “Vân Chân Phái của người đã toàn quân bị diệt, núi Vân Chân bị sang bằng thành bình địa, người thân làm đệ tử cư nhiên đến bây giờ còn không chút nào hiểu rõ tình hình?”

Nam nhân nói, giống như độc dược có tính ăn mòn vô cùng mạnh, rơi xuống da Thu Thủy, ăn mòn hần từ bên ngoài vào bên trong! Hần mở to hai mắt nhìn, nhưng nhãn thần hiển nhiên so với trước trống rỗng hơn. Thể lực dường như trong giờ khắc này rút cục hầu như không còn, hần đỡ đại thụ bên cạnh, chậm rãi mất *** thần rồi ngã xuống.

Giấc mơ kia, là điềm mộng báo trước sao?

Thì ra đau khổ bên trong ác mộng, là thật! Không... Không, không phải một phần mười sự thật!

“Thật tốt quá, xem ra người cũng có tỉnh ngộ này!” Nam nhân nhìn vẻ thống khổ gần chết của hần, tựa hồ thập phần thoả mãn.

Nhưng hần vẫn không chịu tin! Hần còn hy vọng chỉ là nam nhân này đang nói bậy, còn có thể đây chỉ là tiếp diễn giấc mơ!

Hần không thể tin tưởng! Hần là sao dám tin tưởng? Sớm chiều ở chung, các sư huynh đệ ngày hôm qua còn cùng hần tập võ đối luyện, dạy hần tập võ, sư phụ nuôi dưỡng hần lớn lên, hần lại tưởng rằng ngôi nhà Vân Chân Phái... Tất cả đã mất đi? Trong lúc hần mê man tất cả đều đã bị giết hại?!

“...Không, đây không phải là sự thật...” Dùng khí lực sau cùng, hần nắm chặt cành cây bên cạnh, vặn vẹo cưỡi, thì thảo lắm bầm.

“Kỳ thực, một khắc khi người và giáo chủ gặp nhau thậm chí yêu nhau, nên nghĩ tới sẽ có kết quả ngày hôm nay.” Nam nhân nâng cằm hần lên, nói: “Không phải người ta hại chết sư phụ người cùng các sư huynh đệ khác, đó chính là người, người biết không?”

.... Giáo chủ?

Hần nói giáo chủ?

Hần nói là ta hại chết sư phụ và bọn họ?!

Thu Thủy đến cả khí lực đáp lời cũng không có, chỉ là con người trừng lớn quan sát, giống như nung ra hai cái hốc trên thân người nam nhân nhìn gã chăm chăm! Muốn xuyên qua gia thịt gã, xuyên qua xương cốt đào ra đáp án hần muốn biết!

“Hừ, người đừng nói đến việc này người cũng không biết!” Nam nhân cười lạnh, tiến đến bên tai hần nói: “Người ngày nhớ đêm mong, cùng Ngọc Lâm kẻ sát cổ, là giáo chủ Hàn Lâm Giáo, cũng là người tìm cách tiêu diệt Vân Chân Phái của người... Mà sở dĩ y làm như vậy, hoàn toàn là vì người!” Nói đến đây, nam nhân bắt đầu kích động lên!

“Người không... không...nên giao hảo với y, vô ý tiết lộ chuyện cơ mật trong bang phái của mình cho y; hai không nên mê hoặc y, khiến y muốn độc chiếm người, do đó càng thêm kiên quyết tiêu diệt Vân Chân Phái, quyết tâm cho người hoàn toàn thuộc về hần!” Nam nhân nhe răng cười, tiếp tục lột da Thu Thủy, rót nước độc vào tim hần.

Mất Thu Thủy trừng lớn, mặc dù tiêu cự đã không tìm ra, tất cả khí lực còn thừa lại của hần đều tập trung ở trên mí mắt. Hần dùng sức trừng lớn suy nghĩ, muốn nhìn rõ mọi ảo ảnh khiến hần vô cùng đau đớn, nhìn sự thực khiến tâm hần yên ổn!

Tuy rằng, lời nói tàn khốc này, mới chính là sự thật!

“Nếu như ta là người, ta chỉ sẽ lựa chọn hai con đường...” Nam nhân chậm rãi nâng thân thể truy xuống của hần lên, ghé vào lỗ tai hần nói nói câu thúc giục cuối cùng: “Một, từ bỏ những ngày sống còn lại, theo sư phụ xuống âm tào địa phủ đi, tạ tội; hai, tiếp tục sống cho qua ngày, bắt hung thủ giết người... Báo thù.”

Nói xong, ném Thu Thủy ngay tại chỗ, cho hần một lọ rượu độc, một thanh đoản kiếm, rồi đi.

Cầm đoản kiếm sắc bén, Thu Thủy khanh khách nở nụ cười. Làm lưỡi kiếm lạnh lẽo sa vào da thịt hần, để máu tươi đỏ thẫm chảy ra... Nếu không làm như vậy, hần không có cảm giác bản thân còn sống!

“A a a a a a a!!!!”

Thê lương, tiếng la kéo xé nội tâm nứt ra, nương theo quạ đêm đôi bụng luẩn quẩn dưới bầu trời ẩm ướt sương mù trùng điệp, cuối cùng biến mất tại khúc khuỷu trong rừng sâu bay lượn.

Ngọc Lâm, thật là người sao?

Tại sao phải làm như vậy?

Tại sao muốn giết Vân Chân Phái?

Vì sao muốn giết ta?

Ngọc Lâm, ta muốn người chính miệng nói cho ta biết!!!...

~ *

~“Một đám phé vật!”

Biết được Thu Thủy đã sớm tỉnh lại, Ngọc Lâm tức giận công tâm thậm chí không biết đã đi đâu mất, vung tay liền cho hộ vệ phụ trách trông coi một cái tát tàn nhẫn!

“Giáo chủ bớt giận, giáo chủ bớt giận...” Hộ vệ như chim sợ cành cong quỳ xuống tới tấp, đầu không dám giơ lên một chút, chỉ hy vọng hình phạt giáo chủ cho có thể nhẹ hơn một chút!

“Hừ...” Chuyện cho tới bây giờ, phát hỏa cũng không thể giải quyết được vấn đề, Ngọc Lâm ngược lại không xử phạt ngay vài người, chỉ là lạnh giọng hỏi: “Người có biết hần đi hướng nào không?”

Một hộ vệ vội vã ngẩng đầu lên, nói: “Tiểu nhân hình như thấy hần đi về phía Bắc của rừng phòng hộ...”

“Hình như thấy?” Ngọc Lâm đối với câu nói như vậy cực kỳ tức giận đến phát hỏa: “Vây mắt của người còn có tác dụng gì nữa...”

Lập tức đưa lệnh trừng phạt xuống, mấy hộ vệ vội vàng khấu đầu cầu xin nói: “Tiểu nhân vô dụng, thỉnh giáo chủ thứ tội!...”

Chẳng muốn nhìn thấy bọn chúng thêm một lần nữa, Ngọc Lâm vung tay, ý bảo người bên cạnh đem bọn chúng xuống, về phần kết cục là sắc là róc thịt, sẽ nhìn thấy bên trong của người hành hình.

Tiếng cầu xin quý khóc thán sầu còn đang quanh quẩn tại hành lang, Ngọc Lâm chỉ cảm thấy tâm phiền ý loạn!

Trước đây y chưa từng thử qua như vậy, cho dù phải gặp lại trở ngại rất lớn cũng luôn luôn có thể thông dong đối mặt, cho dù là khơi mào phân tranh toàn bộ võ lâm....

Nhưng mà lúc này, y so với trước lúc chiến đấu càng thêm lo nghĩ. Bởi vì Thu Thủy.

Vì khiến cho Hàn Lâm Giáo trở thành võ lâm bá chủ xứng với tên thực, cũng để độc chiếm Thu Thủy, y tiêu diệt Vân Chân Phái nơi ở của Thu Thủy, một người sống ở đây cũng không giữ lại. Y không dám mong đợi bọn họ sẽ đâm thắm như trong quá khứ, thậm chí không dám mong mỗi Thu Thủy sẽ dùng lại nhân thân ngày xưa nhìn y một cái!

Nhưng mà, cho dù để y chọn lại trong đầu một lần nữa, y vẫn sẽ chọn như vậy.

Vì Vân Chân Phái một ngày không biến mất, y cùng Thu Thủy vẫn còn nằm trong tình thế đối nghịch. Y sẽ không để địch nhân có cơ hội đến công kích mình, có cơ hội chia rẽ y và Thu Thủy, chỉ có thể hạ thủ vì cường trước.

Thu Thủy, ta biết người sẽ rất đau lòng, nhưng ta không có lựa chọn nào khác....

Tha thứ cho ta...

~ *

~Bất tỉnh trong rừng sâu tĩnh lại, thần trí mơ màng, Thu Thủy miễn cưỡng theo sát bước chân của của người nào đó tiến vào rừng sâu, gian nan ra khỏi mê ảo trận kia.

Bây giờ hắc thâm muốn quay về núi Vân Chân, cho dù nó thực sự đã bị giết sạch đốt sạch, biến thành một vùng hoang tàn đáng sợ....

Hắc thâm muốn trở lại, nhìn nơi nuôi dưỡng hắc lớn lên có đúng là đã bị huỷ diệt hay không.... Ít nhất cũng muốn an táng các sư huynh đệ đồng môn!

Manh giáp không còn, tiếng kêu than dậy khắp trời đất.

Đây là cảnh tượng Thu Thủy thấy khi trở lại.

Phòng ốc, miếu thờ đã không còn nhìn thấy nữa, thậm chí đến thi thể cũng nhìn không ra! Bởi nghìn dặm liên miên, đều bị đốt thành một vùng đen đúa!

Thỉnh thoảng có vài con quạ đen lượn vòng trên không trung, đang tìm kiếm thịt thối đã bị đốt trụi.

Hừ một tiếng, vài con vầy quanh đánh nhau với vài con quạ đen trước một viên thịt đen như than, Thu Thủy tự xuống nhặt lên miếng toả bài(như lệnh bài vậy á) chỉ còn một nửa, mới biết được đây chính là đại sư huynh diễm đạm hắc rất thân thiết!

Ôm thi hài không trọn vẹn, nó lại một chút một chút rơi lả tả từ tay hắc, như bụi bay phiêu đảng trong gió, thối đến một khoảng không vắng vẻ trên núi đã bị cháy sạch, tìm được chốn về cuối cùng của hắc.

Toả bài đang cầm trên tay, nước từng giọt lớn như hạt đậu rơi trên mặt, là nước mắt.

Thu Thủy rất cuộc khóc. Hắc ngồi ở nơi từng luyện võ, cùng chơi đùa với các sư huynh đệ, mà hôm nay đã trở thành một đỉnh núi trơ trụi, khóc không ra tiếng. Nước mắt mang theo nhiệt độ cuối cùng trên người hắc, từng giọt từng giọt tan đi.

Mặc dù chảy đi, trên người vẫn còn ấm!

Mặc dù tan biến đi, bản thân vừa ngu xuẩn vừa vô dụng!

Từ nay về sau, tâm của hắc sẽ không còn ấm nữa!

Rượu độc và đoản kiếm nam nhân xa lạ kia cho hắc còn giữ.

Hắc nhìn nó chằm chằm, đối với núi Vân Chân đã bị đốt thành một đồng hoang tàn, đối với tất cả những người thân đã bị hại mà thề — hắc muốn đâm đoản kiếm này tim hung thủ, không tiếng nào trút từng giọt rượu độc này vào cổ họng người đó!

“....Thế nào, có muốn ta làm sư hay không...”

Trong lúc bất tỉnh linh, câu nói nửa đùa nửa thật của nam nhân áo đen trong sơn động chợt tiến vào trí nhớ.

“...Tuy rằng khả năng của ta còn kém so với Ngọc Lâm, nhưng người trong chốn võ lâm có thể đuổi kịp ta cũng không có mấy người, bái ta làm thầy sẽ không thất lễ người...”

“...Nếu như sau này ngươi hối hận, thì trở về tìm ta, điều kiện này vẫn còn có hiệu lực... Người hắc là người của tà giáo. Một thân hàn khí, hơn nữa nhân tình để lộ tà khí và dục vọng, rất không giống với người danh môn chính phái!”

...

Nước mắt đã lấp lánh, nhân tình Thu Thủy trở nên âm trầm.

Nam nhân kia, hiện tại là người quen duy nhất hắc có thể nghĩ đến, cũng là người duy nhất có khả năng giúp đỡ hắc.

Hắc trở về lại Hàn Lâm Giáo một chuyến, muốn đến tìm người kia, cùng ông ta thực hiện điều kiện hôm nọ.

Hơn nữa, hắc muốn gặp Ngọc Lâm, hắc muốn ngay trước mặt hỏi y, toàn bộ chuyện này cuối cùng có đúng là y sau khiến hay không, đến tột cùng là vì cái gì!

Thu Thủy đang đi qua tay hộ vệ thì Ngọc Lâm xuất hiện ngay trước mặt, hai người đều cảm giác dường như đã có mấy đời. (ý là lâu không gặp, giữ nguyên văn =u=)

Tình cảm kích động đã lâu không cảm giác được này đang cuộn trào mãnh liệt ở trước ngực Ngọc Lâm, y nhìn khuôn mặt lạnh như băng sương của Thu Thủy, không nói gì.

Giao cảnh triển miên trước đây rõ ràng còn phiêu đảng qua lại trước mắt, nhưng hai người đều biết rõ chút quang cảnh kia đã không còn tồn tại nữa.

“Thu Thủy..” Kim lòng không đậu đi đến, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt thiếu niên, khát khao có thể tìm lại một ít nhiệt độ. Bốn mắt nhìn nhau, theo ánh mắt đối phương phóng tới, đều là bi thương nặng trĩu: “Thu Thủy, ta rất nhớ ngươi...”

Yêu thương nặng nề, như một nắm muối rơi xuống vết thương trong tâm. Thu Thủy buồn bã cười: “... Ta biết ngươi nhớ ta, cũng tin là ngươi yêu ta.”

Nghe hắn nói như vậy, Ngọc Lâm dường như bỏ xuống tảng đá lớn trong lòng: “Như vậy...”

“Nhưng mà... Ta không nên đắm say trong yêu thương của ngươi, mà quên ngươi là tà ma giáo chủ.” Thu Thủy tiếp tục nói mà như mưa đá đánh vỡ hơi ấm trong tim y vừa có!

“Lòng của ngươi chỉ thuộc về người ngươi yêu, còn không thương, thì lại giống như một cọng cỏ vô gia trị! Thế giới này có mấy người tàn nhẫn được như ngươi?”

Cam chịu câu chuyện không mang theo một chút hơi ấm của hắn, Ngọc Lâm không nói gì chăm chú nhìn hắn, mong chờ hắn từ trong ánh mắt kia có thể thông hiểu mình.

Nhưng việc này hiển nhiên đã không còn khả năng.

“Cư nhiên có thể trở thành một trong những người được ngươi yêu, ta thật con mẹ nói may mắn, có phải hay không Ngọc Lâm?” Thu Thủy cười lạnh, nói.

Lãnh tĩnh ngoài mặt, báo hiệu cơn sóng lớn hơn nữa sắp sửa trào dâng, sự trầm tĩnh lúc này của Thu Thủy so với sự cuồng loạn bên trong càng làm cho Ngọc Lâm lo lắng.

“...Nhưng mà, sư phụ ta, các sư huynh đệ ta thì không may mắn như vậy, nhưng đến bọn họ cũng không biết Hàn Lâm giáo chủ có bao nhiêu đáng sợ, cũng không biết đại nạn sẽ cách mình gần thế nào...” Thu Thủy cúi đầu, khanh khách nở nụ cười, nhưng nụ cười này so với khóc lóc càng làm lòng người thêm đau xót: “Đây là số mệnh của bọn họ, cũng là vận hạn ta mang lại cho họ, tất cả đều do ta!”

“Không, Thu Thủy, những việc này cũng không trách ngươi...”

“Câm miệng!” Thu Thủy đột nhiên gầm thét một tiếng giống như bùng nổ: “Đừng... gọi tên ta nữa! Đừng... gặp ta nữa!”

Ngọc Lâm quen nhìn sóng to gió lớn, lại bị sự phẫn nộ tột cùng của thiếu niên kinh sợ! Y không biết nên làm thế nào mới có thể trấn an được thiếu niên cả người run rẩy, y sợ hắn kích động quá độ, tổn thương kinh mạch của mình.

“Ngươi rất đắc ý có đúng không? Ngươi rốt cuộc trở thành võ lâm minh chủ không thể tranh giành, mà ta đây ngu ngốc trong lúc vô ý trở thành thứ để người giận cá chém thớt, cho người cho người một lý do đầy đủ nhỏ đi tất cả những cái đình trong mắt, tất cả đều ở trong lòng bàn tay của ngươi, tất cả đều như ngươi mong muốn, chúc mừng ngươi nhé!”

Trong giờ khắc này, tất cả yêu thương đều tan thành mây khói, chỉ còn lại lạnh giá thấu xương, đến cả Ngọc Lâm cũng có chút không chống đỡ nổi.

Y trầm mặc, từng giọt từng giọt quá khứ đều đọng lại trong lòng hắn, y không muốn lúc này mất đi Thu Thủy.

Thế nhưng, trong miệng lại vẫn nói ra lời nói tổn thương.

“...Đúng vậy, hạ lệnh tiêu diệt bọn họ chính là ta hạ, thủ phạm là ta.” Thừa nhận của y, gây cho Thu Thủy một hồi đau xót đến tê buốt!

“Kỳ thực ta đã sớm xem chừng môn Vân Chân Phái không vừa mắt kia như một tên hề nhảy nhót. Mà hẳn lại vọng tưởng vào mấy kẻ nội ứng lên vào đây muốn lấy mạng ta, đây không nghi ngờ gì là chính hẳn tự chặt đứt đường sống cuối cùng của hẳn. Thu Thủy, toàn bộ việc này có thể trách ta sao?”

“Với tên danh môn chính phái này, vẫn nhằm tiêu diệt tà ma ngoại đạo ta đây vì quang vinh, nếu như không giết bọn họ, ta sẽ bị giết. Ta chỉ muốn bảo vệ bản thân, còn có Hàn Lâm Giáo, cùng với... sự an toàn hơn ở bên cạnh người.” Từ đầu tới cuối, Hàn Lâm giáo chủ oai động toàn bộ võ lâm không nảy sinh một chút hại ý với Thu Thủy, thậm chí đến giọng nói chuyện cũng nhu hoà như vậy: “Những việc này đều là lỗi của ta sao? Tất cả bọn họ rơi vào kết cục như vậy đều là lỗi của ta sao?”

“...” Nhưng mà, Thu Thủy cũng đã bị y tổn thương đến thiên sang bách khổ(3), không còn như lúc đầu nữa! Cả trái tim đã ngập tràn bi thương, thậm chí đến cả lý trí ứng có của hẳn đều dần dần tán loạn!

(3) Thiên sang bách khổ (): Khắp nơi đều là chỗ thũng và vết thương

“Đúng vậy, sư phụ bọn họ mưu tính gây rối với Hàn Lâm Giáo của người là sai, đúng là có tội. Nhưng mà, những người ở Vân Chân Phái khác thì sao?” Hẳn cười lạnh, mỗi chữ mỗi câu đều lệ huyết, hỏi: “Các sư huynh đệ vô tội kia của ta còn không biết rõ tất cả cũng đã bị mất mạng! Ta chỉ biết là thứ người dính đầy tay, đều là máu của các sư huynh đệ so với ruột thịt còn hơn của ta!”

Ngọc Lâm không nói gì.

Y không định giải thích gì cả. Bởi vì y cũng không hiểu được vì sao không thể giết hại những đệ tử Vân Chân Phái. Bọn họ không phải Thu Thủy, tại sao không thể giết?

Lòng y chỉ vì Thu Thủy một người âm áp, chỉ vì Thu Thủy một người nuông chiều. Những người khác, chỉ cần tạo thành cản trở đối với y, đều có thể giết hết.

Đây là thủ đoạn nhất quán trước nay của y, cũng là dụng tâm hung ác chính mình phải ngồi lên ngôi vị Hàn Lâm giáo chủ của y!

Nhìn dung nhan thanh nhã đoan chính trước mắt, Thu Thủy bi ai nghĩ, bản thân nhiên mong muốn y có một tiếng sám hối, cư nhiên tha thiết y có thể hổ thẹn với linh hồn của các sư huynh đệ... Bởi vì nói như vậy, hẳn rất có thể thực sự sẽ không trách cứ y nữa.

Ái tình đối với hẳn, sớm đã nhập vào cốt tủy, bao phủ lý trí.

Cũng chính bởi vì vậy, hẳn mới chết lặng gấp đôi khiến làm lòng người giá lạnh. Đối với căm thù của hẳn, cùng thuận thế mà gia tăng mãnh liệt!

Cúi đầu, cầm thứ đồ vật trong tay đã lâu — cùng rượu độc ngày đó nam nhân cho hẳn ném vào trước mắt Ngọc Lâm, Thu Thủy cười cười, nói: “Đây là đồ thuộc hạ người cho ta, hẳn muốn ta kết thúc cuộc đời, để ta bồi tội với các huynh đệ. Nhưng ta cảm thấy, do người động thủ vẫn tốt hơn..” Nhặt đoản kiếm lên, Thu Thủy nắm vào trong tay Ngọc Lâm, tiến đến yết hầu của mình: “Người giết ta đi.”

Nước mắt đã lấp lánh, lúc này vẻ mặt hẳn vẫn là mang theo nụ cười. Chỉ là, nụ cười kia trong mắt Ngọc Lâm lộ ra vẻ bi thương, thảm thiết như thế!

“Không!...” Ngọc Lâm vội vã rút tay ra, ném đoản kiếm đi, không dám vào cổ: “Đừng có nói ngốc! Làm sao ta lại cam lòng giết người? Yêu người, thương người còn không kịp!” Ôm thiếu niên vào trong lòng mình, Ngọc Lâm cảm thấy nếu như không nói như vậy, lúc này y thực sự có thể mất đi hẳn: “Sao người lại có thể đưa ra yêu cầu đáng sợ như thế với ta? Lẽ nào người không biết ta yêu người bao nhiêu, cần người bao nhiêu sao?”

“...Không, người không nên yêu!” Thu Thủy ngẩng đầu lên, cười nhìn dung nhan đã từng lưu luyến thật sâu, tỏ ra trầm tĩnh khiến sống lưng người khác rét run, nói: “Người nên giết ta!”

“...”

“Người không nên giữ lại ta trên đời này, nói cách khác, suốt cả đời này ta sẽ tìm học võ công lợi hại hơn người, để... giết người!”

Để giết người!

Với những lời nói nhẹ nhàng bật ra có ngữ khí ôn nhu như lời tâm tình này, giống như nghìn vạn tia sét cùng đánh xuống đỉnh đầu! Ngọc Lâm không thể tin đó là thật!

“Không... Thu Thủy, đừng như vậy!...”

Loạn, tất cả đều loạn rồi! Y nắm lấy vai Thu Thủy nỗ lực kéo hẳn vào lòng thêm lần nữa, nhận được chỉ là sự khước từ lạnh lùng của hẳn!

“Ta yêu người! Ta thật là vì yêu người nên mới làm như vậy! Người phải tin tưởng ta!”

Gắt gao ôm lấy thân thể thiếu niên, rất sợ nếu như buông tay thì cái gì cũng bỏ lỡ!

Sao có thể để hẳn ruồng bỏ mình? Sao có thể để hẳn bỏ đi? Y vẫn chưa yêu hẳn đủ, còn xa lắm mới đủ!

Y không muốn trở lại quá khứ không có hẳn! Mất đi hẳn, linh hồn y chắc chắn mất đi một nửa!

“Yêu ta?” Thu Thủy thở dài lắc đầu: “Vây tình tình yêu của người thực sự rất kinh khủng! ta... không chịu nổi, hãy tìm người khác đi.”

Tình thâm ý dày, ái tình sống chết dây dưa, sao có thể trở thành lưỡi lê giết người?

Vì các sư huynh đệ đánh thương, ái tình này hẳn cũng không cần nữa!

Xoạt một tiếng, Thu Thủy gỡ ngọc bội Kỳ Lâm bên hông xuống, đưa tận tay cho Ngọc Lâm.

Ngọc bội này hẳn chỉ mang trong vài ngày, lại khiến hẳn trải qua tình cảnh từ thiên đình xuống địa phủ!

“Chúng ta lúc đó, xem như là một thời đi.” Cười kè, cho người mình từng yêu chân thành trước mắt một nụ cười ảm áp cuối cùng: “Cho nên, trả lại thứ này cho người. Có cả thời gian hạnh phúc ngắn ngủi cùng nhau người từng làm cho ta...”

Từ nay về sau, giữa bọn họ sẽ không còn yêu nữa, chỉ còn thù hận!

“Không... Không!” Dường như phát cuồng, Ngọc Lâm ném ngọc bội Kỳ Lâm sang một bên, theo tiếng vỡ tan tành! Y nắm vai thiếu niên, kéo hẳn tới giường quăng xuống: “Đừng hòng! Người đừng hòng rời khỏi ta!” Không đợi Thu Thủy đứng lên, y liền áp đảo lên người hẳn, tự mình kéo xé y phục của mình, song song cũng cởi đồ hẳn ra, trong nháy mắt hai người đã tương đối trần trụi!

“Ngọc Lâm!...” Biết lý trí y đã mất, Thu Thủy ngược lại cũng không phản kháng, để mặc y xoa vỗ trên người mình. Dù sao đã không còn yêu, cho dù y giết mình cũng không sao, hưởng chỉ chỉ như thế này mà thôi.

Thuận theo y vui vẻ đi, nếu như y có thể đắm say trong lúc giao hoan, nói không chừng là có thể thừa cơ giết chết y!

“A...!”

Thu Thủy không rõ, tại sao cho dù đến nông nổi này, nghĩ đến phải hạ thủ giết y tâm hẳn lại quặn đau như đao cắt!

Không ôn nhu như trước, Ngọc Lâm lúc này như nổi điên gặm cắn da thịt trẻ tuổi dưới thân, thô bạo âu yếm hẳn.

Nhưng mà khi y bài mở móng mình ra, lúc muốn chiếm đoạt phân thân của hẳn, phát hiện hẳn lại chậm chạp không thể cương lên!

“Người...!?” Y không thể tin được, liên tục khiêu khích hẳn, âu yếm hẳn, nhưng thứ yếu nhuyển trong tay mình lại không mấy may cương lên có phản ứng chút nào!

Thu Thủy nằm ở dưới nhìn vẻ si ngốc của y, nở nụ cười.

Hắn không có khả năng lại yêu thương y, si mê y như hắn đã từng, vì vậy cũng không có khả năng có cho dù là phản ứng nữa.

Mà hành vi phóng đảng lúc này của Ngọc Lâm, giống như một trò cười!

“Ha ha, ha ha!...”

Bi ai quá lớn, khiến cho khuôn mặt y đều vận vẹo! Y điên cuồng cười, cả người phát run.

Quên đi, xoay chuyển không được nữa. Chuyện đến hôm nay, y thừa nhận.

Nhẹ nhàng ngồi dậy, khoác y phục lên người, xoay người sang chỗ khác không hề nhìn hắn.

“...Người đi đi.”

Lúc này Thu Thuỷ mới ngồi dậy, sửa sang xong y trang, đi ra bên ngoài.

“Người muốn đi đâu?” Ngọc Lâm hỏi.

Vân Chân Phái đã không còn, hắn hắn là không còn nhà để về, còn có thể tới nơi nào đây?

“Chân trời góc biển.”

Mặc kệ là nơi nào, chỉ cần có thể thu luyện, chỉ cần có thể đạt được võ công cường đại, hắn nên đi đâu đây.

“Để khi trở về có thể giết ta?” Cười khở, thê lương mà xót xa.

“...Không biết.”

Hắn không biết cuối cùng võ công hắn có siêu việt hay không, cả đời hắn cuối cùng có cơ hội thắng hay không. Chỉ hắn chỉ có thể đi đến nơi kia.

“...Nếu như người đã nghĩ thông suốt, nói muốn trở lại bên cạnh ta, lúc nào ta cũng chờ người.”

“Cảm ơn.”

Nhưng mà, sợ rằng không bao giờ có khả năng nữa!

7. Chương 6

“Ta biết người sẽ đến.”

Trong sơn động đã từng nán lại ngày hôm ấy, không thấy người đã nghe thanh. Nam nhân áo đen ở nơi đó dường như đã chờ lâu lắm.

“Theo như lời hôm đó ta đã nói, hình như đều ứng nghiệm nha.” Gã cười đến tà mị, nói.

Nhờ vào trí nhớ kinh người, hao hết khí lực mới đến được đây, Thu Thuỷ đã không còn lại bao nhiêu khí lực. Hắn trừng nam nhân kia, muốn từ trên gã nhìn ra rốt cuộc, tại sao gã lưu lại sơn động đã nhiều năm, nhưng đối với thể giới bên ngoài rõ như lòng bàn tay?

“...Đúng vậy, tất cả đều như ông suy nghĩ, rất linh nghiệm.” Cười yếu ớt, Thu Thuỷ chua xót nói xong mà rơi vào tĩnh mịch.

Trước khi tìm đến nam nhân, hắn đã rất nhiều lần suy nghĩ rõ ràng. Tuy rằng không nhất định phải nhờ đến nam nhân này mới có thể đạt được võ công cao thâm, nhưng mà muốn học bí kiếp hiếm có đã bị thất truyền, có lẽ bái nam nhân này làm sư thì khoảng cách mục tiêu gần nhất.

Trong tối tăm, có một loại cảm giác lôi kéo hắn, hắn không hiểu tại sao mà tin tưởng nam nhân này.

Bởi vì từ trên người gã, mơ hồ cảm thấy mùi vị cùng đồ mạt lộ(1) của bản thân lúc này.

(1) Cùng đồ mạt lộ (): không còn lối thoát.

Nam nhân này, gã sờ dĩ quanh năm không thấy trời đất ẩn cư ở nơi đây, theo như cái chân khập khiễng của gã, cũng từng trải qua đau thương không muốn nhìn lại đi?

Hơn nữa, hần hầu như có thể khẳng định những việc này đều có quan hệ với Ngọc Lân.

Hần với nam nhân này, là hai người cùng cảnh ngộ, cho nên hần tin tưởng gã.

“Ta đồng ý bái ông làm sư.” Thu Thuỷ nói: “Nếu điều kiện ngày hôm ấy còn hiệu lực.”

Vẻ mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, giữa hai lông mày còn xen lẫn sầu bi nhìn không ra. Thần sắc của hần, có thể học được gì đây?

“Ta có thể dạy người, chỉ sợ bản thân người tiếp thu không được thôi.” Nam nhân thở dài nói: “Muốn luyện đến tuyệt thế võ công, nguyên thần cần hợp nhất, tâm tình bình thản. Người làm được không?”

“Chỉ cần ông chịu dạy, tôi đều làm được.” Thu Thuỷ nói như đinh đóng cột.

Nhưng mà, người chẳng qua là bị người người yêu nhất phản bội, bị thương quá sâu, mới nhất thời nghĩ đến chuyện muốn học tuyệt thế võ công, dựa vào cái này báo thù đi? Nam nhân nhìn hần, lòng nghĩ, nhưng cũng không nói ra.

“Lời Ẩn Kỳ ta đã nói qua, chưa từng nuốt lời.” Nam nhân nói: “Ta sẽ đem sở học cả đời dạy cho người, chỉ cần người tiếp thu được.”

Thu Thuỷ tức khắc thư thái trở lại, quỳ xuống đất khấu một cái: “Đồ nhi đây bái kiến sư phụ...”

“Không” Ẩn Kỳ đỡ hần, miễn đi lễ tiết cho hần, nói: “Không cần lạy vội như vậy, ta không phải là sư phụ của người.” Dem võ công truyền thụ cho hần, cuối cùng là giúp hần hay hại hần, tạm thời vẫn chưa biết được đâu: “Người có muốn mang ta xuống núi hay không?” Gã hỏi. Gã biết, ở trong địa bàn Hàn Lân Giáo này, thiếu niên sẽ không thể tịnh tâm luyện võ.

“Được, chúng ta xuống núi đi!”

Dù nam nhân cao to, Thu Thuỷ từng bước một tròng thành, đi về nơi sâu trong sương mù, xuất phát đi về số phận còn mờ昧.

~ *

~ Trong liềm trăng cao rủ xuống, giáo chủ đang từng chút từng chút chơi đùa miếng ngọc bội Kỳ Lân mới vừa kết dính lại, tâm trạng trời tới nơi xa tít tắp bên ngoài.

“Giáo chủ, Dĩ Hành đến bái kiến.” Bên ngoài liềm trăng, một nam nhân tuấn lãng đang quỳ xuống cầu kiến.

Giáo chủ hơi liếc mắt nhìn ra ngoài một cái, nói: “Vào đi.”

“Vâng.”

Dĩ Hành mới đi vào, thì bị giáo chủ vấp chân ngã trên giường, cả người vừa văng đặt ở trên thân thể thon dài mềm dẻo.

“Giáo chủ...”

Cúi đầu ngưng mắt nhìn dung mạo tuấn mỹ dưới thân, dục vọng đã lâu chưa từng có dưới thân Dĩ Hành lặng lẽ nảy sinh, gã cảm giác được mị hoặc độc nhất của giáo chủ mà ngừng thở! Đợi lâu như vậy, giáo chủ rốt cục vẫn là của gã! Nâng khuôn mặt trắng nõn lên, Dĩ Hành nhin không được cúi đầu hôn!

“Hừ...” Giáo chủ cũng không cự tuyệt hần, trái lại là nhu thuận vắn vẹo thân thể, đổi một tư thế dễ chịu hơn nằm trong lòng gã, nhiệt tình hôn lại.

Đáp lại y xong, tâm tình Dĩ Hành đúng là kinh hỷ khó mà hình dung được! Tất cả hơi thở hít vào bên trong đều là hương thơm mê người chỉ mình giáo chủ có, trong lòng vô cùng cảm nhận được thân thể *** trắng mê hoặc của y... Kim lòng không đậu mà ma sát, bất tri bất giác thân thể đã nóng lên.

“Giáo chủ, thật tốt quá, lòng của người rốt cuộc đã trở lại trên người Dĩ Hành!” Bắt đầu lột lớp áo duy nhất trên người giáo chủ, Dĩ Hành thoả thích tôn thờ thân thể kiều nhân của y, động tình nói.

Nhưng giáo chủ chỉ là lạnh lùng nhìn lên trời, cũng không trả lời gã.

Lòng y, sớm đã nhét vào trong cái hồ nước trong chân núi Vân Chân, đi một cái không quay về nữa. (ý chắc là nói Thu Thủy, vì tên của bạn í có nghĩa là hồ nước mùa thu, cũng có thể nói về nơi hai người gần đầu gặp chăng?:>)

Thiếu niên vô tình kia đã mang lòng y đi, đến chính y cũng tìm nó không ra!

“Trên thế gian này chỉ có Dĩ Hành mới là người trung thành nhất với giáo chủ, bất luận xảy ra chuyện gì đều mãi mãi không thay đổi...” Vùi đầu hôn lên da thịt trắng mịn dưới thân, Dĩ Hành biểu đạt tâm ý của mình, nói: “Bất kể là làm giáo chủ đau lòng, Dĩ Hành cũng sẽ không bỏ qua cho hần, nhất định sẽ làm cho hần trả lại gấp mười lần!”

“...” Tiếp nhận âu yếm ôn nhu của gã, nhân thân giáo chủ lại đột nhiên trở nên âm trầm!

Y đẩy nam nhân trên người ra, trần truồng đi tới bàn, cầm lấy một đôi chén, một bình rượu, trở lại trong lòng Dĩ Hành, nói: “Đúng vậy, trên thế gian này, người ta có thể tin tưởng chỉ có một người là người thôi, Dĩ Hành...” giáo chủ bày ra yêu thương làm nũng trước nay chưa từng gặp, nằm ở trên người Dĩ Hành, tìm kiếm an ủi nói.

“Thật mừng, cuối cùng người đã tin...” Nhẹ ôm bấu vật trần quý không gì sánh được trong lòng, Dĩ Hành kích động không ngừng hôn y, nói.

Khe khẽ thở dài, giáo chủ bày hai chén rượu ra, phân biệt ở trên mặt đồ rượu, đem một chén trong đó đưa tới trước mặt Dĩ Hành, nói: “Đến đây, nâng chén vì lòng trung thành của người, đây là ta kính người.”

“Giáo chủ...” Kích động đến tột đỉnh, Dĩ Hành ngay lập tức liền bưng chén rượu ngửa đầu uống! Nhưng mà, vừa mới xuống yết hầu, gã đã cảm thấy không bình thường!

“Mùi vị của rượu này đúng là không tệ...” Giáo chủ cầm nó trước mũi ngửi ngửi, nói rằng.

“Đừng!... Đừng...” Dĩ Hành cuối cùng nhớ lại đây rốt cuộc là thứ gì! Đây là rượu độc ngày hôm đó gã cho Thu Thủy! Đến trời cũng thấy, bây giờ trở thành thứ được tự mình uống! Mặc dù yết hầu liều mạng nôn nhổ rượu độc ra, tiếc là lượng độc y cho vào thực sự quá nặng, một giọt đi vào cũng có thể làm một người khoẻ mạnh mất mạng tại chỗ!

“Dĩ Hành, ta luôn luôn không nghi ngờ lòng trung thành của người...” Giáo chủ đem chén rượu còn dư đổ vào trên khuôn mặt vụn vỡ thống khổ của Dĩ Hành, nói: “Ban đầu cho dù không cho người đến hầu hạ, ta còn có ý định để bạt người thành hộ pháp trong giáo. Nhưng mà, ta tuyệt đối không nghĩ ra người lại lấy quyền hạn ta cho người đi tổn thương Thu Thủy...”

“Đừng! Đừng!...” Lấy tay bụm yết hầu giống như lửa cháy bùng bùng, kinh mạch toàn thân Dĩ Hành đã bắt đầu co quắp, thống khổ đến té trên mặt đất quay cuồng!

“Tuy rằng người rất có tài năng, cũng là người hầu hạ rất hiểu biết, chỉ có điều tự mình chết tạ tội đi... Phá huỷ kế hoạch đã định của ta, đây là kết cục duy nhất của người.” Đá văng khuôn mặt đã vụn vỡ, nam nhân mất từ từ trợn trắng, giáo chủ phân phó thủ vệ tiến vào, đợi gã hoàn toàn tắt thở đem đi xử lý.

Dĩ Hành đã chết, hơi ấm cuối cùng trong tấm cung cũng đã biết mất. Rốt cục y lại phải trở về thế giới tĩnh lặng trước đây, thế giới lạnh lẽo chỉ có một mình kia!

~ *

~Trong ngọn núi cách xa Hàn Lâm Giáo, Thu Thủy đang ẩn nấp dưới một thác nước lạnh cóng, dốc sức luyện nội công.

Từ lúc bản thân rời khỏi Hàn Lâm Giáo, hần luôn vẫn ẩn trốn ở nơi này, khắc khổ tu luyện như huỷ hoại bản thân. Ẩn Kỳ không có khoác lác, bắt tay chỉ bảo hần, công lực Thu Thủy quả thực lớn mạnh vượt bậc, còn so với vài ngày xưa, hần hiện tại đủ sức để vào nhóm cao thủ hạng nhất. Nhưng bản thân cách quá xa với cao thủ đứng đầu, chứ đừng nói đến cảnh giới của Ngọc Liên.

Từ lúc trời tối đen mãi cho đến hừng đông, lại từ hừng đông liên tục giữ đến bầu trời tối đen, hần ngồi dưới thác nước đã vài ngày. Lúc hần trở mình đi ra thác nước, y phục trên người lại không có một chút ẩm ướt! Trong sắc trời hơi tối dưới cỏ cây nhìn ra được, cả người hần đều được một tầng ánh sáng hơi mỏng bao

phủ, đây là chân khí của khí công bí truyền của hần, dựa vào hai tầng chân khí này bảo hộ hần mới đến mức làm cho y phục một chút cũng không bị ướt.

Ngồi vào hòn đá lớn bên cạnh, nằm xuống mà nhìn lên bầu trời, chỉ thấy đầy sao điểm điểm, ánh sáng nhỏ nhoi chiếu rọi toàn bộ ngọn núi, mà một tầng ngân quang mỏng manh bên ngoài.

Bất kể là ở trên đỉnh núi nào, bầu trời có thể thấy luôn giống nhau. Mặc kệ là ở chỗ này, hay núi Vân Chân ngày xưa, còn hoặc là Hàn Lâm Giáo đã cho hần ngọt ngào cũng cho hần vết thương trí mạng đau xót.

Nhớ tới Hàn Lâm Giáo, lại rất tự nhiên nghĩ đến y.

Thời gian đến nơi này không dài cũng không ngắn, tại sao số lần nhớ đến y lại tăng không giảm, cũng không ngừng lại?

Tuy là mình chính miệng nói đoạn tuyệt với y, nhưng mỗi lúc đêm khuya con người tĩnh lặng, luôn không nén nổi tình cảm nhớ tới y, nhớ mùi vị hơi thở y, trong lòng ôn nhu, nhớ đến từng giọt từng giọt thời gian ở bên cạnh y.

Lúc hần phục hồi lại *** thần, mới tàn khóc phát hiện những thứ ngọt ngào trong quá khứ từ lâu đã không trở về nữa. Từ nay về sau, trước mặt hai người bọn họ, chỉ có hận thù.

Sau đó lại không khỏi buồn bã phiền muộn.

Nói thật ra, cho dù là cái dạng này, hần vẫn không có cách nào thực sự hận y.

Bởi vì tình yêu với y đã thâm nhập vào cốt tủy, cho dù y có phạm thêm sai lầm lớn, cho dù người bị giết là mình, hần cũng không thể thực sự hận y...

Nhưng mà, người bị giết không phải là mình, mà là đám sư huynh đệ vừa vô tội vừa đáng thương của hần. Vì bọn họ, hần phải hận y, phải xem y là kẻ địch, phải vì bọn họ báo thù!

Hần là một hán tử sáng loạn, không phải là nô lệ chỉ biết phục vụ dưới chân người khác, cho dù là phục dịch y, cũng là tình yêu sâu đậm đến mức không tan.

Ở nơi núi sâu ngăn cách, Thu Thủy cứ tu luyện gian khổ như vậy mà một đường đi tới, đi qua một cái rồi một cái xuân hạ thu đông.

~ *

~Ba năm trong nháy mắt trôi qua, dưới phương pháp dạy bảo vừa lạ lùng mà lại thần kỳ của Ấn Kỳ, đến nay võ công của hần đã cách xa một trời một vực với ngày xưa. Ngoại trừ tu luyện bên ngoài, mỗi khi nhàn rỗi thì hần luôn không ngại phiền mà lên núi hái đủ loại thảo dược nỗ lực chữa trị bên chân phải bị phế của Ấn Kỳ.

Hần từng ba lần bốn lượt dò hỏi, rốt cục làm sao lại mắc phải vết thương này, xem hần có thể dựa vào chút y thuật trước đây hần học được ở Vân Chân Phái mà chữa trị cho cho gầy tốt hay không. Nhưng với cái chân què này, Ấn Kỳ dường như có nỗi khổ tâm cùng bí mật lớn lao, mỗi khi bị hỏi tới luôn ha hả đánh sang chuyện khác, may may không có ý nói ra. Lâu ngày, Thu Thủy cũng không tính hỏi.

Bá một tiếng, một cục đá từ phía sau bất ngờ bay tới, Thu Thủy quay đầu lại tránh né ngay, quay đầu nhìn nam nhân phía sau, nói: "Luôn cùng cái trò cũ rích này, ông còn không để yên?"

Chân nam nhân đi trên đường không thuận tiện, dứt khoát ngồi xuống tảng đá ướt sũng: "Người mới không để yên! Cũng vài ngày rồi, người thì vẫn ngồi ở chỗ này ưu tai du tai(2) tắm, làm cái bụng sư phụ ta sớm đã rỗng không đến chỉ còn lại hai miếng da nhẵn nhụi!"

(2) Ưu tai du tai (): Ý nghĩa đi chơi nhàn nhã vô sự.

Thì ra là thế này! Ngày mình bế quan tu luyện, người này đến cơm cũng không kịp ăn: "Chân ông bất tiện, tay còn tốt phải không? Tự mình kiếm ăn sẽ chết à? Cần gì đến mức muốn ta về kịp giờ ăn?"

Đi tới nơi nơi quỷ quái này, cứ bị tiểu quỷ này giáo huấn, trong lòng nam nhân uỷ khuất, nhưng không dám nói ra: "Được rồi, được rồi, đồ đệ tốt, người ngâm nước tắm cũng ngâm đến tóc dài rồi, nhanh lên một chút mau tìm thứ gì ăn! Cũng để vì sư gặp đồ ăn đã lâu không gặp đi!"

Hết cách lắc đầu, Thu Thủy không thể làm gì khác hơn là từ trong nước đứng lên, một đầu ngón chân nhảy lên trước mặt nam nhân, nắm đai lưng của gã lên mang về tiểu ốc.

Châm lên một đồng lửa, Thu Thủy đem chuỗi cá đã nướng xong đưa cho Ân Kỳ, hỏi: "Mấy ngày trước ta có thấy ông cho bồ câu bay đi, mặc dù không biết người ông muốn liên lạc là ai, nhưng ta nghĩ ta vẫn có quyền đặt câu hỏi một chút đi?"

Quả nhiên, vô luận là chuyện gì đều không thể qua được mắt của tiểu quỷ này — tuy rằng gã đã qua nhược quán(3), đã không tính toán với tiểu quỷ.

(3) Nhược quán(): thời xưa thanh niên khoảng 20 tuổi được gọi là nhược quán.

"Không có gì, một phong gia tín(thư nhà) mà thôi." Ân Kỳ từng miếng từng miếng bắt đầu nhai cá, vẻ mặt không quan tâm.

Nhưng hàm ý của cái gọi là 'gia tín', Thu Thủy nghe đương nhiên lập tức có thể rút ra được.

'Gia nhân'(người nhà) Ân Kỳ có thể là ai đây?

Ngây ra ở chỗ đó, chuỗi thịt nóng hổi trên tay cũng không ăn nhiều. Người ẩn núp sau 'gia tín' kia, có lực ảnh hưởng rất lớn đối với hắn.

"Hừm, phải rồi..." Hắn chậm rãi cúi đầu, lật tới lật lui chuỗi cá để ở trên đồng lửa một chút, nhìn như không đếm xỉa tới: "Huynh đệ tình thâm mà, thật không sai."

"Đúng nha." Ân Kỳ ngược lại cũng không biện bạch gì cả, cố tình có thâm ý khác nhìn Thu Thủy, trêu chọc nói: "Y định thuyết phục ta trở lại. Thực sự là kỳ quái nha, ta bị vứt đi ở Hàn Lâm Giáo đã vài chục năm, cho tới giờ chưa từng có ai nhìn tới một cái, bây giờ trốn chết với một tiểu tử nhỏ tuổi lại có người khẩn trương bắt đi!"

Nhưng người khẩn trương kia là ai, trong lòng đều đã hiểu rõ.

Nhớ tới y, đồ ăn đang nuốt trong yết hầu không nuốt trôi, vẫn nghẹn ở đầu đó, đau khổ khó chịu.

"Có lẽ là khuê phòng trống rỗng tịch mịch đi, lúc này mới nhớ y còn một đại ca là ta, ta thật đáng thương!" Ân Kỳ tiếp tục không đứng đắn nói, đưa tới đôi mắt khinh bỉ của Thu Thủy.

Y bây giờ, có lẽ là đã thu phục toàn bộ võ lâm thoáng đáng đi? Bằng bản lĩnh của y, trên đời chỉ có một chuyện làm khó y.

Những ngày không có mình, hắn có lẽ cũng rất vui vẻ, phong cảnh vô hạn.

"Nhưng mà có một số người rõ ràng là vô cùng hiểu được gì đó, mà thứ kia đáng lẽ ra đến trong gang tấc, mà chính người ta lại vứt đi, người đó còn đáng thương hơn so với ta nha!"

Chửi chó máng mèo, Thu Thủy biết gã đang nói ai.

Tuy rằng bên ngoài thoát nhìn có vẻ bất cần đời, nhưng Thu Thủy biết Ân Kỳ thực ra là một người rất âm trầm, gã đem tất cả những ý nghĩ của mình chôn dấu dưới đáy lòng, cự tuyệt tất cả thăm dò quá sâu của bất cứ kẻ nào.

Gã đã từng nói với Thu Thủy, trong võ lâm mệnh mỏng, cái gọi là quang minh chính đại kỳ thực chỉ là vẻ thái bình giả tạo bên ngoài, tà khí chưa hẳn nhất định là tội ác tày trời. Nếu như không phải vì đồ kỵ và nghi kỵ của thể nhân, Hàn Lâm Giáo cũng chưa chắc đã thu được cái mỹ xưng 'Tà giáo', người người kính viễn chi nhi(5).

(5) Kính viễn chi nhi(): tôn kính mà không thể gần gũi.

Gã còn từng nói, cho dù hiện nay trong chốn võ lâm ca tụng cao tăng Thiếu Lâm, kỳ thực cũng không phải Bồ Tát tái thế, hắn vì võ lâm đem đến gì đó, chưa chắc nhiều bằng Ngọc Lâm. Năng lực Ngọc Lâm bất luận là gì cũng không kém so với bọn họ, chỉ là y lại luôn bị thể nhân hiểu sai, mãi mãi mang theo cái xiềng xích tên 'Tà ma ngoại đạo'.

Lời này làm Thu Thủy nhất thời mũi lòng chua xót.

Hiểu sai...

Nói như vậy, hẳn cũng một trong những kẻ làm cái xiềng xích ‘Tà ma ngoại đạo’ của Ngọc Lâm nặng thêm rồi, nếu như nói tất cả những thứ này nói tóm lại đều là hiểu sai.

Lúc này mới cảm giác được Ngọc Lâm một đường tiến lên cỡ nào không dễ dàng, luôn bị kiềm kẹp giữa thế đạo (thối đời) và bản thân mình, mưu cầu khó cả đôi đường.

Mình đoạn tuyệt rồi khỏi như thế này, có lẽ đối với Ngọc Lâm nói là một chuyện rất tàn khốc cũng không chừng.

Buổi tối trong núi, hơi lạnh bao lấy người.

Mặc dù có công lực hùng hậu bảo vệ, nhưng bản thân Thu Thủy cảm thấy vô cùng lạnh giá, nằm ở trên giường trần trọc, mãi mà chẳng thể ngủ.

Hắn biết, không chỉ có ban đêm tiết ra lạnh lẽo, còn có cõi lòng của bản thân. Một nơi mát mát trong lòng hẳn lại đang phát tác, trống rỗng đến làm người ta khó mà chịu được.

Phủ thêm áo khoác ngồi trong gian nhà đơn sơ bên ngoài, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm, ánh sáng chấm nhỏ nhu hoà từng đợt truyền đến, giống như đôi mắt vô cùng quen thuộc kia, đôi mắt luôn mang theo thâm tình trông ngóng.

Rời khỏi y đã ba năm có hơn, không hiểu vì sao nỗi nhớ hôm nay lại phát tác vô cùng mãnh liệt, nhiều lần đánh úp hẳn, hẳn nào trở tay kịp.

Đối với nỗi nhớ y, đã sớm còn sâu hơn hận ý với y....

Ngay giữa lúc bản thân hắn đang rơi vào nỗi nhớ lặng im, trong rừng cây lại nổi lên một trận gió kỳ quái, âm lãnh hắt vào mặt, thổi trúng cành lá rì rào rung động.

Kia không giống gió, phương hướng của nó không đúng, còn hơn gió tự nhiên thổi qua, nó càng giống với luồng khí của một con chim rất lớn xẹt qua rừng rậm.

Trong rừng có một con chim lớn như vậy sao?

Không có, vì vậy Thu Thủy ngay lập tức có thể đoán ra, là có cao thủ tuyệt đỉnh trong đêm khuya đến đỉnh núi quan sát bọn họ. Nhưng mà làm hắn khó hiểu chính là, người kia qua lại như gió, công lực mười phần, nhưng không cảm thấy được có chút sát khí nào.

Thu Thủy như bị một sợi dây thừng kéo đi, đáp khinh công theo xẹt qua đỉnh núi, truy tìm thân ảnh người nọ.

Không hiểu tại sao trong lòng có một trận lay động phát lên trong lòng, hai mắt Thu Thủy đã ướt ươn, hẳn sâu sắc cảm giác được người kia có ý nghĩa khác thường đối với hắn, hẳn muốn phải theo kịp bước chân y!

Khi hắn hạ xuống trong rừng sâu phát sinh động tĩnh, người sớm đã biến mất, tung tích ngàn dặm.

Lo lắng dò xét chung quanh, Thu Thủy chưa từ bỏ ý định, hy vọng còn có thể tìm được một chút manh mối. Nhưng mà gió xung quanh từ lâu đã ngừng lại, mọi tiếng động đều khôi phục sự yên lặng, dường như chưa từng có gì phát sinh, căn bản không tìm được hướng người nọ rời đi.

Ngay lúc hắn sắp thất vọng, trong khe hở của một tảng đá có một luồng ánh sáng mờ mờ toả ra, vừa đến gần nhìn, mới phát hiện đó là một miếng ngọc thạch có tính chất đặc biệt của dạ minh châu — Một miếng ngọc bội Kỳ Lâm đã từng bị vỡ nát.

Trong nháy mắt cầm nó trong tay, lòng Thu Thủy bắt đầu xuất hiện một trận dâng trào, ghen đến yết hầu hẳn khó chịu, hai mắt đắm say mở mịt.

Cảm giác dịu dàng này, hẳn rất quen thuộc. Bởi vì thứ này từng là đồ vật của y, lại bị y vung tay ném vỡ.

Cuộn nó vào trong lòng, Thu Thủy lập tức bay lên không, mong ngóng có thể tìm được hình bóng của y — Y là ai, hẳn như có thể xác định!

“Ngọc Lâm!” Hấn mở miệng hô to, mong y có thể đáp lại.

Tất cả thù hận trong giờ khắc này cơ hồ đã quên hết, lòng hấn dạt dào chỉ muốn nhìn y, thấy y!

“Ngọc Lâm! Ta biết ngươi đang ở đây!” Hấn dùng nội lực truyền âm thanh vào sâu trong rừng, nói: “Nếu ngươi đã đến đây rồi, tại sao không cho ta thấy?”

Rừng sâu lại không có ai đáp lại.

“Ta muốn nhìn thấy ngươi, ta biết ngươi cũng như vậy, không thì cũng sẽ không tự mình đi tới nơi này, không phải sao?” Gắt gao cầm chặt ngọc bội trong lòng bàn tay, Thu Thủy ưu sầu nói.

Nhưng rừng sâu vẫn yên tĩnh không tiếng động giống như lúc đầu.

Thu Thủy hiểu rõ, tuy rằng lòng sớm đã không chịu nổi nỗi nhớ hun đúc người, nhưng người quá nhiều vẫn một thân kiên quyết, tư thái không chịu xuất hiện nhìn hấn.

Giống như tình cảm của mình đối với hấn, hấn đối với mình, chắc hấn là đã yêu rất sâu đậm, oán hận cũng rất nặng đi?

Dù sao ngày hôm ấy là mình nhắm tâm ném vỡ ngọc bội Kỳ Lâm của hấn, ném vỡ mối tình này.

Nghĩ tới đây, lòng không nhịn được có thêm một hồi đau khổ, chua xót.

Không được đáp lại, trong đêm đen không nhìn thấy được thân ảnh của y, Thu Thủy không thể làm gì khác hơn là trở về.

Nhưng bây giờ lòng một nỗi dày vò, muốn bình tĩnh trở lại là không thể. Thu Thủy không trở lại trong tiểu phòng (nhà có một tầng), ngược lại đi đến thác nước nơi thường ngày tu luyện.

Tiếng nước chảy róc rách, tiếng gió thổi mát mẻ, gió còn thổi hắc bào thì tiếng vang vang lên...

Bên ngoài giống như tiên nhân, thân ảnh xuất trần tung bay trên tảng đá, như một con bướm đen to lớn đập vào trong mắt Thu Thủy. Dưới ánh trăng hiu hiu, thân ảnh cao ngất của y dường như được mạ một tầng ánh sáng nhu hòa màu bạc, đoạt hết mọi tú sắc nơi đây.

8. Chương 7

Gọi cũng không ra tiếng nữa, hai mắt Thu Thủy đã bị sương đêm làm mờ mịt, mọi thứ trước mắt đều như mơ màng lung mà không chân thật.

Mọi thù hận, trong giờ khắc này hoàn toàn biến mất, không để lại chút tung tích. Trong lòng bắt đầu kích động, tất cả đều là nhớ nhung và nhớ nhung... Hấn chưa bao giờ biết mình vốn dĩ muốn gặp người trước mắt như vậy, cứ đến mỗi tối, trong đầu không họa ra bóng hình y sẽ không ngủ được!

Hóa ra Hạ Thu Thủy hấn, so với chính mình tưởng tượng thì yếu đuối hơn rất nhiều!

Hấn muốn y, cho dù bây giờ các sư huynh đệ quay về khiển trách hấn cường liệt!

Thân thể không tuân theo mệnh lệnh của trí óc, hấn như đã thú lốt đến trước mặt thân ảnh màu đen, giống như muốn nhu nát y gắt gao ôm y khảm vào lòng.

Nỗi lòng quá mức sục sôi sắp đoạt đi hơi thở của hấn! Hấn chỉ có thể khàn giọng gọi tên người trong lòng, có cơ hội được thở ra, thở thật sâu khiến nỗi nhớ của hấn lại rõ đến phát cuồng!

“Ngọc Lâm!...”

Nghe được tiếng gọi này, viền mắt Ngọc Lâm cũng kìm không được ươn ướt.

Chờ tiếng gọi này, chờ đã lâu lắm, chờ đến rất khó khăn...

“Ngọc Lâm... Ta...” Rất nhớ người!

Thế nhưng Thu Thủy chung quy vẫn không nói ra, chỉ để lệ rơi xuống ngực đọng lại thành nỗi nhớ nhung

Trở tay ôm hân, Ngọc Lan rút cục mở miệng: "Ta... Nhớ người!"

Rõ ràng là lòng chỉ có mỗi đối phương, nhưng liều chết không chịu gặp mặt nhau. Rõ ràng là cả hai yêu nhau, nhưng lại bị nhân tố bên ngoài ngăn cản không được gần nhau.

"Cứ như vậy nhớ đàng đàng ba năm, ta đã kìm nén không được nữa!"

Về mặt, lời nói run rẩy, cho dù người nào đó nghe xong có thể không hơi bị cảm mến sao? Thu Thủy cũng không cố giữ thể diện được nữa, nâng mặt ái nhân cúi đầu xuống hôn!

"Ừm... Ừm!..."

Môi lưỡi giao triền, quấy rối dục vọng đã chôn dấu lâu ngày của hai bên, nhiệt tình từng cơn kéo tới, hai người đều bội phần chống đỡ không nổi.

Sau khi hít thật sâu mùi vị của đối phương, mới lưu luyến tách ra hơi chút, trán vẫn kề cùng một nơi.

Bây giờ mới phát hiện, thì ra mình đã cao bằng y, trước đây muốn hôn y ước chừng phải nhón đầu ngón chân lên mới hôn được. Hơn nữa lúc trước ôm y, mặt chỉ có thể dán vào cổ y, mà hiện tại đã có thể nhìn thẳng y.

Ngọc Lan cũng phát hiện, thiếu niên y yêu mến này bên ngoài đã không còn nét ngây ngô, trở nên trưởng thành rần rở, khí vũ hiên ngang. Trải qua sự thử thách cực khổ cùng rèn luyện mấy năm qua, hân thoát nhìn trưởng thành rất nhiều. Khuôn mặt tuấn tú trở thành đường nét sắc bén, tuấn lãng phong trần. Hân đã từ tiểu quỷ hấp tấp lớn thành công tử nhanh nhẹn, thứ duy nhất không thay đổi, là ngạo khí thanh lãnh trong đáy mắt.

"Người đã thay đổi..." Y cười, nói.

Bản thân có thay đổi gì, Thu Thủy cũng đã từ phản chiếu trong mắt y nhìn ra. Nhưng mà, y lại không có thay đổi. Ba năm đối với người bình thường mà nói không tính là thời gian quá ngắn, nhưng trên mặt y không có lưu lại chút vết tích nào. Y vẫn như trước vậy, hấp dẫn xinh đẹp đến mức làm người ta khó thở.

Ngọc Lan nâng mặt hân lên, vừa ưu sầu mà lại vừa yêu thương nhìn hân, nói: "...Đừng hận ta, được không?"

Thu Thủy ngạc nhiên, không biết nói thế nào mới được nữa.

"Đã được ba năm rồi, dùng thời gian ba năm để trừng phạt ta... Ta cũng không chịu nổi cuộc sống bị người rời bỏ nữa!"

Có trời mới biết ba năm qua y làm sao vượt qua? Cho tới bây giờ cũng từng ngừng được nỗi nhớ của y, mỗi lúc nhớ nhung lan tràn, chân dường như sẽ không kiềm chế được hướng nơi hân ở đi đến — y sớm đã biết Thu Thủy ẩn trốn trong nơi nơi thâm sơn này.

Thế nhưng, y biết Thu Thủy còn đang hận y, gặp hân nhất định làm hân nhớ đến chuyện môn phái kia bị tiêu diệt, không muốn khiến hân thống khổ, đành phải trốn ở nơi rất xa nhìn hân, bảo vệ hân, nhớ hân.

Cuộc sống như vậy, thực sự rất gian nan, lúc nào mới có thể đi tới, để y có thể ôm thiếu niên yêu dấu vào trong lòng?

Thu thủy không nói gì, hân không biết nên đối mặt với tất cả mọi thứ như thế nào.

Hân biết mình đã làm Ngọc Lan tổn thương sâu đậm, trong lòng cũng biết Ngọc Lan căn bản chưa từng rời khỏi hân. Thế nhưng, cảnh tượng các sư huynh đệ ruột thịt như ác mộng quấn lấy hân, khiến cho hân hằng đêm khó ngủ. Tỉnh cảnh như vậy, hân làm sao có thể quên đi cái chết thảm của bọn họ, bỏ tội của Ngọc Lan qua một bên mà ở bên cạnh y đây?

Hân xoay người sang chỗ khác, không dám dùng mắt nhìn Ngọc Lan nữa. Hân sợ hãi liếc y thêm một cái, tâm tình y một lần nữa lại không khống chế được.

"Ta biết người còn yêu ta" Ngọc Lan ôm hân từ phía sau, nhẹ giọng nói rằng: "Nói cách khác, ta sẽ không cầm ngọc bội trở về đâu. Thu Thủy, đừng có như vậy được không? Ta chịu không nổi..."

Y nói đến động tình mà yếu ớt, khiến lòng Thu Thủy cơ hồ đều vỡ nát.

Nếu như tất cả chuyện này chưa từng xảy thì tốt rồi!

Nhưng mà, mọi thứ cũng không thể vẫn hồi rồi, tại sao vẫn muốn tổn thương nhau chứ?

Hay, chính là vì một phần đáy lòng cảm thấy hổ thẹn, để đền bù cho huynh đệ vô tội bị hại, mà bản thân lại may mắn không có cách nào tự trách một phần chứ.

Cùng lúc tổn thương Ngọc Lâm, bản thân Thu Thủy cũng thương tâm hơn so với ai khác.

“Thu Thủy, ta biết người học võ cùng Ấn Kỳ, để đánh bại ta...” Ngọc Lâm yếu ớt cười khổ, nói: “Nhưng người cũng nên biết, chuyện đó không có khả năng, cho dù sức mạnh Ấn Kỳ có mạnh trở lại, muốn cho người đạt đến trình độ đánh bại ta, chỉ ít cũng phải thêm hai mươi năm nữa. Hai mươi năm sau là một thế giới như thế nào người có nghĩ tới không? Nói không chừng, đợi đến lúc đó, người không đến đánh bại ta, ta cũng đã chết rồi.”

Thu Thủy kinh ngạc mở to mắt nhìn.

Hắn chưa từng suy nghĩ đến vấn đề này.

Bởi vì Ngọc Lâm trong mắt hắn, đều cường đại hơn so với vạn vật trong trời đất, là sự tồn tại rất kỳ diệu. Cho tới bây giờ hắn cũng không nghĩ đến chuyện y cũng là một con người, y cũng sẽ chết.

Chết...

Vừa nghĩ đến đây, thì nhện không được rung mình một cái vô cùng lớn.

Tuy rằng hắn luôn mở miệng nói muốn vì huynh đệ báo thù, thế nhưng cho đến giờ cũng chưa từng nghĩ tới, nếu Ngọc Lâm thực đã chết, hắn sẽ thế nào.

Ôi, có thể thế nào đây? Có lẽ cũng sẽ không lâu đi.

Hắn xoay người nhìn người mình yêu nhất, trong mắt là ưu phiền: “Có lẽ... Ta đang lừa mình dối người, ta đúng là không có khả năng giết được người.” Hắn cũng thừa nhận, hôm ấy có lẽ đầu óc của mình quá nóng giận, nghĩa ra kế hoạch hoang đường như vậy, còn vì thế mà thực hiện mấy năm, thế nhưng... “Nếu như người thực sự phải chết, có thể giết chết người, chỉ có ta.”

Khi mỉm cười nói ra những lời này, Thu Thủy có vẻ kiên định mà lạnh khốc.

Nhưng Ngọc Lâm nghe nói như thế, không nói gì nở nụ cười.

Đây chính xác là tính cách của Thu Thủy.

“Ta biết, nếu như trên đời này có ai có thể giết được ta, người đó chắc chắn là người.” Y mỉm cười, kiên định mà đầy áp thâm tình ngưng mắt nhìn Thu Thủy, nói.

Yêu thương của y ôn nhu mà sâu lắng, mười năm như một ngày. Thu Thủy nhìn y chăm chú, sương trong mắt lại bắt đầu giăng lên.

Hắn không hiểu, sự dịu dàng của y, tình cảm của y, vì sao không thể chia một chút cho người khác, vì sao y đối với mọi người bên ngoài cũng đều lạnh khốc tàn nhẫn như băng? Nếu như nói y có thể chia một chút tình cảm ra cho người khác, Vân Chân Phái có thể sẽ tránh được thảm kịch diệt môn.

Trong đêm khuya lạnh giá, làm người ta càng muốn kề sát cùng một chỗ hơn, cảm nhận nhiệt độ cơ thể cùng tiếng tim đập của đối phương. Trong khoảnh khắc ôm nhau, hai người đã không muốn rời ra, Thu Thủy cứ như vậy ôm ái nhân, mang y trở về trong tiểu ốc.

Rất sợ sẽ làm Ấn Kỳ tỉnh giấc, hai người đều cố gắng bước nhẹ hết sức, đi vào gian phòng Thu Thủy sinh hoạt hàng ngày.

Nhìn vào thạch sàng(giường đá), Ngọc Lâm thấy rất quen thuộc. Bởi vì trước đây ở núi Vân Chân, Thu Thủy đã dựng một cái thạch sàng trong hang đá như thế này vì y.

Y đi tới trước sàng nhẹ nhàng vuốt ve nó, như là vuốt ve hơi ấm mình đánh mất đã lâu.

Thu Thủy ôm y từ phía sau, ôm y vào trong lòng ngực cường tráng của mình, cùng lúc ngã nằm xuống giường.

Giờ khắc này, cái gì cũng không cần phải nói, cái gì cũng không cần phải nghĩ. Trong khoảnh khắc gặp mặt kia, trong lòng hai người suy nghĩ đều chỉ có một việc.

Cho dù gió bên ngoài có nổi lên lớn hơn, có hung hiểm hơn nữa, chỉ ít trong giờ khắc này trong tiểu bình phòng đơn sơ này, hai người đều mong muốn có thể triệt để cảm thụ nhiệt độ cơ thể của đối phương, chống lại lạnh lẽo.

Nếu sau này chúng ta vẫn không thể ở bên nhau, ít nhất bây giờ hãy để tình cảm chúng ta phóng túng một đêm đi!

Hai người ôm nhau, hôn môi, da thịt kề sát, thấm ướt môi nhau(1).

(1) Thực sự chỗ này là ‘Tương nhu dĩ mật’, có nghĩa là tương trợ nhau trong lúc hoạn nạn XD~~ để vào thì sẽ rất khớp, nên mình tra ra từng từ: tương: lẫn nhau, nhu: thấm ướt, dĩ: với, mật: bọt nên ra vậy:”>

Da thịt ba năm xa cách giờ lại thân thiết làm hai người đều kích động gấp đôi mà sát vào, không ngừng xúc động hôn môi nhau, bởi vì có thể qua giờ khắc này, bọn họ sẽ không có ngày mai.

Thu Thủy khẽ cắn tai Ngọc Lâm, dịu dàng phủ lấy thăm hỏi da thịt ấm áp của y

“Thu Thủy...” Ngọc Lâm ôm chặt lấy thắt lưng trắng kiêu của Thu Thủy, hai tay ở trên mặt xót thương âu yếm.

Thu Thủy không lên tiếng, chỉ là kích động cúi đầu hôn lên gáy Ngọc Lâm, sau đó chuyển xuống xương quai xanh mê người, sau đó lại đến trước ngực, nằm ở trên mặt nghe tiếng tim đập cổ động của y, nhẹ nhàng vuốt ve hoa văn kỳ lân càng thêm tiêu diễm kia.

Xa cách ba năm, mọi thứ đều thay đổi, chỉ có sự xinh đẹp mạnh mẽ của nó vẫn chưa từng biến đổi.

“A...” Ngọc Lâm động tình ngâm kêu một tiếng, hai tay vừa nhào rối mái tóc ái nhân, cảm nhận được ái nhân thoáng thô bạo gặm cắn hoa văn kỳ lân trước ngực y, cùng với hai đoá hồng nhị mềm mại cắn cắn đứng sững lên trước đó.

Thu Thủy ngâm một bên hồng nhị, liếm nó, khẽ cắn, quả nhiên nghe được tiếng gọi phóng đảng tiêu hồ thực cốt của ái nhân vỡ ra.

Ngọc Lâm cũng không nhịn được nữa, y liền xoay người lên, lột hết y phục hai người, ngồi ở trên đùi ái nhân, cúi đầu tỉ mỉ liếm hôn tai hân.

“Đừng...” Thu Thủy nhất thời toàn thân đau xót, dục hoả từ từ lan ra. Hạ thân căng chặt bị cái miệng nhắn bóng săn chắc đè ép, hân cũng nhịn không được nữa! Hai tay vuốt ve từ sống lưng tuyết trắng của Ngọc Lâm vuốt đến cái miệng xinh đẹp, vôi vàng nhu niết vân vân, thăm hỏi sơ qua giữa khe hở ấm nóng, đầu ngón tay nhẹ nhàng cho vào nơi huyết động mấp máy của y.

“Hư!... A...” Thân thể Ngọc Lâm bùng cháy, hai gò má úp xuống giường đá hơi lạnh mà ngâm khê, sung sướng từ hậu huyết mạnh mẽ lan ra toàn thân. Mặt tựa ở bên tai ái nhân thở ra hơi thở nóng rực, tay tìm đến phía dưới của ái nhân, quấy nhiễu rồi cố gắng chịu đựng ham muốn cực nóng toàn thân chà xát di chuyển.

“Ừm!...” Cấn rằng chịu đựng nén lại khoái cảm muốn bắn, Thu Thủy một tay ôm chặt lưng ái nhân càng kề sát mình, một tay thì ở miệng y nhẹ nhàng di chuyển, duy trì liên tục mơn trớn y từng bước làm mật huyết ướt mềm, nhẹ nhàng màng ẩm đầu ngón tay thô lớn vào. Bên tai truyền đến tiếng thở dốc dồn dập của ái nhân, y lại tiếp nhận cảm giác ngón tay thô ráp lạnh lạnh đi qua hậu đình nóng hực, thân thể bắt đầu vận vận mê loạn.

Dúi đầu vào cổ y, hít thở thật sâu hương thơm của y, ngón tay khéo léo tiến vào dững đạo chặt khít mà nóng ướt, co rút, ma sát, tìm kiếm điểm mẫn cảm tiêu hồn nhất của y, hơi dùng sức ấn xuống phía dưới:....

“Ừm a! A!... Nơi đó!... Ừ a!...”

Tiếng kêu la bên tay có vẻ dồn dập mà mất hồn! Thân thể ái nhân trong lòng vặn vẹo càng mãnh liệt hơn, tiểu huyết vốn căng chặt mà nóng ướt sau khi một điểm bị kích thích càng căng chặt hơn, tiết ra nhiệt dịch bôi trơn, cái mông tao ngựa tựa như không nhin được hấn ma sát tại căn rễ, khiến cho dục vọng trẻ tuổi của hấn cũng sắp phát nổ!

Thu Thủy đặt Ngọc Lân lên giường, nâng hai chân y lên, kê sát vào ngực. Duỗi cái lưỡi nóng ướt liếm lộng điểm mẫn cảm màu hồng phấn trước ngực ái nhân, lại lướt đến bụng, xuống phía dưới rốn, đem lợi kiếm ngạo nghễ đứng vững nhét vào trong miệng, ngậm vào, nhắm nháp. Hai tay giữ mông y, đầu lưỡi tiếp cận đến kích thích miệng *** huyết tối tăm của y.

“Ừm! A!... Thu Thủy! Thu Thủy!...” Khoái cảm cực độ làm Ngọc Lân không làm chủ được mà nhiều lần kêu tên ái nhân, cả thể xác và *** thần cùng đợi thương yêu của hấn.

Rốt cục, Thu Thủy biết mật hoa phấn hồng kia đã hoàn toàn mở rộng, đợi hấn tiến vào. Hấn một tay kéo thắt lưng ái nhân vào gần hấn, khàn giọng nhẹ nói: “...Ta muốn tiến vào!” Nói, dục vọng cố chịu liên trì hoãn không đi vào trong mật huyết Ngọc Lân, cảm giác áp bách căng chặt lập tức bao quanh mà đến!

“Hư ưm! Thu Thủy!... Ừ! a!...” Trong nháy mắt thân thể bị dục vọng ái nhân đâm vào, Ngọc Lân ngửa đầu kêu lên, không chỉ là bởi vì khoái cảm cực lạc được đâm vào điểm tao ngựa đợi đã lâu, hơn nữa là vì xa cách lâu ngày, y cuối cùng đã được người yêu âu yếm lần nữa! Dâng hiến nơi sâu nhất của mình cho người yêu, loại cảm giác này làm y hạnh phúc đến rơi nước mắt! Cho dù đó chỉ là hạnh phúc ngắn ngủi...

Phần eo không ngừng động mà cắm vào, Thu Thủy thổ lộ tình cảm mà hấn không thể dùng ngôn ngữ biểu đạt. Một tay càn quấy xoa thân thể ái nhân vì dục vọng mà nhiễm một màu hồng nhạt, một tay nâng mặt y, kích động mà say mê hôn môi.

“A!... Không!” Mãnh liệt đóng đưa, y ngửa đầu, từ từ nhắm hai mắt để toàn toàn bộ thể xác và *** thần thể nghiệm vui sướng được cơ thể ái nhân bao quanh.

Hai tay ôm cổ ái nhân, hai chân Ngọc Lân quấn quít câu vào thắt lưng cường tráng của người kia, muốn đem mọi thứ của hấn nhập vào trong cơ thể, kịch liệt giao hoan.

“Ừm! A!...” Thu Thủy bị nộn nguyệt mấp máy bọc lấy bội phần cảm thấy mất hồn! Hấn rõ ràng cảm giác được tần suất di chuyển của hạ thân mình đã dần dần không khống chế được nữa, cuồng loạn va chạm mông ái nhân, mạnh mẽ mơn trớn sâu trong dũng đạo y!

“Ừm a!... Thật giỏi!” Ngọc Lân được tình cảm mãnh liệt của hấn yêu thương cũng ngày càng khó chế ngự khoái cảm cường liệt! Trừu động của Thu Thủy quá sâu quá nhanh, mỗi lần đều có thể ma sát thật sâu điểm tiêu hồn dục tử của y, khiến y vui sướng muốn điên lên! “Thật giỏi a!... Thu Thủy! Thu Thủy!...”

Bị y gắt gao thắt chặt, Thu Thủy đã gần đến cao trào, hấn ngửa đầu điên cuồng gào thét, nổi điên cực nhanh đâm thủng mật huyết ái nhân, cực nhanh trừu động, tựa như đè ép yêu thương y!

“A a! A!... Thu Thủy! Ta... Sắp... A a!...” Động tác điên cuồng của hấn đưa tới tiếng thét chói tai của ái nhân, thỏa thích co giật phát tiết khoái cảm tột cùng!

“Ừm! Ừm! A a a!...” Theo một tiếng rên rỉ vang dội, Thu Thủy đạt lên đỉnh bắn nhanh ra, tất cả ái dịch đều bắn vào sâu trong nội bích của ái nhân!

Ngọc Lân bị hấn cực nhanh trừu sáp lên cao trào trước, co giật hậu đình kéo theo khoái cảm toàn thân, không lâu sau thân thể cũng run lên, phun ra một luồng quỳnh tương (rượu ngon), rơi vào trên thân thể mới vừa trải qua cao trào của Thu Thủy, ái dịch bạch trọc theo cơ bụng chảy xuống, ẩn qua bụi cỏ, dung hòa cùng một nơi với dịch thể trên lợi kiếm của Thu Thủy. Tình cảnh kia nói có bao nhiêu *** mỹ có bấy nhiêu *** mỹ!

Ngọc Lân co rút lại hậu huyết, xuất ra dục vọng ái nhân, cúi đầu liếm ái dịch trên bụng hấn.

“Ừm!...” Thân thể thanh niên không chịu nổi kích thích như vậy, dục vọng Thu Thủy vừa phát tiết lại có vẻ cương lên, hấn kéo ái nhân đến hôn môi y, xoay thân thể y, gần đến hạ thân y nơi ái dịch ào ạt chảy ra tiến sâu vào một lần nữa!

“Ủm a! A!...” Dục hỏa vừa trải qua thử thách kịch liệt, hậu huyết Ngọc Lâm miễn cảm cực kỳ, toàn thân bủn rủn tiếp nhận một lần rồi lần sóng triều sắp còn cao hơn nữa từ ái nhân!

Y thực sự quá quyến rũ! Thu Thủy sa thân sâu vào nơi mềm mại tiêu hồn bên trong của y, cũng không tìm được bản thân mình nữa....

Giữa giục hỏa sục sôi giao triền, bọn họ một lần lại một lần giao hoan, cao trào, giống như đem ba năm việc mất mát bồi thường một lần.

Cho đến khi hai người cùng lúc lên đỉnh, mê muội trong bể dục ôn nhu....

“Thu Thủy... Người còn yêu hay không yêu ta?... Cũng không thể hay không được hận ta nữa?”

Trong nửa đêm, gối đầu lên vai ái nhân dùng âm thanh phát run, nhẹ giọng ghé vào lỗ tai hấn hỏi.

Hấn một đêm không ngủ, vẫn đang nhìn mình. Ái ý sâu lắng này, nói hấn làm sao kháng cự được?

Viễn mắt lại nhìn không được bắt đầu ảm ướt. Hấn không có cách nào đáp lại y, mặc dù đối với tình yêu của y, từ lâu còn cao hận thù của hấn gấp trăm lần.

Ngọc Lâm, ta thực sự yêu người.

Nhưng, sau khi tất cả người thân nhất của ta bị người giết hại, kêu ta làm sao có thể bình thản giống như trước mà ở sát bên cạnh người?

Tình yêu của chúng ta, giữa trần thế tàn khốc, có vẻ yếu ớt mà vô lực như thế...

~ *

~Sau một đêm triền miên, Thu Thủy lại nhớ đến thế giới băng phong của hấn.

Hấn không nên như vậy, hấn không nên nhẹ dạ với y, lại càng không nên vẫn lưu giữ quyến luyến thâm thiết như vậy với y!

Nhưng mà, hấn không khống chế được!

Ngồi ở dưới thác nước, không dùng chân khí hộ thể để cho dòng nước mạnh mẽ chảy xuống hung hăng xối xuống thân thể hấn.

Rất đau, rất lạnh. Nhưng không nói như vậy, hấn không có cách nào đối mặt với bản thân!

Cho dù sau này tự rời khỏi Ngọc Lâm, mọi việc hấn là đều giống như đang tự ngược!

Lúc trở lại tiểu bình phòng, lòng hấn nặng nề như đổ chì. Hấn biết vào lúc này, Ngọc Lâm đã sớm rời khỏi. Nhưng làm hấn bất ngờ chính là, cư nhiên đến cả Ấn Kỳ cũng không thấy đâu, tìm khắp nơi cũng không cảm giác được nơi tồn tại thực khí của gã!

Trực giác nói cho hấn biết, lần này Ấn Kỳ không phải đang đùa dai với hấn, mà là thực sự rời khỏi!

Tại sao? Cái gì cũng chưa nói qua, cái gì cũng không báo trước cứ đi như vậy, mà đồ đạc trong phòng gã vẫn vẹn toàn không tổn hao gì! Phải chăng Ngọc Lâm mang gã đi? Gã sẽ gặp gì nguy hiểm không?

Lòng Thu Thủy thấp thỏm bất an, hấn không dám suy nghĩ đến mọi thứ.

Tuy rằng là huynh đệ ruột, nhưng Ấn Kỳ với Ngọc Lâm tỏ vẻ xa lạ như thế, thậm chí trước đây từng có thù hận giải không được không chừng!

Ngồi trong gian phòng vắng vẻ, Thu Thủy bội phần cảm thấy bất khoan. Hấn đặt mông ngồi trên trường y(ghế dài) bình thường ngồi Ấn Kỳ ngủ gà ngủ gật, nhưng hốt nhiên cảm thấy ở phía dưới có gì đó! Lật chiếu lác lóc phía trên mặt lên ra, lớp vải bố dày đột nhiên lộ ra trước mắt, mặt trên còn thành linh hồng tự(chữ đỏ, có lẽ viết từ máu) gai mắt được viết –

“Đồ đệ, người tu hành không có kết quả, đời này thế nào cũng không có biện pháp tiêu diệt Ngọc Lâm.

Trước đây ta cũng từng hận y đến mức hận không thể giết y, người cũng không phải là đối thủ của y. Khi ta thành tâm dạy dỗ một đồ đệ có tiềm chất, muốn mượn tay hấn báo thù cho ta thì mới phát hiện hấn còn

uất ức hơn ta. Xem ra, chân què ta cứ què như vậy, cũng không có cách nào trả thù nữa, không thể làm gì khác hơn là cứ thế quên đi.

Nếu tình ái giữa người với hắc chưa xong, trở về Hàn Lâm Giáo một chuyến đi. Ngạo khí của Hàn Lâm giáo chủ làm y không muốn để người biết, kỳ thực y đang rơi vào giữa vòng nguy hiểm vô cùng. Không muốn y chết dưới tay người khác, hãy mau trở lại!

Vi sư, Ân Kỳ”

Bóp nát thư, Thu Thủy không hiểu lúc này có tư vị gì đang ngập tràn trong lòng hắc.

Quả nhiên, thời gian con người càng yếu đuối, thì sẽ càng tưởng niệm đến ái nhân năm xưa. Ngọc Lâm có lẽ là vì gặp phải khốn cảnh, mới tưởng niệm mình gấp đôi, thậm chí tự tới nơi này tìm mình.

Gánh vác toàn bộ ân oán của võ lâm, Thu Thủy biết y cực khổ y chịu đựng cực khổ phải nhiều hơn ai khác, như tình cảnh hôm nay vậy là điều sớm muộn phải xảy ra thôi.

Chỉ là, hắc thấp thỏm, khó có thể lựa chọn.

Rốt cục hắc có nên trở về nhìn y hay không? Trong giờ khắc gay go của y.

Thế nhưng một âm thanh ghé vào bên tai hắc vang lên: Hàn Lâm Giáo gặp phải khốn cảnh, nói không chừng võ lâm đương triều Ngọc Lâm xây dựng rất nhanh đã bị lật đổ, đến lúc đó hắc không cần động một ngón tay là có thể thấy được kết quả mong muốn, vậy còn không hợp ý hắc sao?

Tuy rằng có thể gặp phải nguy hiểm trước nay chưa từng có, nhưng đó cũng là một việc nên làm? Là báo ứng vì quá khứ giết hại chúng sinh của y.

Cẩn rằng, Thu Thủy bắt chắp nghĩ.

Bèn, xoay người, hắc trùm chăn che đầu ngủ, không muốn để ý mọi chuyện vụn vặt trần thế nữa.

Thế nhưng, hương thơm riêng biệt trên người ái nhân không ngừng hướng mộng hắc lan tràn đến, lời nói ôn nhu hàm chứa thâm tình của y lượn lờ không ngừng bên tai, khiến Thu Thủy vừa cảm động lại vừa chua xót.

Nếu như y thực sự chống đỡ không được, biết đâu tình hình sẽ tốt đi.... Nhưng vậy ta có thể danh chính ngôn thuận tiếp nhận y, từ nay về sau ở ẩn trong thâm sơn, không cho y qua lại trần thế nữa! Tin tưởng sự phụ bòn họ cũng sẽ lượng thứ, bởi vì bỏ đá xuống giếng(2) không phải điều anh hùng sẽ làm, ta khả dĩ muốn y muốn phải danh chính ngôn thuận.

(2) Bỏ đá xuống giếng(): Thấy người gặp nguy, thừa cơ hãm hại.

Trong đầu Thu Thủy thiên mã hành không(3) nghĩ, trong nháy mắt lại không khỏi cười nhạo một chút, ý nghĩ này thực sự quá ngây thơ rồi.

(3) Thiên mã hành không(): kiểu suy nghĩ như ngựa chạy vậy á =__=.

Nói Hàn Lâm Giáo thực sự sụp đổ, Ngọc Lâm y tâm cao khí ngạo sẽ có kết cục gì chứ? Biết đâu sẽ theo Hàn Lâm Giáo đi. Ngọc Lâm từ đây sẽ triệt để biết mất!

Thế giới không có Ngọc Lâm, hắc không biết cuối cùng mình có thể sống được bao ngày.

“Ha ha...” Hắc si ngốc nở nụ cười, cười nhạo bản thân nhu nhược, cười nhạo bản thân không kiên định. Thù hận cũng là ý nghĩ bất đắc dĩ, nếu như Ngọc Lâm thật sự sẽ chết, hắc cũng không sống nổi.

Sau khi biệt vô âm tín ba năm, Thu Thủy lại ra khỏi thâm sơn. Lúc đầu hắc là vì một người mà vào rừng, hôm nay cũng là vì người kia ra rừng.

9. Chương 8

“Giáo chủ, một số việc cơ mật liên kết với ngoại giáo không biết lúc nào bị tiết lộ, có người dựa vào việc này tiến hành công kích chúng ta. Nếu như thứ bọn chúng giữ còn nhiều hơn với tưởng tượng của chúng ta, tình

hình chỉ sợ sẽ không được lạc quan... Trước nghị sự đường Hàn Lâm Giáo, Hàn Anh quỳ gối trước người giáo chủ, cùng y phân tích tình hình hiện nay. Giáo chủ đang xem mật hàm trong tay do thuộc hạ từ xa gửi đến, đối với lời nói của nàng cũng không có vẻ gì đáp lại. Sự lãnh tĩnh của y khiến Hàn Anh bội phần bất an:

Giáo chủ, việc cơ mật trong giáo ta đã bị tiết lộ, địch nhân chắc chắn ẩn núp ở đây không biết bao nhiêu năm, sao ngài lại tuyệt không lo lắng chứ?”

“Lo lắng?”

Giáo chủ mỉm cười, cầm đồ vật trong tay ném tới trước mặt nàng, nàng lập tức nhặt lên:”

Lo lắng với chuyện này có gì tốt sao? Hàn Anh, đã trải qua nhiều năm thử thách gian khổ như vậy, người vẫn chưa đủ chín chắn à.”

Y đã sớm âm thầm phái người mở rộng điều tra. Tập đoàn trốn ở xa kia liên tiếp phóng ám tiễn vào y vô cùng kỳ lạ. Trước đó y cho rằng hẳn là mấy môn phái bị diệt môn có lẽ có liên quan, thế nhưng qua y điều tra, phát hiện chuyện hoàn toàn không phải như vậy. Quả thực, hiện tại dưới sự giúp của tập đoàn thần bí, một số bang phái lớn đã từ từ thoát khỏi sự kiểm soát từ y, quay ngược mũi dao về phía y. Nhưng trước đây, những Thiếu Lâm, Hoa Sơn, không ai có thể có khả năng công kích loại này với y. Nhưng, tập đoàn kia đến tột cùng là ở nơi nào? Tại sao nó lại có thể đánh lừa ngay trước mũi Hàn Lâm Giáo? Tại sao đến bây giờ vẫn không thể tóm đuôi chúng? Bây giờ thoát khỏi y, tiếng kêu gọi chống lại y càng lúc càng lớn, vô luận vừa một lần bạo loạn không lâu sau đó không thể tránh được lại bùng lên. Trước kia, vô luận là gặp phải chuyện gì y luôn có thể bình tĩnh ứng phó, làm khó khăn được giải quyết dễ dàng. Mà lần này không biết vì sao, y lại có một loại dự cảm kỳ quái, biết đâu phong lưu một đời, sẽ thua nơi con đường trũng này cũng không chừng Nhưng mà, cho dù y không có lo thuộc hạ lo nghĩ, dường như đó cũng chỉ là chuyện bình thường nữa thôi. Cho dù Hàn Lâm Giáo từ nay về sau thất thế, thậm chí sụp đổ, y cũng sẽ không quá mức quan tâm. Từ khi Thu Thủy rời khỏi y, y đều cảm thấy mọi thứ rất nhạt. Không còn gì quý giá hơn thiếu niên kia nữa, nhưng y vẫn mất đi hẳn như trước vậy. ~ * ~ Đã nhiều năm không đi vào trong đoàn người náo nhiệt, khi Thu Thủy vừa mới đi vào khu chợ dưới chân núi, tiếng huyền náo trong đoàn người làm hấn vô cùng không quen. Cuối cùng cảm thấy hơi khát nước, hấn đi tới một nhà trọ bình dân lụp xụp tả tơi, hướng tiểu nhị gọi một chén nước trà, vài cái màn thầu. Nhưng sau khi hấn uống trà vào bụng rồi, mới hiện trên người mình hoàn toàn không có tiền! Thoáng cái, hấn quần bách đến không biết làm sao cho phải, đành phải thành thật ăn nói với ông chủ:”

...Vị đại gia này, ta mới đến nơi này, có thể thỉnh chút tiện lợi được hay không?”

“Chuyện gì?”

Bao khăn trùm đầu, hấn tử gầy đến mức chỉ thấy xương có lẽ là ông chủ ở đây, gã ta nghiêng mắt hỏi. “Ta không mang theo lộ phí, không biết có thể ghi nợ trước, lần sau tới đây trả lại không?”

Đây là cách duy nhất. Thế nhưng, ánh mắt hấn tử trung niên lại toát ra nhân tình vô cùng không tín nhiệm, hỏi:”

Người vừa đến nơi nào ăn chực thế? Người nói ghi nợ, nhưng ta chưa bao giờ thấy người, sao có thể ghi nợ được? Vạn nhất lúc đó người chạy mất không trở lại thì sao?”

Lời nói của gã cũng rất có đạo lý, khiến Thu Thủy không thể phản bác. Trong lúc hấn đang khó xử, một nam nhân cao trắng từ bên kia đi qua bên nên, cầm một thỏi bạc đặt trước ánh mắt sáng trưng của ông chủ, nói:”

Nhiều đây đủ mua tất cả màn thầu với trà hôm nay của người, lấy đi!”

Nói xong liền ném cho ông chủ, ông chủ vội vã chụp lấy, không ngừng nói cảm tạ, thỏa mãn đi vào phòng trong. “Đầu năm nay... Chỉ có vài văn tiền thôi, cần gì phải làm khó người khác như vậy?”

Nhìn bóng lưng gã, nam nhân còn lăm lăm tự hỏi. Thu Thủy đi tới trước mặt nam nhân, vái chào một cái, nói:”

Vị đại ca đây, huynh giải vây cho ta, thật không biết nên làm sao cảm ơn huynh mới phải.”

“Chút lòng thôi!”

Nam nhân khoe miệng nho nhỏ, lộ ra một hàm răng trắng, nói:”

Trên giang hồ, cứ có duyên phận quen biết, có thể hữu duyên với tiểu huynh đệ tuần tú lịch sự như người vậy, ta tam sinh hữu hạnh(1) nha, bất quá ta cũng là tạt qua, trước hết cáo từ tại đây!”

Nói, vỗ vỗ vai gã thì sải bước rời đi. (1) Tam sinh hữu hạnh(): Ba đời mới có hân hạnh, may mắn này. Trong nháy mắt nam nhân xoay người, Thu Thủy lại thấy bên hông nam nhân còn có một đồng kiếm, trên bao chuôi có khắc hoa văn kỳ lân. Hoa văn ấy hẳn rất quen thuộc, lúc này mới cho rằng người này đến từ Hàn Lâm Giáo. Thế nhưng, thân là người Hàn Lâm Giáo, trên người nam nhân kia lại không cảm thấy một tia lạnh lẽo với tà mị, cũng không vận hắc bào chứng tỏ dấu hiệu Hàn Lâm Giáo, nhưng nhất định có quan hệ rất lớn với Hàn Lâm Giáo! Với công phu hiện tại của Thu Thủy, theo dõi một người căn bản không cần tốn nhiều sức. Nhưng nơi nam nhân kia muốn đi thực sự làm người ta không tưởng tượng nổi. Ai lại nghĩ một nam nhân nhìn qua ngay thẳng như vậy lại hạ cố đến một kỹ quán lụi bại. Trong lúc hân vô cùng thất vọng, lúc quay đầu muốn đi, lại bỗng nhiên phát giác, kỹ quán này bị hư hại, nhưng người lui tới cũng không ít, hơn nữa cô nương bên trong nhìn qua tổ chất kỳ cao. Nơi này rõ ràng có điểm quỷ dị làm Thu Thủy bắt đầu cảnh giác, hẳn cảm giác được đây là một nơi ngoa hồ tàng long. Đánh ngã một nam nhân ra khỏi kỹ viện, lột y phục người kia ra cải trang thành dáng vẻ gã, hẳn cũng trộn lẫn đi vào. Vì tướng mạo hẳn tuần mỹ, khí vũ bất phàm, mặc dù luôn cúi đầu, nhưng vô cùng làm người khác chú ý, cô nương ăn mặc hở hang vừa thấy hẳn đến liền bắt đầu tới tấp dính vào, ghé vào bên tai làm nũng tới khó chịu gọi, làm hẳn trời sinh nghiêm cấm cảm thấy cả người như bị kiến bò đầy. “Công tử, ngài thật anh tuấn nha, có thể hầu hạ ngài là phúc khí của ta, chúng ta đi lên trên đi được không?”

Một cô nương hỏi. “Không được, ta chỉ uống rượu bên ngoài thôi.”

Thu Thủy nói. Bởi vì nơi càng náo nhiệt, lại càng nghe được nhiều tin tức. Đây là đạo lý khi hẳn chưa ra khỏi núi Vân Chân đã lĩnh ngộ. Trợn thẳng mắt, hẳn vừa đối phó các cô nương bắt đầu vây quanh, một khắc cũng chưa từng ngừng tìm bóng dáng của nam nhân. Rốt cục, giữa một đám cô nương, hẳn nhìn thấy y phục sắc thanh hôi(màu than chì) từ bên trong hiện ra. Cực kỳ bí ẩn, thời điểm một cô nương đang uy rượu gã, đem một thứ không biết là gì nhét lẫn trong lòng bàn tay, mà gã lúc ôm cô nương hôn môi thì, may không thấy dấu tích. Nhưng Thu Thủy là người đã từng trải qua thời gian tu luyện rất dài, hai mắt còn lợi hại hơn trọc ung, thu mọi thứ nhìn thấy được vào đáy mắt. Cái quán này, những cô nương này, nam nhân này..... Tất cả đều không phải hạng người hời hợt! Phải chăng là nội ứng Hàn Lâm Giáo? Không có khả năng. Phạm vi trong vòng hơn mười dặm đều là phạm vi kiểm soát của Hàn Lâm Giáo, bọn họ không cần hành động lén lút kiểu này cũng đủ để nắm mọi tình hình. Như vậy, chỉ có một lời giải thích, chính là người phái khác trà trộn vào nội ứng Hàn Lâm Giáo. Sau đó, nhìn nam nhân kia đi ra ngoài, hẳn cũng lặng lẽ đuổi theo. Trong một ngã rẽ bí ẩn, hẳn đột nhiên xuất hiện, đánh bại nam nhân kia, tìm ra đồ vật cô nương kia đưa cho gã. Vừa nhìn, là một mảnh giấy rất nhỏ cuộn lại, chỉ là một ít ký hiệu xem không hiểu! Không nói một câu, Thu Thủy khoát nam nhân lên vai, mang theo mảnh giấy đi đến Hàn Lâm Giáo. Tới gần Hàn Lâm Cung, xung quanh chân núi luôn làm người ta sợ như vậy. Ngoại trừ với sự sợ hãi từ bên ngoài, Thu Thủy còn một loại cảm đặc biệt mà không muốn tới gần nó, điểm huyết ngưu nam nhân trên vai, để ở nơi thủ binh thường qua lại rồi đi sang một bên ẩn đi. Cho đến khi thủ binh xuất hiện, đem nam nhân đó đi, hẳn mới lặng lẽ bám theo bước chân bọn chúng, thâm nhập vào bên trong. Ở đây, âm sương vẫn tràn ngập như vậy, cạm bẫy mọc thành bụi. Một loại háo hức đã lâu tự nhiên hiện lên trong đầu Thu Thủy, khiến cho hẳn không hiểu tại sao mà hưng phấn chờ mong. Bởi rằng, tiền nào trong đây, nhìn thấy người kia là chuyện không lâu sau đó nữa. Ngay từ trong đầu hẳn đã có loại chờ mong này, chẳng qua nội tâm rất khó chấp nhận. ~ * ~ “Giáo chủ, lúc thuộc hạ tuần tra phát hiện ra cái này!”

Trong nghị sự đường, hai hộ vệ đem nam nhân ấy đến trước mặt giáo chủ, cũng đem mảnh giấy người nam nhân trình lên. Giáo chủ vừa nhìn, mi đầu không khỏi căng chặt lên. Mặc dù y cũng không biết hoa văn như bùa chú kia đại diện đích xác cho cái gì, nhưng y cuối cùng cũng tóm được cái đuôi của những kẻ làm gián điệp gần đây. “Hừ, thực sự là trời cũng giúp ta.”

Giáo chủ đi tới trước mặt nam nhân kia, cười lạnh nhìn gã tỉ mỉ, muốn từ trên người gã tìm được càng nhiều manh mối. “Giáo chủ, có muốn ta mang hẳn đi, dùng hình tra khảo?”

Hàn Anh ở một bên, hỏi:”

Nam nhân này vô cùng có khả năng là người của tập đoàn ám toán giáo ta, nhất định hẳn biết rất nhiều

tin tức chúng ta muốn biết!”

Giáo chủ không lên tiếng, chỉ là khoát tay ngăn kích động của nàng, nói:

Loại nam nhân thân kinh bách chiến như vậy, người nghĩ dùng hình tra khảo có thể khiến hắn nôn ra thứ gì không?”

“Như vậy...”

“Người đã quên, giáo ta lấy gì làm gốc rễ lập ra sao?”

Nở nụ cười, giáo chủ nói với nàng:

Đem ‘Linh tiêu’ đến đây!”

‘Linh tiêu’ là mê dược trân quý Hàn Lâm Giáo dùng thời gian mười năm mới *** luyện ra được, người ăn nó xong trong mấy canh giờ sẽ mất đi tâm trí, trở thành phế như cái xác không hồn. Song càng đáng sợ chính là tới khi nó bắt đầu có công dụng, sẽ có một thời nổi lên một khoảng thời gian, làm người ta sinh ảo giác, phối hợp với tà thuật bí truyền của Hàn Lâm Giáo, có thể thuận lợi khống chế suy nghĩ của người uống, hỏi ra được ý nghĩ giấu ở nơi sâu nhất trong nội tâm. “Mang linh dược giáo ta phí hết tâm huyết mới luyện ra được dùng trên người này, là hơi lãng phí, chỉ có điều ta tin rằng nó sẽ có giá trị lớn.”

Cười tà, giáo chủ dùng nội lực chuyển Linh Tiêu Hàn Anh đem đến thành bột phấn, vẩy vào trên mũi nam nhân, từ hô hấp tiến vào xoang mũi gã, chảy xuống lục phủ ngũ tạng. Nhìn nam nhân dần dần hít bột phấn vào, giáo chủ xoa cằm mỉm cười nhìn gã, chờ được phát tác công dụng. “Rốt cuộc là ai mang con mồi quan trọng nặng như vậy về đây?”

Y không cho là con mồi tự mình đi đến, xem ra có thể hảo hảo khen thưởng một chút cho người lập công hiểu biết kia. “Bẩm giáo chủ, thuộc hạ đang tuần tra ở xung quanh ngoại sơn thì phát hiện ra hắn, lúc đó hắn đã bị điểm huyết, phỏng chừng là bị cao thủ khác đưa tới giáo ta.”

Mấy hộ vệ trước mặt giáo chủ không dám nói năng xằng bậy, dựa theo tình hình thực tế bẩm lại. “Cao thủ khác?”

Giáo chủ không khỏi mê mẩn. Lẽ nào Hàn Lâm Giáo y còn có cao nhân bên ngoài âm thầm tương trợ? Sai rồi, bọn họ hình như vô luận làm gì đều có thể gây thù chuốc oán vô số, thế nào lại có người nguyện ý không so đo công thưởng giúp bọn họ? Hay là có người sẽ vì lấy lòng y mà làm như vậy, nhưng chắc chắn là tranh công còn không kịp, sao lại không để lại tên chứ? Trên thế gian này lại giúp y như vậy, e rằng cũng chỉ có một người. Thu Thủy... Nhớ tới hắn, giáo chủ lại ảm đạm giăng đầy. Thu Thủy, ta bây giờ rất rất nhớ người, không biết vì sao, tựa như có thể cảm giác được người đang ở bên cạnh ta. Nhưng vậy làm sao có khả năng đây? Người không đến nơi này... Người hiện tại có lẽ né tránh ta còn không kịp đi? Cả cõi lòng đều là bóng dáng thiếu niên ngạo nghễ đứng sừng sững kia.... Không, hắn hiện tại đã là một thanh niên anh tuấn uy vũ. Giáo chủ cứ như vậy nằm nghiêng trên mép giường, thật lâu không thể say ngủ. Thu Thủy, thật giống người quá!... Nếu như hiện tại có người bên cạnh, ta nhất định có thể càng thêm kiên định quyết tâm, cũng sẽ không có cục diện ngày hôm nay... Nhớ hắn, dần dần rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê. Chợt, trong không khí nội cung băng lãnh, giáo chủ cảm giác được khí tức của một người khác không phải mình, y hơi mở mắt ra, cảm nhận. Y không ngạc nhiên, cũng không nổi giận, bởi vì khí tức y đã quá quen thuộc ~ “Thu Thủy?”

Lòng y không khỏi kích động, ngồi dậy hỏi:

Là người sao?”

Thân ảnh trẻ tuổi, tự mình từ trong khe đá hở màn trời đi ra, xem ra lên vào đến đây hao tổn không ít *** lực của y. Bóng hình trong mộng mới gặp được thực sự đang hướng y đi đến, nhãn tình giáo chủ mơ hồ...”

Thu Thủy, thật là người...”

Y không cảm được đi đến, vừa nhào tới trên người ái nhân, vừa tựa đầu thật sâu vào cổ hắn. “Ta rất nhớ người... Thật nghĩ không ra, lòng mới nhớ đến người, người liền thực sự trở lại bên cạnh ta!”

Hàn Lâm giáo chủ kỳ thực cũng chỉ là một loại người bị tình làm khổ, nghe thấy được thể vị của người yêu thương, thì kích động đến tột đỉnh:”

Nghĩ không ra người thật lại giúp ta...”

Ôm thân thể run lên nhè nhẹ của y, Thu Thủy không biết nên giải thích với y thế nào. Đúng vậy, nguyên nhân quả thật là bởi vì y, cho nên mới phải trở về. Nhưng mà gặp phải nam nhân kia, đến cả chuyện giao gã cho Hàn Lâm Giáo cũng ngoài ý muốn. Nào biết vừa cứu vớt cho Hàn Lâm Giáo một mối nguy không nhỏ, nhưng nam nhân trong lúc hấn khó khăn giúp đỡ hấn, mà hấn lại lấy oán trả ơn, việc này bảo hấn làm sao chịu được? “...Người kia, người giết hấn rồi sao?”

Chớp mắt động mi, Thu Thủy cúi đầu nhìn mặt ái nhân, hỏi. Hai tay đặt lên bờ vai hấn, Ngọc Lâm lắc đầu, hỏi:”

Không. Người không muốn ta giết hấn sao?”

Thu Thủy đầu tiên là hơi trầm mặc, sau đó gật đầu. Ngọc Lâm nở nụ cười:”

Vậy, ta sẽ không giết hấn.”

Tuy rằng gã đã hoàn toàn trở thành con rối, giết hay không giết cũng có khác là bao. Quả thực, bất kể hấn yêu cầu điều gì, Ngọc Lâm đa phần đều sẽ làm theo ý nguyện của hấn. Nếu như trước đây bản thân có dự tính trước, nói cho Ngọc Lâm biết rằng Vân Chân Phái quan trọng với hấn bao nhiêu, huynh đệ quan trọng với hấn bao nhiêu, Ngọc Lâm có hạ thủ lưu tình với bọn họ không đây? Thế nhưng, việc đã đến nước này, không thể vãn hồi. Tất cả đều không có thể quay lại nữa. Ngọc Lâm đẩy hấn xuống giường, an tâm nằm trong lòng hấn, cười giống như một hài tử ăn đường. “Cuối cùng người đã trở lại bên cạnh ta...”

Mặc kệ là hấn ra ngoài vì nguyên nhân gì, ít ra hấn có thể quay về đây, cũng làm y dịu đi nỗi ẩn ưu rất nhiều, may ra quan hệ của họ có thể dịu tan... Nhìn ái nhân trong lòng như một hài tử vẻ mặt ngây thơ, Thu Thủy thực sự không nói nên lời cho dù là một câu đả kích y. Vuốt ve mái tóc mềm mại của y, chỉ cảm thấy lòng đau xót. Ngọc Lâm vẫn ái hấn như vậy, tại sao bọn họ lại không thể trở lại như trước chứ? “Ẩn Kỳ đi rồi”

Khe khẽ vuốt ve lưng ái nhân, Thu Thủy đem chuyện mình lo lắng nói ra:”

Một chút tin tức cũng không để lại, ta muốn biết rằng cuối cùng ông ta có đến đây không.”

Ngọc Lâm hơi nhắc thân lên, nói:”

Không có.”

Không trở về? Vậy cuối cùng Ẩn Kỳ đi đâu đây?”

... Ngoài trừ nơi đây, ông ta hấn là không có nơi nào để đi mới đúng.”

“...Không chắc đâu.”

Ngọc Lâm nói:”

Năm xưa còn trẻ, cũng xem như là nhân vật phong lưu một thời, người nghe lệnh hấn, trong võ lâm còn không ít đâu.”

Nói xong, y như nghĩ đến gì đó, mi tâm lại chau lên. Ẩn Kỳ biến mất, Thu Thủy trở về, còn có sự xuất hiện của nam tử gián điệp kia... Hết thấy đều thật trùng hợp, chút liên hệ cũng không có ư? Một nỗi băn khoăn bắt đầu nảy ra trong đầu Ngọc Lâm. Nhưng đây vẫn chỉ là nghi ngờ, cũng không phải là sự thực có nhiều căn cứ lắm. “Mà thôi, ai đến đều như nhau”

Y gối đầu lên ngực Thu Thủy, lắng nghe tiếng tim hấn đập, ung dung nói:”

Chỉ cần người ở bên cạnh ta, bất kể là ai ta đều có tự tin có thể đánh bại hấn.”

Thu Thủy ôm y, bất an ảm thấy du nhiên nhi sinh(2):”

Lần này ta trở về, chính là không muốn thấy võ lâm nổi lên *** phong huyết vũ lần nữa, nhất là trên tay người...”

Nắm lấy khuỷu tay y, nhẹ nhàng vuốt ve vằn lộn(đường chỉ tay) trên lòng bàn tay y nói:

Ta đến là để ngăn cản người phạm sai lầm thêm nữa.”

(2) Du nhiên nhi sinh(): tự nhiên mà đến. Chìa tay mình ra nắm lấy tay hắn cùng một chỗ, Ngọc Lâm kề mặt gần hàm dưới hắn, nói:

Nói đến cùng, người vẫn lo lắng cho ta.”

Trong giọng nói tràn đầy ngọt ngào. Thu Thủy im lặng. Hắn không thể thừa nhận, cũng không thể phủ nhận, đành phải trầm mặc không nói. Ngọc Lâm trở mình đè thân thể hắn, đem trán kề trán hắn nói:

Yên tâm đi, lần này ta đều nghe lời người, chỉ vì tự bảo vệ mình, tuyệt không để chuyện người lo lắng phát sinh.”

Nói ra như vậy, mục đích là trối ái nhân bên cạnh mình. Thu Thủy lúc này mới thư thái. Chỉ mong chuyện hôm nay hắn làm, có thể đền bù sự bất lực khi Vân Chân Phái bị diệt môn năm đó. Dù sao hắn không còn là thiếu niên suy nhược ba năm trước nữa. Thân thể trở nên khỏe mạnh, ý chí cũng kiên cường, còn có võ công siêu phàm từ Ấn Kỳ. Lúc này đây, hắn hẳn là có tư cách đứng bên cạnh Ngọc Lâm rồi nhỉ? Đợi Thu Thủy bình yên vào cõi mộng, Ngọc Lâm khoác ngoại bào, đi đến nghị sự đường. Hơ qua ngọn nến, đem mảnh giấy lấy từ trên người nam nhân để trước nến nhìn, mi đầu thanh tú lại trở nên rất ngưng trọng. Thủy Thủy, nếu như đem chân tướng nói cho người biết, có thể sẽ lại làm người tổn thương lần thứ hai. Nhưng, nếu như không làm như vậy, y không có cách nào giữ lại Hàn Lâm Giáo... Không phải bang phái khác ngầm phá hoại, mà chính là thân nhân duy nhất trên đời này của y – Ấn Kỳ. Ở ẩn thâm sơn chỉ là biểu hiện giả dối, kỳ thực gã đã làm ra hành động phá hoại quy mô lớn từ rất lâu rồi, chỉ là lúc đó thời cơ chưa chín mùi, hơn nữa dưới sự quản chế của Ngọc Lâm gã không thể nào hạ thủ mà thôi. Nhờ tay Thu Thủy chạy ra khỏi giáo, kỳ thực chính là vì muốn cùng nhân tuyến(cơ sở ngầm, sao trong chương này tg viết như cảnh sát hình sự:

< chưa= ” quen= ” nên= ” mình= ” dùng= ” từ= ” còn= ” tệ,= ” thông= ” cảm)= ” liên= ” tuyến= ” tác= ” chiến.= ” bởi= ” vậy= ” mấy= ” năm= ” qua,= ” thời= ” gian= ” hàn= ” lân= ” giáo= ” bị= ” tổn= ” thất= ” đều= ” nghiêm= ” trọng= ” hơn= ” bất= ” cứ= ” gì.= ” để= ” gã= ” mang= ” thu= ” thủy= ” đi,= ” quả= ” thực= ” là= ” hành= ” động= ” hết= ” sức= ” mạo= ” hiểm.= ” nhưng= ” trong= ” tình= ” huống= ” lúc= ” đó,= ” cho= ” dù= ” không= ” cho= ” hắn= ” đi,= ” thu= ” thủy= ” cũng= ” sẽ= ” không= ” hồi= ” tâm= ” chuyển= ” ý.= ” để= ” thu= ” thủy= ” đang= ” bị= ” thương= ” có= ” nơi= ” để= ” dựa= ” vào,= ” y= ” buộc= ” lòng= ” phải= ” mạo= ” hiểm= ” như= ” thế.= ” chỉ= ” là= ” có= ” chuyện= ” từ= ” đầu= ” đến= ” cuối= ” làm= ” y= ” không= ” hiểu= ” nổi,= ” ẩn= ” kỳ= ” dạy= ” võ= ” công= ” cho= ” thu= ” thủy= ” đến= ” tốt= ” cùng= ” là= ” vì= ” cái= ” gì?= ” việc= ” này= ” e= ” rằng= ” đến= ” thu= ” thủy= ” cũng= ” không= ” biết,= ” chỉ= ” có= ” chính= ” ẩn= ” kỳ= ” mới= ” có= ” thể= ” trả= ” lời.= ” nhưng= ” không= ” thể= ” phủ= ” nhận= ” là,= ” trong= ” thời= ” điểm= ” khó= ” khăn= ” nhất= ” của= ” thu= ” thủy,= ” gã= ” ta= ” giúp= ” hắn.= ” mất= ” đi= ” vân= ” chân= ” phái,= ” thu= ” thủy= ” vô= ” y= ” vô= ” khó(3)= ” chắc= ” hẳn= ” đem= ” phần= ” tình= ” cảm= ” như= ” đối= ” với= ” sư= ” huynh= ” đệ= ” lên= ” người= ” gã.= ” nếu= ” như= ” mình= ” và= ” gã= ” chính= ” diện= ” giao= ” phong(4),= ” thu= ” thủy= ” cuối= ” cùng= ” sẽ= ” giúp= ” đây?= ” (3)= ” vô= ” y= ” vô= ” khó(3)= ” ()= ” không= ” có= ” gì= ” để= ” dựa= ” vào,= ” miêu= ” tả= ” sự= ” cô= ” độc= ” hoặc= ” không= ” có= ” sự= ” ủng= ” hộ,= ” giúp= ” đỡ.= ” (4)= ” chính= ” diện= ” giao= ” phong= ” ()= ” đối= ” mặt= ” chính= ” diện= ” đường= ” đường= ” chính= ” chính.= ” thực= ” sự= ” so= ” ra= ” mà= ” nói,= ” không= ” tránh= ” được= ” lưỡng= ” bại= ” câu= ” thương.= ” đến= ” lúc= ” đó= ” hẳn= ” lại= ” là= ” thời= ” điểm= ” mà= ” thu= ” thủy= ” khó= ” xử?= ” trong= ” khoảng= ” thời= ” gian= ” này,= ” hai= ” phân= ” đà= ” của= ” hàn= ” lân= ” giáo= ” trong= ” một= ” ngày= ” bị= ” tiêu= ” hủy,= ” hai= ” phái= ” hoa= ” sơn,= ” côn= ” luân= ” nhất= ” thời= ” cũng= ” không= ” còn= ” bị= ” kiềm= ” hãm,= ” lập= ” tức= ” nổi= ” dậy= ” tạo= ” phản,= ” gia= ” nhập= ” hàng= ” ngũ= ” chống= ” lại= ” hàn= ” lân= ” giáo.= ” hàn= ” lân= ” giáo= ” nhất= ” thời= ” đại= ” thương= ” nguyên= ” khí,= ”

khấp=" nơi=" trong=" giáo=" nóng=" lòng=" như=" lửa=" đốt.=" giáo=" chủ=" ngọc=" lân=" sắc=" mặt=" cang=" ngưng=" trọng.=" do=" dự=" nhất=" thời=" của=" y=" hơi=" chut=" sinh=" ra=" lòng=" trác=" ản,=" cư=" nhiên=" bị=" gã=" ta=" chui=" vào=" khe=" hỏ,=" cho=" gã=" gây=" tổn=" hại=" lớn=" như=" vậy!=" không=" thể=" tha=" thứ,=" ản=" kỳ...=" ngưoi=" bắt=" nhân=" ta=" bắt=" nghĩa,=" từ=" nay=" về=" sau=" đưng=" nghĩ=" đến=" chuyện=" ta=" hạ=" thủ=" lưu=" tình=" với=" ngưoi!=" dựa=" vào=" mảnh=" giấy=" lưu=" lại=" trên=" ngưoi=" nam=" nhân=" đượ=" phải=" giải,=" gián=" điệp=" trong=" nội=" giáo=" lập=" tức=" mất=" đi=" tác=" dụng,=" tất=" cả=" gián=" điệp=" đều=" bị=" tóm=" ra,=" sẽ=" 'đượ=' bố=" thí=" cho=" mê=" huyển=" đượ,=" sẽ=" bị=" nghiêm=" hình=" khảo=" vắn,=" trước=" khi=" chết=" đều=" dâng=" ra=" mọi=" tin=" tức=" quan=" trọng,=" nên=" làm=" giáo=" chủ=" chuẩn=" xác=" nắm=" chắc=" căn=" cứ=" chính=" và=" hoạt=" động=" sắp=" tới=" của=" địch=" nhân.= " đáng=" tiếc,=" so=" với=" hàn=" lân=" đại=" giáo=" khí=" phách=" lớn=" lao=" nổi=" lên,=" đối=" phương=" lại=" giống=" như=" độc=" xà=" ản=" trốn=" trong=" bóng=" tối,=" lực=" lượng=" xem=" ra=" cũng=" không=" mạnh=" lắm,=" nhưng=" phân=" tán=" rất=" lỏng=" lẻo,=" không=" dễ=" dàng=" bắt=" đượ,=" nhưng=" trong=" thời=" khắc=" quan=" trọng=" lại=" cho=" địch=" nhân=" một=" đon=" chí=" mạng!=" nhưng=" dù=" sao=" ngọc=" lân=" cũng=" không=" phải=" là=" ngưoi=" bình=" thường,=" y=" có=" ý=" chí=" kiên=" định=" với=" thủ=" đoạn=" sắc=" bén=" vượt=" xa=" ngưoi=" bình=" thường.= " để=" chuẩn=" xác=" tóm=" đượ=" đuoi=" địch=" nhân=" y=" không=" tiếc=" chi=" trả=" cho=" mấy=" phí=" tổn=" bị=" diệt=" trừ!=" tình=" hình=" chiến=" đấu=" giữa=" hai=" bên=" càng=" ngày=" càng=" diễn=" ra=" ác=" liệt=" kiểu=" ngọc=" thạch=" câu=" phần(5),=" nếu=" còn=" tiếp=" tục=" diễn=" ra=" nữa=" thì=" chỉ=" có=" các=" bang=" phái=" khác=" đượ=" ngồi=" không=" thu=" lợi!=" (5)= " ngọc=" thạch=" câu=" phần():=" tốt=" hay=" xấu=" rồi=" cũng=" bị=" tiêu=" huỷ.= " nhưng=" mà=" hàn=" lân=" giáo=" tuyệt=" đối=" sẽ=" không=" để=" kẻ=" tiểu=" nhân=" ngang=" ngược=" này=" ở=" phía=" sau=" có=" cơ=" hội,=" trong=" lúc=" bọn=" chúng=" còn=" đang=" nóng=" lòng=" muốn=" giao=" chiến=" hàn=" lân=" giáo=" cũng=" đã=" chủ=" động=" xuất=" kích,=" dốc=" lực=" làm=" cho=" bọn=" chúng=" hoàn=" toàn=" bị=" tiêu=" diệt!=" tiếp=" nói=" vắn=" chân=" phái=" nọ,=" hoa=" sơn,=" côn=" luân=" trở=" thành=" nhóm=" bang=" phái=" bị=" hàn=" lân=" giáo=" tiêu=" diệt,=" võ=" lâm=" lân=" thứ=" hai=" dấy=" lên=" hoang=" mang=" trong=" lòng=" ngưoi,=" tiểu=" bang=" phái=" còn=" lại=" vì=" tìm=" cách=" tự=" bảo=" vệ=" mình=" nên=" không=" ai=" dám=" lên=" tiếng.= " có=" thể=" chính=" diện=" giao=" phong=" với=" họ,=" hiện=" tại=" chỉ=" còn=" tập=" quân=" hỗn=" tạp=" do=" ản=" kỳ=" đúng=" đầu=" thôi.= " nhưng,=" muốn=" tiêu=" diệt=" bọn=" chúng=" còn=" gian=" nan=" hơn=" tiêu=" diệt=" hoa=" sơn,=" côn=" luân=" rất=" nhiều=" lần.= " bọn=" chúng=" không=" phải=" một=" bang=" phái,=" không=" có=" hình=" thái,=" không=" có=" địa=" cư=" nhất=" định,=" lại=" càng=" không=" có=" tin=" tức=" chuẩn=" xác=" tổng=" bộ=" bọn=" chúng=" ở=" đâu,=" mặc=" dù=" từ=" miệng=" bọn=" tù=" binh=" này=" ít=" nhiều=" đã=" biết=" đượ=" gì=" đó,=" nhưng=" con=" độc=" xà=" xảo=" quyết=" này=" hầu=" như=" mỗi=" ngày=" đều=" thay=" đổi=" nơi=" tập=" hợp,=" khó=" mà=" đề=" phòng=" cho=" đượ!=" ản=" kỳ,=" đưng=" tưởng=" trốn=" sau=" bức=" màn=" thì=" ta=" không=" tìm=" đượ=" ngưoi.= " tiếp=" theo=" kết=" cục=" như=" hoa=" sơn,=" côn=" luân,=" là=" ngưoi!=" nhưng=" mà=" vào=" lúc=" này,=" thu=" thủy=" lân=" thứ=" hai=" thất=" vọng=" với=" ngọc=" lân.= " "ngưoi=" đã=" đồng=" ý=" chuyện=" của=" ta,=" kết=" quả=" một=" việc=" cũng=" không=" ">

Hắn cười khỏ nói với Ngọc Lân:

Nào là mưu cầu tự bảo vệ mình? Ngưoi căn bản là không bỏ qua cho bất kể địch nhân nào, tăng thêm cơ hội khuếch đại thể lực! Ta nên sớm nhận ra thủ đoạn của ngưoi, tại sao ngày đó ta cư nhiên chọn tin tưởng ngưoi chứ?"

Ngọc Lâm không nói gì. Y không định giải thích gì cả, cũng không nói rõ. Y không thể nói cho Thu Thủy biết, kẻ hiện tại muốn bức y chết không phải là người khác, mà là đại ca của y, sư phụ của hắc Ẩn Kỳ! Để khắc chế gã, y không tổn thất nặng nề sao? “Thu Thủy, ta tuyệt không muốn đi ngược lại lời hứa của mình, nhưng mà... Hàn Lâm Giáo đã bị bức đến vực rồi, không diệt chúng thì sẽ thực sự bị tiêu diệt!”

Nghe vậy, Thu Thủy chỉ cười nhạt, nói ra điều Ngọc Lâm không thể tin được! “Biết đâu bị tiêu diệt, mới là phúc âm(tin vui) cho cả võ lâm!”

“Người...”

Sao hắc lại nói ra lời nói như vậy? Trong thời khắc khó khăn của Hàn Lâm Giáo, sao Thu Thủy có thể nói ra lời này? Hai tay giữ hai bên y, Thu Thủy nhìn thẳng vào nhân tình khó có thể tin được của y, kiên định mà lạnh khốc nói:”

Hay là phải đợi nó thật sự bị tiêu diệt rồi, ta mới có thể tìm về hồ nước dưới chân núi ấy, tìm được Ngọc Lâm tình sâu tựa biển, cùng ta thành tâm tương ái!”

Nếu như giữa bọn họ không tồn tại cái giáo phái độc ác này, bọn họ căn bản sẽ không thương tổn lẫn nhau! “Người cho lời lệ phong hành(6) là có thể trấn áp được những người phản kháng sao? Đừng đùa, chỉ là bọn họ tạm thời không có khả năng phản kháng nên mới bị dọa, còn nợ mai sau tính với người? Ta không phải là ví dụ tốt hay sao?”

Thu Thủy xốt xa nhắc nhở Ngọc Lâm:”

Tự người chưa từng đếm, có bao nhiêu thảm án diệt môn bắt đầu nảy sinh trên tay người? Trên giang hồ có bao nhiêu *** phong huyết vũ vì người nổi lên? Vẫn chưa đủ sao? Đến cuối cùng người còn muốn tay mình nhiễm thêm bao nhiêu máu nữa? Lẽ nào người không sợ sau lưng có vong linh nguyên rửa người hàng đêm?”

(6) Lời lệ phong hành (): sấm rền gió cuốn, ý nói Ngọc Lâm trấn áp võ lâm bằng vũ lực và sức áp đảo lớn. “...”

Bị người yêu thương nhất liên tục chất vấn, Ngọc Lâm chỉ cảm thấy tâm sức quá mệt mỏi:”

Vậy, người nói, rốt cuộc ta nên làm thế nào?”

Quy luật sinh tồn trên giang hồ vốn là như thế, hoặc là cướp đoạt, hoặc là bị cướp đoạt, y chẳng qua là không muốn để mình bị vây trong cục diện bị động chịu đòn mà thôi. “Đều là do Hàn Lâm Giáo chết tiệt này làm hại!”

Đối với giáo phái Ngọc Lâm tổn tâm phí huyết xây dựng, Thu Thủy căm thù từ đáy lòng:”

Nếu như không có nó, người sẽ không như vậy! Trên giang hồ cũng sẽ không có thêm bao nhiêu là ân oán như vậy, ta không thể nhìn người tiếp tục như vậy! Thực muốn cứ như vậy mang người đi, để mặc nó tự sinh tự diệt!...”

‘Chát’ một tiếng, Ngọc Lâm một bạt tay ngăn hắc nói tiếp. “Người...”

Không nghĩ đến chuyện Ngọc Lâm sẽ đánh hắc, Thu Thủy thoáng cái ngăn người. “Người vốn không biết ta vì Hàn Lâm Giáo này rốt cuộc đã nỗ lực bao nhiêu, hi sinh bao nhiêu!”

Nghiêng đầu sang một bên, Ngọc Lâm vì sự non nớt của Thu Thủy cảm thấy vạn phần bi thương:”

Ta gần như mất đi tất cả, thứ duy nhất còn lại trong tay, ý nghĩa khả dĩ chứng minh sự tồn tại của ta, cũng chỉ có nó!”

Toàn bộ tuổi xuân phục vụ nó, đem tất cả tính mạng thân nhân cũng cơ hồ bỏ vào đó, đơn độc phấn chiến (chiến đấu anh dũng), bị mọi người hiểu lầm, tất cả đều vì nó! Sở dĩ Ẩn Kỳ hận y, cũng là vì nó. Bởi vì nó liên lụy gã mất đi tất cả, kể cả cái chân chân gãy mãi không lành kia! “Người cho là Hàn Lâm Giáo biến mất, thì võ lâm thực sự có thể bình yên sao? Mất đi cái căn trụ này, các đại môn phái vì tranh quyền đoạt lợi, chỉ sẽ khơi ra thêm nhiều cuộc chiến!”

Vuốt ve khuôn mặt bị đánh đỏ, yêu thương nói:”

Chỉ có cách để một giáo phái cường đại thống trị võ lâm, mới có thể duy trì được sự yên bình của võ lâm. Mọi thứ mà Hàn Lâm Giáo làm, chẳng lẽ không đúng sao? Nếu như nói nhất định phải có người xuất hiện thống trị võ lâm, người đó tại sao không thể là ta?”

Y nói, Thu Thủy cái hiểu cái không. Chẳng qua đã không còn quan trọng, hắn không có biện pháp ngăn cản y là sự thật:

Vậy thì, ngươi cứ tiếp tục làm cái chức Hàn Lâm giáo chủ liều mạng của ngươi đi, thỉnh tha thứ cho ta không bao giờ có thể ở bên cạnh ngươi nữa, khi gặp lại có lẽ là lúc hai ta quyết định sinh tử!”

Nói xong, Thu Thủy xoay người đi ra ngoài. “Không!”

Ngọc Lâm lập tức kéo hắn lại:

Ta sẽ không để cho ngươi đi nữa!”

Quay đầu lại nhìn y một cái, Thu Thủy cười lắc đầu:

Ngươi không sai, tin tưởng ta cũng không có gì sai, chẳng qua là chúng ta không hợp không tìm kiếm cùng một thứ, cáo từ.”

“Không! Ta đã để ngươi đi nhiều năm như vậy, lần này đừng nghĩ lại rời khỏi ta!”

Ngọc Lâm che ở trước người y. Năm xưa bất đồng, Thu Thủy hiện tại, đã cao lớn như y, y dùng thân mình ngăn cản hắn là vô dụng:

...Dù cần thiết sẽ, động võ với ngươi!”

Nhân thần kiên quyết, làm Thu Thủy biết sự cố chấp của y:

Bây giờ ngươi có giỏi thử xem.”

Hắn cười nói. Ngọc Lâm nhắm chặt mắt lại, cố gắng nén nổi lòng, tận lực không để bản thân nhất thời kích động mà làm người trước mắt bị thương. Một lúc lâu sau, rốt cuộc y nói ra tất cả:

Ngươi biết hiện tại Ấn Kỳ ở đâu không?”

Y hỏi. Thu Thủy lắc đầu, hắn không hiểu sao trong lúc này Ngọc Lâm nhắc đến Ấn Kỳ đến tột cùng để làm gì. “Chân trời góc biển, ở mỗi một chỗ. Nơi nào tập quân của hắn càng thuận tiện tổn hại giáo ta, hắn sẽ đi đâu. Là hắn xúi giục các đại môn phái lần thứ hai bắt tay đối phó ta, cũng là hắn tiến hành hoạt động gián điệp liên tiếp trong giáo ta. Nam nhân ngươi mang đến, chính là thuộc hạ của gã!”

Ngọc Lâm nói, khiến Thu Thủy lần thứ hai ngạc nhiên. “...Không có khả năng, mấy năm qua ông ta luôn ở bên ta, làm sao có thể...”

“Ở bên cạnh ngươi chỉ là để che mắt ta, tìm thời cơ. Trong ba năm qua hắn một ngày cũng chưa từng ngừng tổn hại Hàn Lâm Giáo.”

Thu Thủy quả thực khó mà tin được, trong ba năm nay Ấn Kỳ dạy hắn võ công chỉ là để che đậy tai mắt người khác? Nói vậy. Tuy rằng nhìn có vẻ như gã không bước chân ra khỏi nhà, nhưng chưa từng cắt đứt liên lạc với bên ngoài. Vậy con bồ câu đưa tin thần bí chính là phương tiện liên lạc nằm vùng của gã sao? Gã từng nói chân gãy cũng sẽ không trở lại nữa, cho nên buông tất cả thù hận xuống, chỉ là gạt người sao? “...Nếu như nói thật là như vậy, tại sao ông ta phải dạy ta võ công?”

Ôm đầu, Thu Thủy cảm thấy đau nhức cực kỳ. Ngọc Lâm kéo hắn vào lòng, nói:

Ta cũng không biết... Tuy là huynh đệ song sinh, nhưng tâm ý bọn ta cũng không có khả năng tương thông.”

Có lẽ là vì để thấy y bị người yêu nhất kéo giết, cho nên mới tăng cường công lực cho Thu Thủy; có lẽ là để thu một đồ đệ tư chất đủ cao để truyền thừa một bộ tuyệt học của mình; có lẽ là để từ trên người Thu Thủy tìm về những năm tháng mình đã đánh mất... Không thể biết được. Đáp án cuối cùng chỉ có mình Ấn Kỳ biết. Bị Ngọc Lâm ôm vào lòng, hương thơm chốc lát chạm vào hắn, Thu Thủy trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Giữa y và Ấn Kỳ, chẳng lẽ sau cùng mình chỉ có thể chọn một người, mà vứt bỏ một người sao?

10. Chương 9

Chân núi Vân Chân sương mù lượn lờ, có một hồ nước minh tú như gương, ở nơi ấy để lại rất nhiều ký ức vừa tươi đẹp mà lại vừa thương tâm của Thu Thủy.

Đáng nhẽ trước khi toàn bộ phong ba yên lại, hẳn không muốn đến đây, để tránh chuyện thấy cảnh thương tình. Thế mà hôm nay như trước, hẳn mang Ngọc Lân xuống núi đến đây. Không phải là vì khơi lại mộng xưa, chẳng qua là muốn tìm một đáp án mà thôi.

Tựa sát vào lòng nhau, nhiệt độ cơ thể xuyên thấu qua y phục mỏng manh trên người đối phương truyền đến, hai người lại có chút say đắm: "Ta có chút vẫn hi vọng Ân Kỳ không xuất hiện..." Ngọc Lân ngồi trên đùi Thu Thủy, tay vịn trên cổ hắn nói: "Chúng ta hai người luôn ở cạnh nhau như vậy thật tốt biết bao."

Thu Thủy cười cười, không nói gì thêm.

Hắn quả thực không hy vọng Ân Kỳ xuất hiện, bởi vì đó là lúc hai người bọn họ chiến đấu một mất một còn. Thế nhưng Ngọc Lân không nghĩ như vậy.

Muốn làm cho một người hiện thân, cách tốt nhất chính là đem thứ hắn rất muốn ra dụ dỗ hắn.

Ngọc Lân chính là nghĩ như vậy, mới mạo hiểm xuống núi, chờ cá lớn cắn câu tới bắt nó.

Ân Kỳ, cho dù người bị lừa cũng tốt, không bị cũng chẳng sao, nhưng cơ hội của người cũng chỉ có một lần này thôi!

Quả nhiên, đây không phải là nơi an toàn để nói chuyện yêu đương.

Ngay lúc hai người sắp nhu tình mật ý mà đắm say với nhau, một trận gió kỳ dị nổi lên. Nếu Ngọc Lân không phải loại người am hiểu sâu sắc được lý còn tưởng đó chỉ là một trận gió bình thường mà thôi, nhưng trên thực tế là trong trận gió kia có sương khí được bí mật lẫn vào mà nếu hít phải, người này coi như xong.

"Thu Thủy, bẻ khí (nín thở)!" Ngọc Lân nhắc nhở nói, đáng tiếc đã không còn kịp rồi, mặc dù Thu Thủy đã bẻ khí nhưng bản thân vẫn hít vào chút sương khí!

Trong lúc y muốn sử dụng nội công giúp Thu Thủy bức khí độc ra, sắc tiền xung quanh xối xả như mưa điên cuồng bắn vào bọn họ!

"Đáng giận!" Hét lớn một tiếng, Ngọc Lân phát chân khí xung quanh tạo thành một cái ô, bắn ngược vũ tiền về!

"Lần này người thực sự rất không chú ý, Ngọc Lân." Một thanh âm quen thuộc thông qua nội lực từ xa xa truyền đến.

Cuối cùng đã xuất hiện rồi!

"Hừ, cho dù dưới tình hình như vậy người vẫn không dám bước ra đây gặp ta sao?" Ngọc Lân đỡ Thu Thủy, cười lạnh mà rằng.

"Đương nhiên vậy rồi, người là ai nha, đại ma đầu giáo chủ Hàn Lâm Giáo đại danh lẫy lừng, ta đương nhiên phải cẩn thận lại cẩn thận rồi!"

Nói là nói như vậy, nhưng Ân Kỳ vẫn mang theo mấy thuộc hạ xuất hiện nơi đường chân trời.

Chân vẫn khắp khiễng, nhưng sát khí phát ra lúc này cũng không có khả năng cho rằng gã tàn tật mà cư xử. Ở ẩn nhiều năm như vậy, hôm nay gã rốt cuộc phải thực hiện hành động cuối cùng.

"Người đúng là không thể xem thường, mấy năm qua phá hoại chắc sướng lắm nhỉ?" Ngọc Lân cười nói với gã: "Chỉ tiếc người làm nhiều việc như vậy, cuối cùng vẫn không thể chiếm lại thứ người đã mất, dù cho người thực sự có bản lĩnh giết ta."

Nghe vậy, nhân thần Ân Kỳ có hơi trầm xuống.

“Đúng vậy, thứ đã mất đi rồi cũng không trở về nữa, cho dù đem người thiên đao vạn quả...” Nếu như giết y có thể trở về như trước đây, gã đã sớm làm như vậy:”Cơ mà, ta vẫn không thể nào bỏ được ý định tiêu diệt người.”

Không vì sao cả, chỉ vì để bức tức ghen ứ trong miệng mấy chục năm nay xẹp xuống. Gã từng chỉ thiên phát thệ muốn giết y, vì bản thân, vì thân nhân, vì báo thù cho người mình yêu. Bởi gã sinh thời, nếu như nói mà không làm chút gì đó, sau đó chết đi gã không mặt mũi nào gặp những người đó.

“Thực ra chuyện tốt người làm cũng khéo nhiều hơn chút rồi, cũng nên có lúc hoàn trả lại thôi.” Cười cười, giương tay, chúng thuộc hạ bèn vây thành một vòng tròn, nhắm tiến về Ngọc Lâm.

Mị hoặc nháy mắt, Ngọc Lâm nở nụ cười:”Chỉ bằng mấy thứ phá đồng lạn thiết(1) mà muốn lấy mạng ta sao?”

(1) Phá đồng lạn thiết (): các đồ vật vô dụng, hổng hóc, kiểu nhôm đồng sắt vụn.

“Không biết, phải thử một chút xem mới biết được.”

Dứt lời, sắc tiến gia tăng nội lực từ cao thủ như thủy triều điên cuồng tấn công mục tiêu, đất đá chung quanh hồ nước tức khắc bay mù trời, lá rơi như mưa!

Trong phút chốc, mắt thấy lợi khí (vũ khí nhọn) đã đến gần mình, Ngọc Lâm ôm Thu Thủy nhảy lên, tránh khỏi công kích. Mũi tên khắc nơi găm qua lại cùng một nơi, tạo thành tiếng nổ vang rền, cả núi xem chừng đều bị chấn động!

“Cũng không tệ lắm” An toàn hạ xuống mặt đất, Ngọc Lâm mặt ung dung bình thường nói:”Tiếc là chỉ bằng mấy mảnh khố này không thể giết được ta. Muốn giết, phải như vậy mới được...”

“Ầm –“

Một tiếng rầm vang, một luồng bạch quang gai mắt chợt lóe lên trước mắt, pháo tính hủy diệt từ Hàn Lâm giáo chủ chớp mắt bèn thẳng hướng vào đám cao thủ công lược tổn nhất trừ kia(2)!

(2) Lược tổn nhất trừ (): Tổn: chất lượng kém, xui xẻo. Tương đối nâng lên, nhưng hơi thiếu chút nữa.

Ngay cả rên rỉ hoặc kêu la cũng không kịp, trực diện đã bị tấn công đáng sợ, chết không biết bao nhiêu, mà không chết cũng nguyên khí cũng bị tổn thương trầm trọng!

Đây mới đúng là sức mạnh thực sự của Ngọc Lâm! Đây mới là bản lĩnh thật sự của cao thủ đệ nhất võ lâm! Đến Thu Thủy cũng là lần đầu tiên nhìn thấy!

Bỏ mặc thuộc hạ tấn công chưa được một khắc lần lượt ngã xuống đất, về mặt Ẩn Kỳ cũng không có thay đổi quá nhiều, dường như tất cả đều trong tính toán của gã.

“Nếu muốn đối phó ta, mang theo hai mươi tên còn xa xa lắm mới đủ dùng.” Ngọc Lâm nói:”Khuyên người nên quay về chuẩn bị thêm vài năm nữa đi, chỉ mong ngày nào đó người có đủ khả năng tìm được cách khắc chế ta.”

Tên này mười năm như một ngày vẫn ngạo mạn! Ẩn Kỳ nở nụ cười:”Nhưng mà ta đã đợi mấy mươi năm rồi, thực không muốn đợi nữa, ân oán bao năm hôm nay giải quyết một lần, không phải tốt sao? Hơn nữa đồ đệ ta trúng độc, người muốn lấy thuốc giải trên người ta thì phải?”

Nhìn Thu Thủy một chút, chỉ thấy hần vẫn không hé răng, bởi vì hần biết Ngọc Lâm đối phó được với những người đó, cho nên tập trung mọi công lực để áp độc trong người ra.

“Thực là, nếu như người không muốn chủ động giao thuốc giải ra, vậy đành phải đắc tội rồi, đại ca!” Sau khi mĩa mai kêu một tiếng xưng hô từ lâu lắm, Ngọc Lâm buông Thu Thủy, nâng nội lực xông thẳng đến chỗ Ẩn Kỳ!

Ẩn Kỳ cũng không phải đèn thiếu dầu, chỉ thấy thân hình gã động cũng không động, vung nước giầu trong tay áo hóa giải đòn tấn công từ Ngọc Lâm. Nhưng mà phòng thủ được lần thứ nhất, ba đòn tấn công tiếp theo lại vung ra! Song chưởng của Ngọc Lâm hướng vào tim gã!

Dùng một chân hoàn hảo xoay tròn một vòng tại chỗ, tránh được đòn tấn công trí mạng, Ân Kỳ rút một thanh bảo đao nhuyễn cương (thép nhẹ) từ trong tay áo, quét ngang một cái, lợi khí chạy thẳng đến yết hầu Ngọc Lâm!

Nháy mắt phản ứng lại, Ngọc Lâm ngửa người lộn ngược ra sau, tránh khỏi đòn công kích từ lợi khí, từ bên hông rút ra một cái roi thép ít khi lộ diện, tựa như linh xà vũ động, sau khi hóa giải mấy đòn tập kích bất ngờ bèn hung ác quét đến mục tiêu!

Một đao một roi, một nhu một cương, chuyển động hai người cuốn theo biết bao nhiêu là cát bụi, trong không trung du động qua lại, toàn bộ núi rừng nhất thời sương mù cuộn cuộn, phong vân biến sắc!

Thu Thủy ở một bên, phải chống lại sát khí hai người phát ra đã vô cùng khó khăn rồi! Hắn bây giờ mới chính thức mở mang kiến thức cảnh quyết đấu của cao thủ đứng đầu võ lâm, phải quyết liệt hơn so với hắn tưởng tượng rất nhiều, cũng tàn khốc hơn. Nếu như hai người đánh nhau là hai người khác, có thể hắn sẽ trong lúc sinh thời may mắn có thể thấy được cảnh tượng như thế này. Nhưng lúc này hắn chỉ vì sự bất lực của bản thân mà cảm thấy bị ai.

Bởi vì tại nơi đang quyết đấu, không phải ai khác, mà chính là hai người duy nhất trên thế gian này còn khiến hắn bận lòng.

Sư phụ với ái nhân, hắn không biết nên chen ngang vào giữa bọn họ như thế nào. Mà bọn họ cũng không cần người khác chen vào.

Mặc dù đang giữa cuộc chiến một mất một còn, nhưng đôi song sinh này lại đặc biệt phẳng phất cảm giác ăn ý bên trong. Sát khí của hai trong không khí hòa thành một khối, cho dù là ai cũng hỗn loạn không tiến vào trong, không ai ngăn cản được bọn họ.

Đôi đường di chuyển tàn khốc, là háo hức sục sôi để sinh mệnh tùy ý từ sâu trong nội tâm bọn họ.

Đây là ân cừ thuộc về hai bọn họ, chỉ thuộc về cuộc chiến của bọn họ, ai xen vào chỉ có kết cục ngọc thạch phân cầu.

Nhưng, nếu cuộc đấu cứ tiếp tục kéo dài, chắc chắn người bị đánh bại không phải Ngọc Lâm.

Mặc dù y vì giáo vụ mà có thời gian mệt mỏi, Ân Kỳ đều dùng tất cả thời gian để tu luyện cao lên. Nhưng cho dù là thế này y cũng sẽ không thua. Bởi vì cùng Ân Kỳ xuất chiêu, công phu của y thâm độc hơn rất nhiều, toàn hướng về nơi yếu mệnh của người ta mà liều mạng. Hơn nữa Ân Kỳ kéo theo cái chân khuyết xuất chiêu, y thì hoàn toàn không khuyết gì.

Dây dưa giằng co kịch liệt nhiều canh giờ, ai cũng không để lộ kẽ hở nào, ai cũng không có một chút lui nhường. Thời gian chiến đấu càng dài, tình hình lại càng không ổn. Với song phương mà nói đều là cuộc đấu sinh mệnh, thời gian trôi đi, hai người dù cho thể lực có là thần nhân cũng sẽ dần dần yếu đi, tâm trí sẽ từ từ mơ hồ. Trong tình trạng đánh loạn như thế này, ai tỏ ra chùn bước hoặc phạm bất cứ sai lầm nhỏ gì trước tiên, kết cục đều sẽ thịt nát xương tan!

“Không!...”

“Hừ!”

Thời gian dài tiếp tục, hai người rốt cục bắt đầu không phòng ngự chặt chẽ vậy nữa, bắt đầu xuất hiện dấu hiệu thụ thương. Ngọc Lâm lấy roi cuốn lấy bảo đao của Ân Kỳ muốn cướp nó đi, Ân Kỳ thừa dịp y vùng roi trong nháy mắt cho y một cước liên hoàn vào ***g ngực vừa thất thủ! Cùng lúc, Ngọc Lâm bấu lên chân gã, trước khi mất đi trọng tâm cho gã một chưởng mười phần công lực!

Tơ máu vờn bay trong không trung, khiến người nhìn ngay cả tim cũng muốn rớt ra!

“Hừ... Có khí phách, lâu rồi ta chưa bị người đánh trúng...”

“...Ta đây có nên nghĩ là vinh hạnh không?”

Mùi máu khiến dã tính hai người càng hăng! Đòn tấn công liên hoàn kế tiếp cho thấy thể lực mảy may như chừa từng bị tiêu hao, chiến đấu cũng không thấy có dấu hiệu ngừng lại.

Vũ khí hai bên đều bị tước đi, còn lại đều là cuộc chiến giữa nội công và chân khí. Từng quyền đến thịt, từng bước đến gân, đã không phải là trận đấu bình thường nữa, quả thực giống như là tiêu hao sinh mệnh đối lấy sự thụ thương của đối phương.

Sau khi máu chảy lần thứ nhất, cũng không dừng lại. Duy trì liên tục, trận chiến này đến cuối cùng không có thắng thua, chỉ có tử thương.

Tại sao phải cố chấp với hận thù?

Bởi rằng trong lòng từng chịu thương đau, nên không để cho người đã gây ra tổn thương còn dễ dàng lành lại.

Tại sao cần phải dùng cách tổn thương nhau qua lại mà giải quyết?

Bởi rằng trừ lần đó ra, tình cảm mãnh liệt đọng lại trong ***g ngực không cách nào mượn được con đường nào để thả đi.

Xem tình cảm này là thù hận, là oán hận, là hối hận, là khổ đau... không ngờ chấp nhất trên người đối phương đã thật lâu mà tháo được mỗi ràng buộc ra.

Nếu như người đánh nhau với Ngọc Lâm lúc này chẳng phải là Ân Kỳ, đổi thành mình, trừ ra công lực bên ngoài không bì kịp, tình huống khác có lẽ đều như nhau nhỉ? Hốt nhiên, hắn có chút hiểu ra vì có gì Ân Kỳ lại dạy võ công cho hắn. Bởi rằng mọi thứ của bọn họ thoát nhìn đều giống nhau, nhất là sự cố chấp của Ngọc Lâm.

Tuy không biết trước đây bọn họ từng có ân oán dây dưa gì, nhưng Thu Thủy chính là tin tưởng, Ân Kỳ không sai. Vậy, sai lầm đều ở Ngọc Lâm sao? Nếu như một bên cần phải bị biến mất, vậy có nên để bên có tội biến mất?

Không thể!

Hắn không thể khoanh tay ngồi nhìn Ngọc Lâm bị đánh bại! Dù y có thiên soa vạn thác(3)!

(3) Thiên soa vạn thác (): chỉ sai lầm hoặc sai lầm rất lớn.

Nhưng, không nhẽ Ân Kỳ thì đáng chết, đáng bị đánh bại sao?

Đứng giữa hai người, muốn hắn lựa chọn, rất khó!

Ngọc Lâm lau tơ máu trên khóe miệng, tụ khí trong lòng bàn tay, một chưởng tung đến chỗ Ân Kỳ, nhất thời cát bay đá chạy, nội lực cộng thêm mọi thứ chung quanh đều theo chưởng phong ác liệt đánh về phía Ân Kỳ!

Né tránh đã không còn kịp rồi, Ân Kỳ đành mang tập trung nội lực ở hai tay, chống đỡ chỡ phong! Tiếc là cơ hội đã mất, bản thân bị đánh trúng ngay chính diện, ***g ngực bị thương nặng, văng xa hơn mười trượng(4)!

(4) Một trượng bằng 3.33 m.

Cơ hội tốt! Ngọc Lâm nhe răng cười chuẩn bị đi đến bổ cho gã một đòn trí mạng, khí đều tập trung ở tay, một chưởng tùy ý hạ xuống, sẽ kết liễu sinh mệnh của gã...

“Dừng tay!!—“

Thu Thủy không biết từ lúc nào từ phía sau nhào đến phong bế lại một chưởng của y, đồng thời dùng thân thể che Ân Kỳ ở phía sau lại.

“Người... Vì sao?”

Ngọc Lâm mê muội nhìn Thu Thủy, hắn cần phải dùng hết toàn lực mới có thể chống lại được khí độc, sao còn dư lực chống trả một chưởng của mình chứ?

“Ta không có hút khí độc vào, chẳng qua là muốn đùa một chút để xem thôi.” Hắc vốn muốn giấu, làm đối thủ không nhận ra, đợi cho đến khi Ngọc Lâm thực sự gặp nguy thì cứu y, nhưng không ngờ rằng người được hắc cứu lại chính là Ân Kỳ.

Hắc cười khò một chút, đỡ Ân Kỳ lên, hỏi: “Sư phụ, người muốn chết trên tay y như vậy sao?”

Nghe hắc nói vậy, Ngọc Lâm lấy làm kinh ngạc.

Nhưng Ân Kỳ lại thoải mái cười: “...Hảo tiểu tử, sao ngươi dường như luôn có thể đoán được mọi việc thế?”

Gã bám vai Thu Thủy miễn cưỡng đứng lên, nói: “Đúng, ta vốn đã không nghĩ tới chuyện ta sẽ thắng y. Sở dĩ tìm y, là vì muốn bức y xuất ra toàn lực, giết ta...”

Quãng đời còn lại của gã không còn ý nghĩa gì nữa, so với cả ngày sống trong đau thương hối hận, không bằng đi một cách thoải mái.

Nhưng trước đó, gã phải thực hiện lời hứa của mình, nhất định phải tìm Ngọc Lâm báo thù. Cho dù người trong cuộc chiến này nhất định sẽ là mình.

Thu Thủy hiểu được tâm tình của gã, bởi vì ở một số phương diện, tình cảm của hai sư đồ đối với Ngọc Lâm hầu như là hoàn toàn giống nhau.

“Quên đi, trên đời này căn bản không có thù hận thật sự...” Đứng ở giữa hai người, Thu Thủy nói: “Nếu hai người còn nghĩ trong lòng còn thù hận, vậy chỉ là ký ức trong quá khứ đang phá quấy, trong giờ khắc này, hai người các người vẫn đang cầm hận đối phương sao? Hà tất phải dùng hồi ức đau khổ trong quá khứ đến dẫn dắt bản thân hôm nay?”

Rõ ràng là huynh đệ ruột rà, hà cớ gì phải dùng cách này để nói chuyện với nhau? Rõ ràng nào có phải thực sự hận đối phương, nhưng chỉ có thể dùng việc ấy để bộc lộ tình cảm của mình.

Máu cứ trào ra liên tục như vậy, Thu Thủy biết vết thương của Ân Kỳ đã nghiêm trọng lắm, lập tức phong tỏa mạch môn quan trọng của gã, dùng tốc độ máu chảy, cũng truyền chân khí vào cơ thể gã, hy vọng có thể khiến gã khôi phục một phần thể lực.

“Sư phụ, đừng vì chuyện quá khứ mà phiền não nữa, chúng ta trở về đi, sau đó ta chiếu cố ông.” Lau đi máu dơ trên mặt gã, trong mắt Thu Thủy nháy mắt đã ngăn lệ, nói.

Ân Kỳ nhìn hắc một chút, lại nhìn Ngọc Lâm ở phía sau hắc, nở nụ cười: “...Vậy y thì sao?”

“... Lúc này còn hỏi nhiều như vậy làm gì? Lo thân ông cho tốt trước đi!” Từ khóe miệng dần dần đem sấm của gã có thể thấy được, gã thực sự không còn nhiều thời gian nữa! Chương phong của Ngọc Lâm có pha lẫn độc khí, đây là lẽ thường trên giang hồ. Không kiềm nén được, Thu Thủy thực sự khóc ra. Đây là thân nhân duy nhất của hắc sau khi Vân Chân Phái bị tiêu diệt, tại sao bọn họ đều giống như khách qua đường, ở bên cạnh hắc chưa được nửa khắc thì phải đi rồi?

Thấy vẻ khổ sở của Thu Thủy, một cảm giác áy náy tự nhiên nảy ra trong lòng Ngọc Lâm. Nhưng dưới tình huống tấn công xảy ra, y cũng không thu lại được! Tuy là do mình thực hiện, nhưng mà Hàn Lâm Chương là thứ mọi người đều biết là vô dụng khả giải, vô thang khả cứu(5). Bởi vậy, y cũng chỉ có thể nhìn sinh mệnh Ân Kỳ trước mắt từ từ biến mất.

(5) Vô dụng khả giải, vô thang khả cứu(,): không thuốc nào cứu được.

“...Đồ ngốc, ngươi đúng là khóc sao?... Vậy mà trước đây ta còn nghĩ ngươi là một nam tử hán chân chính...” Khí lực đã không còn dư lại bao nhiêu nữa, Ân Kỳ vẫn không quên trêu chọc người bên cạnh một chút: “...Con người luôn luôn phải chết, chờ sau khi ngươi chết là có thể nhìn thất rồi không phải sao?”

Người này....Tại sao trong lúc này gã còn có thể nói loại chuyện không có đầu óc khiến người khác chê cười này chứ?

Ngọc Lâm đi đến bên cạnh gã, ngồi xổm bên thân, nói: “Ngươi muốn đi đâu? Muốn về Hàn Lâm Giáo, hay là...”

Ẩn Kỳ lắc đầu nói: "...Ở đây, ngay chỗ này..."

Đem gã thả vào núi lớn, thả lại nơi nào đã từng lang thang đến, để gã ôm ấp hồi ức tốt đẹp mà bình yên đi vào giấc ngủ...

~ *

~Con người vốn luôn yếu đuối như thế, sinh mệnh vốn luôn dễ dàng trôi đi như thế, mà người ta vẫn sống trong những tháng ngày hữu hạn, tìm cách làm tự mình làm khó mình, gây ra hận thù và tổn thương không đáng.

Kết quả không giải ra, lẽ nào chỉ có thể dùng cách này để kết thúc sao?

Thu Thủy nhìn Ẩn Kỳ dần dần tắt thở trên tay hắn, cảm nhận nhiệt độ cơ thể cuối cùng của gã tản ra trong không khí, trong lòng hết như bị ai đó móc ra một phần, đau buồn và mất mát chẳng thể nào tưởng ra nổi.

Mà Ngọc Lâm một mực vẫn bên cạnh hắn.

Lúc này hắn mới nhớ đến, Ngọc Lâm cũng bị trọng thương! Hắn đã mất đi sự phụ, không thể mất thêm Ngọc Lâm nữa! Hắn kéo tay y, tìm mạch môn của y, hỏi: "...Vết thương của người sao rồi?"

Ngọc Lâm lắc đầu, chút vết thương này, xem như là sự đáp lại áy náy đối với Ẩn Kỳ đi.

Nhưng y không hối hận, nếu như đây chính là kết quả mà Ẩn Kỳ đã lựa chọn, y rất cam tâm tình nguyện dùng cách này chấm dứt quãng đời còn lại của gã. Chẳng qua là, Thu Thủy sẽ đau khổ lắm: "Người sẽ hận ta sao?..."

Hận, nhưng đã còn sức để hận nữa đâu.

"Mặc dù người đã làm rất nhiều chuyện không thể tha thứ, nhưng trong chuyện này, không trách người được..."

Hắn không bao giờ muốn phạm lại sai lầm giống như Ẩn Kỳ!

Bị hận thù dần vật biết bao năm, để cuối cùng chỉ có thể dùng cách ấy để kết thúc.

Hắn vươn tay, nhẹ vuốt ve khuôn mặt vương máu của Ngọc Lâm, nói: "Tội người phạm phải, để ta với người dùng cả quãng đời còn lại chuộc tội nhé..." Nếu như nói hai người một mực ở cạnh nhau, có lẽ có rất rất nhiều chuyện khả dĩ tránh được: "...Vì nói cho cùng, không có người, ta sống cũng không có ý nghĩa gì nữa."

Mắt Ngọc Lâm đã ướt ươn, y lao vào trong vòng tay ái nhân, không bao giờ muốn rời ra nữa.

Nếu như hai người vẫn ở bên nhau, bất kể sóng gió gì đang chờ y trong tương lai y cũng không sợ.

"Thu Thủy, cả đời này ta đã phạm phải quá nhiều tội lỗi...Chỉ có người, chỉ có người là phần lương thiện duy nhất của ta."

Đừng rời khỏi ta, không có người rồi, ta làm gì cũng sai... Ta không muốn trở lại làm ác ma trên tay dính máu của biết bao người.

Ôn y, Thu Thủy nở nụ cười: "Lần này trở về, ta sẽ không bao giờ rời xa người nữa."

Đối với hận thù của người làm ta đau lòng muốn chết, nhưng mà đối với yêu thương của người lại làm ta tự nhiên không thể bỏ được. Đối với tình yêu quá sâu đậm của người, cho nên có thể bỏ qua biết bao nhiêu lỗi lầm người từng phạm phải, rời xa người, ta cũng không còn cách nào khác.. Đây là toàn bộ tình cảm đối với người.

11. Chương 10

Một mùa tươi đẹp nữa cuối cùng đã đi qua, trong núi đón lấy mùa đông khắc nghiệt. Mặt hồ kết băng từ lâu, trăm cây tiêu điều, thiên địa một khoảng trời mênh mông.

Thu Thủy đi đến trước mộ Ấn Kỳ, hẩn quét đi tuyết đọng, sửa sang thật tốt mộ phần, ngồi xuống, đổ cho gã một chén rượu, cũng đổ cho mình một chén.

“Vị thế nào? Cả đời này chưa từng uống qua rượu ngon như vậy phải không?” Một bên phẩm rượu, một bên hẩn trêu chọc cái người không biết đang thả hồn về phương trời nào: “Đương nhiên rồi, đây là thứ quý hiếm ta đã tìm kiếm khắp nơi, dùng cả một mùa thu để làm ra, phủ bụi vài năm rượu lại càng ngon ngọt, thấy là ông, mới nhanh chóng mang tới cho ông nếm thử.”

Đàm luận rất thoải mái, nhưng một chén đổ xuống, viền mắt Thu Thủy đã hơi ươn ướt, hẩn lại cho là bị gió tuyết thổi vào.

Bên cái hồ này, đã có vô số hồi ức hạnh phúc, bi thương của gã, nửa đời sau của Ấn Kỳ không trải qua những ngày hạnh phúc. Để gã ở nơi này tích góp linh khí, chỉ mong gã có thể sớm siêu độ thành Phật.

“Cuộc sống bên kia có tốt không, nếu gặp sư huynh đệ với sư phụ trước của ta, thay ta gửi lời hỏi thăm bọn họ một tiếng...”

Nước mắt còn đang ngưng tụ trong viền mắt, nâng chén đặt ở trước mộ, người cũng tại nơi ấy, rơi vào trầm tư.

Gió lạnh bạo thổi, mang mùi hương từ xa xôi đến tận đây, làm hẩn có thể lập tức cảm ứng được ái nhân đã đến đây.

Đi đến trước mặt hẩn, Ngọc Lâm tay cầm áo choàng lông cừu khoác lên người hẩn, tránh để hẩn bị lạnh: “Người có thể đến đây làm Ấn Kỳ rất vui, được rồi, thời tiết không còn tốt, trở về đi.”

Thu Thủy quay đầu, cầm lấy đôi tay ấm áp của y, đặt ở trước ngực, kéo y vào trong lòng: “Để ta thế này một chút...”

Sơn cảnh bốn phía chung quanh, bọc trong một vùng bạc biếc, mỹ lệ tựa như cảnh cuối xuân năm ấy bọn họ gặp nhau.

Năm tháng trôi qua, cảnh vật xung quanh cũng có chút thay đổi, chỉ có phần nhu tình mật ý kia vẫn trường cửu bất biến, vẫn làm người ta mê đắm như năm ấy.

Kéo tay ái nhân, Thu Thủy đập tuyết đưa y đến nham độc năm xưa hẩn đã chuẩn bị làm ‘Tân phòng’ cho hai người, đốt một gò lửa, hai người kéo vào nhau chà xát tay sưởi ấm cho nhau.

“Thu Thủy, có phải đang nghĩ đến Ấn Kỳ không?” Tựa ở trong lòng ái nhân, Ngọc Lâm nhỏ giọng hỏi.

“Không.” Nhưng mà, tuy rằng mình sẽ buồn, nhưng sẽ không còn đau khổ nữa.

Mất đi, không thể trở lại, như gã là cái gì đó rất quý giá với mình, lúc này biết đau đang vô cùng hạnh phúc.

Gió lạnh thổi đến cho bọn họ mùi hương thơm ngát từ hoa mai, hòa vào mùi thơm độc nhất trên người ái nhân, trước ánh lửa ấm áp tràn ra, khiến hẩn say đắm hơn bất cứ thứ gì.

“Bây giờ ta đang rất hạnh phúc, gần như làm ta quên đi còn có gì cần phải cầu nữa.” Kê đầu lên cổ ái nhân, hẩn ngần ngừ nói.

“Ồn gì.” Ngọc Lâm nở nụ cười, xoay người đối mặt với hẩn, dựa vào càng chặt: “Người có ta, thực sự không cần thêm gì nữa. Người là của ta, người có ta là đủ rồi.”

Chỉ cần có nơi có thể dựa sát vào nhau như vậy, phiền não và ưu thương có trong lòng dường như không còn tồn tại nữa. còn lại chỉ là những ký ức tốt đẹp. Hẩn và Ngọc Lâm gặp nhau trong núi rừng mỹ lệ, vừa lại gần bó với nhau tại đây. Đến trời đông giá rất như vậy mà cũng không cảm nhận được giá lạnh, bọn họ còn cần gì nữa sao?

Không cần, ngoại trừ phần ái tình thấm thiết như ngày xưa.

“Ừm...” Hưởng thụ nụ hôn vô cùng thấm thiết từ Thu Thủy, Ngọc Lâm hỏi: “Tại sao không theo ta quay về Hàn Lâm Giáo?...”

Thu Thủy không trả lời y, chỉ không ngừng hôn lên da thịt mẫn cảm của y, gió lạnh ùa vào làm y có chút lạnh, như nhanh chóng đã bị bờ môi nóng cháy của ái nhân bù vào: "So với xử lý tạp vụ, bây giờ ta muốn nhàn nhã du dạo chơi mà sống hơn."

"Thật không?" Cổ bị lộn đau, Ngọc Lâm cười nói: "Nhưng ta nhớ kỹ trước đây người một lòng đầy hoài bão, bây giờ lại thay đổi sao?"

Đúng vậy, tại sao trước đây có rất nhiều thứ để theo đuổi, mà hôm nay nhớ đến cũng không có động lực gì nữa?

"Có lẽ là bởi vì ta quá hạnh phúc..." Nâng mặt ái nhân, Thu Thủy cho y một nụ hôn thật nóng ấm, nói: "Những thứ quý giá đều đã ở trong lòng bàn tay ta, không bao giờ cần những thứ khác nữa."

Ngay lúc hân thả ái nhân xuống, muốn lấp đầy y, thì một con nai(chắc tg đang nghĩ đến Editor, ts nó =>) lạc đường quanh quẩn xung quanh trước cửa động, có vẻ cô độc mà bất lực. Nhìn kỹ, chân tiểu tử kia còn bị thương, có lẽ là do nguyên nhân này mà làm nó không theo kịp đàn.

Yêu thương cười cười, Thu Thủy mang con vật nhỏ vào trong động, dùng bó thuốc làm ấm cho nó, truyền chân khí cho vết thương của nó, chữa trị tận tình cho nó.

"Thật là, mang về một vật như vậy tranh sủng với ta." Ngọc Lâm bĩu môi, nhưng từ vẻ mặt cho thấy y cũng không có một chút bất mãn.

"Nói cái gì buồn cười vậy, nó đã già rồi, sao có thể đoạt sủng của người chứ?" Chữa trị cho nó xong, lại vuốt vuốt lông trên thân nó, lại thả xuống bên cạnh. Gia hỏa này ngược lại có linh tính, có lẽ biết đây là người cứu nó, sẽ không làm nó bị thương, hơn nữa trước đồng lửa này ầm ập cực kỳ, lại nằm úp xuống một bên, không muốn đi.

"Nhưng nó ở đây, kế hoạch tốt đẹp của ta cuối cùng lại phải hủy đi." Đoạt lại ngực ái nhân tựa vào một lần nữa, Ngọc Lâm bất mãn mà vẽ một vòng trên mặt. (Gió mát~)

Bị tay y cột nhả rất ngứa, Thu Thủy nhíu nhíu mi đầu, nói: "Sao vậy chứ? Muốn làm gì, theo ý người làm không phải là được rồi sao?" Vừa nói, nắm tay dò xét tiến vào trong y phục của y, cảm thụ được da thịt nóng đốt.

"Nhưng mà, nó đang ở đây." Ngọc Lâm chỉ chỉ con vật nhỏ bên cạnh: "Dạy tiểu hài tử cũng không tốt."

Thu thủy nghe vậy, trái lại càng mò mẫn hăng say hơn! "Có hài tử ở một bên mới tốt, ta dạy nó làm sao để sinh tồn!" Nói xong, dứt khoát lột mở lớp áo dài của ái nhân, làm y mở hay chân vòng quanh thắt lưng của hắn rồi ôm hắn, đồng thời dính vào một chỗ.

"A..." Ngọc Lâm cười nhìn nai con một chút, chỉ thấy nó dường như không phát hiện ra gì cả, con người chớp khe, đánh một giấc bên cạnh đồng lửa. Nhưng vậy y có thể yên tâm mà thực hiện kế hoạch rồi! Cái móng đong đưa ma sát vật trời lên ở giữa hai chân ái nhân, khởi động tất cả dục hỏa, trong không gian yên tĩnh nơi đây hừng hực bốc lên...

Bên ngoài hang, tuyết dần ngừng rơi, gió tuôn mây hiện, ánh dương tựa ngọc thạch hiện ra, ánh dương màu cam ươm đầy một khoảng núi rừng, dường như đang cho biết những ngày ầm ập sắp đến....

Mặc kệ thời gian trôi đi thế nào, thế sự thay đổi ra sao, ta từ thuở ban sơ cho đến cùng đều thủy chung thuộc về mình người mà thôi.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuyet-sac-ta-than>